AMBER YILLIKLARI

ROGER

ZELAZNY

GÖLGELERİN ŞÖVALYESİ

AMBER YILLIKLARI

DOKUZUNCU CİLT
Gölgelerin Şövalyesi

ROGER ZELAZNY

Çeviren: Niran Elçi

Tarayan: Eylem Yurtsever
Düzenleyen: eldkaan

DOKUZUNCU CİLT

GÖLGELERİN ŞÖVALYESİ

Bölüm 1

Adı Julia'ydı ve her şeyin başladığı 30 Nisan'da öldüğünden adım gibi emindim. Korkunç kalıntılarını bulduktan sonra, onu öldürdüğünü düşündüğüm köpeksi yaratığı yok edişim her şeyi başlatmış gibi görünüyordu. Ve sevgiliydik, olayları asıl başlatanın bu olduğunu düşünüyorum. Uzun zaman önce.

Belki ona daha fazla güvenebilirdim. Belki onu, onu benden ayıran inkarlara yol açan, karanlık yollara ve daha sonra öldürmek zorunda kaldığım kötü gizemci Victor Melman'a -Luke ile Jasra'nın kuklası olan şu Victor Melman'ın çalışma mekanına- götüren gölge yürüyüşüne hiç çıkarmamalıydım. Ama şimdi, belki, yaptığımı sandığım şeyler için kıl payı farkla kendimi affedebilecek bir pozisyonda olabilirdim, çünkü gerçekten yapmamışım gibi görünüyordu. Neredeyse.

Yani o işi yaptığım sırada bundan sorumlu olmadığımı öğrenmiştim. Hançerimi, bir süredir peşimde olan gizemli büyücü Maske'nin yan tarafına saplarken, onun aslında Julia olduğunu keşfetmiştim. Beni, bu işi yapan herkesten daha uzun süredir öldürmeye çalışan üvey kardeşim Jurt onu kaçırmış, sonra bir tür yaşayan Koz Kartı'na dönüşmesinden hemen sonra gözden kaybolmuşlardı.

Dört Dünya Kalesi'ndeki yanan, ufalanan İçkale'den kaçarken düşen bir kütük, sağ tarafa yönelmeme sebep olmuş, beni yıkılmış duvarlardan ve yanan kirişlerden bir *çıkmaz sokakta* kısılı bırakmıştı. O sırada siyah, metal bir top yanımdan parıldayarak geçti, ilerlerken büyür gibi gölündü. Duvara çarptı, dalabileceğim bir delik açarak yoluna devam etti -faydalanmakta gecikmedim. Logrus uzantılarımı kullanarak çitin bir kısmını ve bazı askerleri yere yıkarak dışarıdaki hendeğe atladım, sonra dönüp, “Mandor!" diye bağırdım.

“Tam buradayım," dedi yumuşak sesi sol omzumun arkasından.

Döndüğüm zaman önümüzde bir kez sıçrayan ve uzattığı eline düşen metal topu yakaladığını gördüm.

Siyah yeleğindeki külleri süpürdü ve saçlarını sıvazladı. Sonra gülümsedi ve alevler içindeki İçkale'ye döndü.

“Kraliçe’ye verdiğin sözü tuttun," dedi “ve burada yapabileceğin başka bir şey olduğunu sanmıyorum. Artık gidelim mi?"

“Jasra hâlâ içeride," diye yanıt verdim, “Sharu ile hesaplaşıyor."

"Onunla işin bitti sanmıştım."

Başımı iki yana salladım.

“Hâlâ bilmediğim yığınla şey biliyor. İhtiyaç duyabileceğim şeyler."

İçkale’nin arkasından bir alev kulesi yükselmeye başladı, durdu, bir an süzüldü, sonra yükselmeye devam etti.

“Fark etmemiştim," dedi. “O kaynağın kontrolünü gerçekten de çok istiyor gibi. Onu şimdi götürürsek Sharu kaynağı ele geçirir. Bunun önemi var mı?"

"Ama onu götürmezsek adam onu öldürebilir."

Mandor omuzlarını silkti.

“Kadının adamı alt edeceği gibi bir his var içimde. Küçük bir bahse var mısın?"

Kaynağın bir an duralamanın ardından gökyüzüne doğru yükselmeye devam etmesini izlerken, “Haklı olabilirsin," dedim. O tarafı işaret ettim. “O şey bir petrol kuyusuna benziyor. Umarım kazanan nasıl örteceğini bilir. Bir kazanan olursa. Bu yerin paramparça oluşuna bakılırsa, ikisi de fazla dayanamayabilir."

Güldü.

“Kendilerini korumak için yarattıkları güçleri küçük görüyorsun," dedi. “Ve bir büyücünün bir başka büyücünün işini büyüyle bitirmesinin o kadar kolay olmadığını da biliyorsun. Yine de, konu sıradanın ataletine geldiğinde haklı olabilirsin. İzninle?"

Başımı salladım.

Hızlı bir el hareketiyle, metal topu hendeğin üzerinden, yanan binaya fırlattı. Top yere çarptı ve bundan sonra her sıçrayışında büyüklüğü artar gibi gölündü. Her seferinde, görünürdeki kütle ve hızı ile hiç orantılı olmayan, zil sesi gibi bir şangırtı çıkarıyordu ve bu sesin şiddeti her sıçrayışta artıyordu.

Sonra İçkale’nin sonuna yakın, yanan, sallanan yıkıntıya girdi ve birkaç dakika için görüş alanımızdan çıktı.

Tam Mandor’a neler olup bittiğini sormak üzereyken benim kaçtığım açıklığın önünden iri bir topun gölgesinin geçtiğini gördüm. Alevler yıkık Kaynak’ın merkez kulesindekiler hariç dinmeye başladı ve içeriden derin

bir gürleme duyuldu. Birkaç dakika sonra daha da geniş, yuvarlak bir gölge geçti ve gürlemeyi çizmelerimin tabanlarında hissetmeye başladım.

Bir duvar yıkıldı. Kısa süre sonra bir başka duvar daha devrildi. Artık içeriyi açıkça görebiliyordum. Toz ve dumanın içinden, dev topun görüntüsü yine geçti. Alevler söndü. Logrus imgem hâlâ Jasra ile Sharu arasında geçen güç çizgilerini gösteriyordu.

Mandor bir elini uzattı. Yaklaşık bir dakika sonra küçük, metal bir top sıçrayarak bize doğru geldi ve Mandor topu yakaladı.

"Geri dönelim," dedi. “Finali kaçırmak ayıp olur."

Çitteki boşlukların birinden geçtik, bir noktada hendek, karşıya yürüyerek geçmemize yetecek kadar çok molozla dolmuştu. Sonra, yeniden toparlanan birlikler yolumuza çıkmasın diye bir engel büyüsü yaptım.

Yıkık duvardan girdiğimiz zaman Jasra’nın sırtını ateş kulesine vermiş, kollarını kaldırmış, durmakta olduğunu gördüm.

Yüzü, bir is maskesinin üzerinde yol yol terle kaplanmıştı ve bedeninden geçen güçlerin atışını hissedebiliyordum. Yaklaşık üç metre yukarısında, mor yüzlü, boynu kırılmış gibi başı bir yana dönmüş olan Sharu havada asılı duruyordu. Eğitilmemiş olanlara büyüyle yükseltilmiş gibi görünebilirdi. Ama Logrus imgem asılı olduğu güç hattını görmemi sağlıyordu, sanırım büyülü bir asılmanın kurbanı olmuştu.

“Bravo," dedi Mandor, ağır ağır, yumuşak sesle ellerini çırparak. “Görüyor musun, Merlin? İddiayı kazandım."

“Yetenek konusunda hep benden daha iyi bir yargıç oldun," diye kabul ettim.

Jasra’nın “...ve bana hizmet etmeye yemin et," dediğini duydum.

Sharu’nun dudakları kıpırdadı.

"Ve sana hizmet etmeye yemin ediyorum," diye inledi.

Kadın yavaşça kollarını indirdi ve adamı tutan güç hattı uzamaya başladı. Adam İçkale’nin çatlak zeminine doğru alçalırken, Jasra’nın sol eli, nefesli tahta çalgıları cesaretlendiren bir orkestra şefinde gördüğüm bir hareketle sallandı ve Kaynak’tan büyük bir ateş dalgası fırladı, adamın üzerine döküldü, onu yıkayıp yere aktı. Gösterişliydi, ama bana pek anlamlı gelmedi...

Adamın ağır inişi, sanki gökyüzünde birisi timsah avlamak için trol çekiyormuş gibi, devam etti. Ayakları yere yaklaşırken, boynundaki baskının azalacağı beklentisiyle nefesimi tuttuğumu fark ettim. Ama bu

olmadı. Ayakları yere ulaştığı zaman içine girdiler ve adam gizemli bir hologrammış gibi inişi devam etti. Bileklerine, sonra dizlerine kadar battı ve batmaya devam etti. Artık nefes alıp almadığını anlayamıyordum. Jasra'nın dudaklarından yumuşak bir emir dizisi dökülüyor, alev perdeleri düzenli olarak Kaynak'tan koparak adamın üzerine akıyordu.

Sharu beline, omuzlarına kadar gömüldü, sonra biraz daha gömüldü. Yalnızca, gözleri açık ama odaksız, başı yukarıda kaldığında, Jasra bir el hareketi daha yaptı ve adamın toprağın içine yaptığı yolculuk durdu.

"Artık Kaynak'ın gardiyanısın," diye bildirdi Jasra, "yalnızca bana hesap vereceksin. Bunu kabul ediyor musun?"

Kararmış dudaklar seğirdi.

"Evet," diye fısıldayarak yanıt verdi.

"Şimdi git ve ateşleri söndür," diye emretti kadın. "Görevine başla."

Baş, tekrar batmaya başlarken onaylayarak sallanır gibi oldu. Bir süre sonra yalnızca pamuksu bir saç perçemi kalmıştı ve bir an sonra yer bunu da yuttu. Güç hattı yok oldu.

Boğazımı temizledim. Sesi duyunca Jasra kollarını indirip bana döndü. Hafifçe gülümsüyordu.

"Öldü mü, yaşıyor mu?" diye sordum ve ekledim, "Akademik merak."

"Aslında pek emin değilim," diye yanıt verdi. "Ama sanırım ikisinden de biraz. Hepimiz gibi."

"Kaynak'ın Gardiyanı," dedim. "İlginç bir varoluş şekli."

"Askılık olmaktan iyidir," diye yorum yaptı.

"Mutlaka öyledir."

"Herhalde, beni kurtardığın için sana minnet borçlu olduğumu düşünüyorsundur," dedi.

Omuzlarımı silktim.

"Gerçeği söylemek gerekirse, düşünecek başka şeylerim var," dedim.

"Düşmanlığın bitmesini istemiştin," dedi "ve ben de burayı geri istemiştim. Hâlâ Amber'e karşı hoş düşünceler içinde değilim, ama aramızda düşmanlık kalmadığını söylemeye hazırım."

"Bu bana yeter," dedim ona. "Ve seninle paylaşabileceğim küçük bir sadakat olayı var."

Bir süre beni kısık gözlerle süzdü, sonra gülümsedi.

"Luke için endişelenme," dedi.

"Ama endişelenmeliyim. O orospu çocuğu Dalt..."

Gülümsemeye devam etti.
"Bilmediğim bir şeyi mi biliyorsun?" diye sordum.
"Pek çok şeyi," diye yanıt verdi.
"Paylaşmak isteyebileceğin bir şey var mı?"
“Bilgi para eden bir şeydir," dedi. Yer hafifçe sarsılır, alev alev kule sallanırken, “Bilgi pazarlanabilen bir maldır," diye yorum yaptı.
“Ben oğluna yardım etmeyi öneriyorum ve sen bunu nasıl yapacağıma dair bilgiyi bana satmayı öneriyorsun, öyle mi?" diye sordum.
Kahkaha attı.
“Rinaldo’nun yardıma ihtiyacı olduğunu düşünseydim," dedi, “şu anda yanında olurdum. Sanırım, annelik erdemlerinden bile yoksun olduğumu düşünürken benden nefret etmek daha kolay."
"Hey, düşmanlığa son verdiğimizi sanıyordum," dedim.
“Bu birbirimizden nefret etmemizi içermiyor," diye yanıt verdi.
“Hadi ama hanımefendi! Beni her sene öldürmeye çalıştığın gerçeği dışında, sana karşı hiçbir garezim yok. Hoşlandığım ve saygı duyduğum birinin annesisin. Eğer başı dertteyse ona yardım etmek isterim ve seninle de iyi geçinmeyi tercih ederim."
Alevler üç metre düşer, titrer ve tekrar düşmeye devam ederken Mandor boğazını temizledi.
“Çabaların iştahını açmışsa bazı güzel mutfak büyülerim var."
Jasra neredeyse fettanca gülümsedi ve yemin edebilirim ki Mandor’a bakarak göz kırptı. Mandor o kabarık beyaz saçlarıyla çarpıcı bir görüntüye sahip olsa da, tam olarak yakışıklı denebileceğinden emin değilim. Kadınları nasıl o şekilde cezbedebildiğini hiç anlamayamadım. Üzerinde bununla ilgili büyü olup olmadığını görmek için kontrol ettim, ama yoktu. Tamamen farklı türden bir büyü olmalı.
“Güzel fikir," diye karşılık verdi kadın. “Ben ortamı hazırlarım, sen de geri kalanı halledersin."
Mandor eğildi; alevler yere kadar alçalıp orada söndü. Jasra bağırarak görünmez Gardiyan Sharu’ya başka bir emir verdi ve alevleri o şekilde tutmasını söyledi. Sonra döndü ve bizi aşağı inen merdivene götürdü,
“Daha medeni kıyılara giden bir yeraltı geçidi," diye açıkladı.
“Aklıma gelmişken," dedim, “karşımıza çıkacak herhangi biri Julia’ya sadık olacaktır."
Jasra bir kahkaha attı.

“Ondan önce bana, benden önce Sharu’ya oldukları gibi," diye yanıtladı. “Onlar profesyonel. Sarayla beraber devralınırlar. Kazananları savunmak için para alıyorlar, kaybedenlerin intikamını almak için değil. Yemekten sonra karşılarına çıkıp bir açıklama yaparım ve buranın bir sonraki gaspına kadar hepsinin yürekten sadakatinin tadını çıkarırım. Üçüncü basamağa dikkat. Gevşek bir taş var."

Böylece bize, bir sahte duvarın içindeki kapıdan karanlık bir tünele, İçkale’nin bu tarafa yaptığım bir önceki yolculuğumda incelediğim kuzeybatı yönüne doğru giden bir yol gösterdi.

O gün onu Maske/Julia’dan kurtarmış, bir süreliğine bizim kalemizde, Amber’de, askılık olmaya götürmüştüm. Girdiğimiz tünel zifiri karanlıktı, ama Jasra hızla uçuşan, kasvet ve rutubetin içinde önümüzden giden parlak bir nokta yarattı. Hava ağırdı ve duvarlarda örümcek ağları vardı. Zemin, orta kısmı boyunca uzanan düzensiz döşeme taşları dışında çıplak topraktan ibaretti; iki yanda zaman zaman pis kokulu birikintiler görülüyordu ve arada bir yanımızdan küçük yaratıklar -hem yerden, hem havadan- hızla geçiyordu.

Aslında ışığa ihtiyacım yoktu. Herhalde hiçbirimizin yoktu.

Bir tür büyülü görme yetisi veren, *gümüşsü*, yönsüz bir aydınlık sağlayan Logrus İmgesi önümdeydi. Onu yanımda muhafaza etmiştim, çünkü aynı zamanda büyülü etkilere karşı beni uyarıyordu. Mesela, binada ve çevresinde bulunabilecek bubi tuzağı büyüleri, ya da Jasra’nın ihaneti gibi. Bu görüşün bir nedeni de, bildiğim kadarıyla hiçbirine fazla güvenmeyen Mandor’un önünde de İmge’nin süzülmekte olduğunu fark etmemdi. Jasra’nın önünü de bulutsu ve *desensi* bir şey kaplıyor, güvenlik çemberimizi tamamlıyordu. Ve ışık önümüzde dans ediyordu.

Bir fıçı yığınının arkasından, çok iyi stoklanmış bir şarap mahzenine benzeyen bir yere çıktık. Mandor altı adım sonra durakladı, solumuzdaki raftan tozlu bir şişe aldı. Pelerininin köşesiyle etiketi sildi.

"Ah, şuna bak!" dedi.

"Ne oldu?" diye sordu Jasra.

“Eğer bu hâlâ bozulmamışsa, etrafında unutulmaz bir yemek yaratabilirim."

“Gerçekten mi? O zaman emin olmak için birkaç tane daha al," dedi Jasra. “Bunlar benim zamanımdan önceye uzanıyor. Hatta belki Sharu’nun zamanından bile önceye."

“Merlin, sen şu ikisini getir," dedi Mandor, bana iki şişe uzatarak. “Dikkat et."

Rafın geri kalanını inceleyerek iki şişe daha seçti. Onları kendisi taşıdı.

“Neden burasının sık sık kuşatma altına alındığını anlayabiliyorum," dedi Jasra’ya. “Bu kısmını bilsem ben de şansımı denerdim."

Kadın uzandı ve Mandor’un omzunu sıktı.

“İstediğin şeyi elde etmenin daha kolay yolları var," dedi gülümseyerek.

"Bunu hatırlayacağım," diye yanıt verdi Mandor.

"Umarım öyle olur."

Boğazımı temizledim.

Jasra bana hafifçe kaş çattı, sonra sırtını döndü. Alçak bir kapıdan geçtik ve gıcırdayan bir ahşap merdivenden yukarıya doğru onu takip ettik. Büyük bir kilere çıktık, sonra oradan dev gibi, boş bir mutfağa geçtik.

Jasra odada gözlerini dolaştırırken, “İhtiyaç duyduğun zaman asla bir hizmetkar bulamazsın," dedi.

“Hizmetkara ihtiyacımız olmayacak," dedi Mandor. “Bana uygun bir yemek alanı bul, hallederim."

"Pekala “ diye yanıt verdi kadın. “O zaman bu taraftan."

Bizi mutfaktan çıkardı; sonra bir dizi odadan geçip bir merdivene geldik ve çıkmaya başladık.

“Buz tarlaları mı?" diye sordu. “Lav tarlaları? Dağlar? Yoksa fırtınayla çalkalanan bir deniz mi?"

“Manzara seçeneklerinden bahsediyorsan," diye yanıtladı Mandor, “dağları tercih ederim."

Bana baktı, başımı salladım.

Uzun, dar bir odaya girdik, orada bir dizi kepengi açtık ve yuvarlak zirveli, benekli bir manzara gördük. Oda serindi ve biraz tozluydu, yakındaki duvar boyunca uzanan raflar vardı. Raflarda kitaplar, yazı araçları, kristaller, büyüteçler, küçük boya kapları, birkaç basit büyü aleti, bir mikroskop ve bir teleskop vardı. Odanın ortasında bir sehpa, iki yanında sıralar vardı.

"Bunu hazırlamak ne kadar sürer?" diye sordu Jasra.

"Bir iki dakika," dedi Mandor.

“Bu durumda," dedi Jasra, “önce hazırlanmak isterim. Belki siz de istersiniz."

"Güzel fikir," dedim.

"Gerçekten de öyle," diye kabul etti Mandor.

Kadın bizi, çok uzakta olmayan, konuk odaları olması gereken yere götürdü ve sabun, havlular ve suyla baş başa bıraktı.

Yarım saat sonra o dar odada buluşmak üzere sözleştik.

“Sence pis bir şeyler mi planlıyor?" diye sordum gömleğimi çıkarırken.

“Hayır," diye yanıt verdi Mandor. “Bu yemeği kaçırmak istemeyeceğini düşünerek gururumu okşamak istiyorum. Ayrıca, onu en iyi halinde görmemiz fırsatını kaçırmak istemeyecektir. Uzun zamandır onu bundan daha kötü koşullarda gördük. Bir de dedikodu yapma, sır paylaşma fırsatı..." Başını iki yana salladı. “Ona daha önce asla güvenemezdin, belki bundan sonra da güvenemezsin. Ama, bu işlerden anlıyorsam, bu yemek bir mola olacak."

"Umarım öyle olur," dedim yıkanırken.

Mandor bana çarpık bir gülümsemeyle baktı, sonra, kendisiyle ilgilenmeye başlamadan önce bir tirbuşon yarattı ve şişeleri açtı "biraz nefes almaları için." Düşüncelerine güveniyordum, ama bir iblisle ya da yıkılan bir duvarla mücadele etme olasılığına karşı, Logrus İmgesi’ne bağlı kalmaya devam ettim.

Hiçbir iblis görünmedi; hiçbir duvar yıkılmadı. Mandor’un arkasından yemek odasına girdim ve onun birkaç sözcük ve hareketle odayı değiştirmesini izledim. Sehpa ve sıraların yerini yuvarlak bir masa ve rahat görünüşlü sandalyeler aldı. Sandalyeler dağların güzel manzarasını görecek şekilde yerleştirilmişti. Jasra henüz gelmemişti ve Mandor’un kokularını çekici bulduğu iki şişeyi ben taşıyordum. Ben onları masaya bırakmadan önce Mandor işlemeli bir masa örtüsü ve peçeteler yarattı sonra Miro tarafından elle süslenmiş gibi görünen zarif porselenler ve incelikle işlenmiş gümüş çatal bıçak takımları. Bir süre tabloyu inceledi, gümüş takımları yok etti, farklı desene sahip birtakım çağırdı. Odayı adımlayarak, sofraya değişik açılardan bakarken kendi kendine mırıldanıyordu. Ben tam şişeleri masaya koymak için ilerlerken merkezinde çiçeklerin yüzdüğü kristal bir kase çağırdı. Sonra, kristal kadehler belirirken bir adım geriledim.

Homurdandım ve Mandor bir süredir ilk kez beni fark etmiş gibi gölündü.

“Ah, şuraya bırak. Şuraya bırak, Merlin," dedi ve masanın üzerinde, solumda abanoz bir tepsi belirdi.

Yakut rengi sıvıyı iki kadehe boşaltarak, “Hanımefendi gelmeden önce şarabın ne durumda olduğuna baksak iyi olacak," dedi.

Şarabın tadına baktık, o başını salladı. Bayle’ninkilerden iyiydi. Oldukça iyi.

"Burada yanlış bir şey yok," dedim.

Masanın çevresinden dolandı, pencereye gitti ve dışarıya baktı. Onu takip ettim. Dave’in dağlarda bir yerde, mağarasında olduğunu düşündüm.

“Böyle bir mola verdiğim için," dedim “kendimi neredeyse suçlu hissedeceğim. İlgilenmem gereken o kadar çok şey var ki..."

“Muhtemelen düşündüğünden daha fazla," dedi. “Buna bir mola değil, yeniden mevzilenme olarak bak. Hanımefendiden de bir şeyler öğrenebilirsin."

"Doğru," diye yanıt verdim. “Ama ne, merak ediyorum."

Şarabını kadehinde çevirdi, küçük bir yudum daha aldı ve omuzlarını silkti.

“Çok şey biliyor. Ağzında bir şey kaçırabilir, ya da gördüğü ilgi karşısında içini dökebilir, cömertleşebilir. Olayları olduğu gibi kabul et."

Bir yudum aldım, çirkin bir davranışla başparmaklarımın karıncalanmaya başladığını söyleyebilirdim. Ama aslında Jasra’nın dışarıdaki koridorda yaklaştığını haber veren Logrus alanımdı.

Bunu Mandor’a söylemedim, çünkü onun da hissettiğinden emindim. Yalnızca kapıya döndüm, o da benim gibi yaptı.

Kadının üzerinde tek omuzlu (sol) beyaz, alçak kesimli bir elbise vardı. Omzuna elmas bir iğneyle tutturulmuştu ve parlak saçlarına neredeyse kızılötesi eriminde işiyormuş gibi görünen, yine elmaslardan yapılmış bir taç takmıştı. Gülümsüyordu, güzel de kokuyordu. İstemsizce sırtımı dikleştirdiğimi hissettim ve temiz olduklarından emin olmak için tırnaklarıma baktım.

Mandor’un eğilişi, her zamanki gibi benimkinden daha zarifti. Ben de hoş bir şey söyleme ihtiyacı hissettim. Bu yüzden,

"Oldukça... zarif görünüyorsun," dedim, vurgulamak için gözlerimi gezdirerek.

"İki prensle yemek yeme fırsatını nadiren bulurum," dedi.

"Ben Batı Hudutları’nın Düküyüm," dedim, “prens değil."

Jasra, “Ben Sawall Evi’nden bahsediyordum," diye yanıtladı.

“Son zamanlarda ödevini iyi yapıyorsun," diye yorumladı Mandor.

"Protokol hatası yapmaktan nefret ederdim," dedi kadın.

“İşlerin bu ucunda Kaos unvanımı nadiren kullanırım," diye açıkladım.

“Yazık," dedi Jasra. “Ben onu biraz daha... zarif buluyorum. Taht sırasında otuzuncu değil misin?"

Kahkaha attım.

"Böyle uzak bir mesafe bile abartılı," dedim.

“Hayır, Merle, Jasra oldukça haklı," dedi Mandor bana. “Birkaç kişi fazla ya da eksik."

"Bu nasıl olabilir?" diye sordum. “Ben son baktığımda..."

Mandor bir kadeh doldurdu ve Jasra’ya uzattı. Kadın gülümseyerek kabul etti.

“Son zamanlarda bakmamışsın," dedi Mandor. “Daha fazla ölüm olmuş olabilir."

"Gerçekten mi? O kadar çok mu?"

"Kaos’a," dedi Jasra, kadehini kaldırarak. “Uzun zaman dalgalansın."

“Kaos’a," diye yanıt verdi Mandor, kendi kadehini kaldırarak.

“Kaos," diye tekrar ettim, kadehlerimizi birbirine dokundurduk ve içtik.

Aniden bir dizi harika aroma hissettim. Döndüğüm zaman masanın üzerinde servis kapları olduğunu gördüm. Jasra benimle aynı anda dönmüştü. Mandor öne adım attı ve sandalyelerin bizi kabul etmek üzere kaymasını sağlayarak davet etti.

"Lütfen oturun. Size servis yapayım," dedi.

Oturduk, yemek güzelden de öteydi. Dakikalar geçti ve çorbayı övmek dışında kimse bir şey söylemedi. Bir sohbet hamlesini ilk yapan ben olmak istemiyordum, ama aklıma diğerlerinin de aynı şeyi hissediyor olabileceği geldi.

Sonunda Jasra boğazını temizleyince ikimiz ona baktık. Kadının aniden hafifçe endişeli göründüğünü fark edince şaşırdım.

"Ee, Kaos’ta işler nasıl?" diye sordu.

“Şu anda karmakarışık," diye yanıt verdi Mandor, “şaka bir yana." Bir an düşündü, sonra içini çekti ve ekledi, “Politika."

Kadın yavaşça, sanki Mandor’un asla kendiliğinden ifşa etmediği detayları istemeyi düşünmüş, ama vazgeçmiş gibi görünerek bana döndü.

“Ne yazık ki, Amber’deyken bir tur yapamadım," dedi.

"Ama bana anlattıklarına bakılırsa hayat orada da biraz karışıkmış."

Başımı salladım.

“Dalt’ın gitmiş olması iyi," dedim, “eğer kastettiğin buysa. Ama o asla gerçek bir tehdit değildi, yalnızca bir rahatsızlık. Hazır bahsi açılmışken..."

“Bahsetmeyelim," diye sözümü kesti, tatlı tatlı gülümseyerek. “Aklımdaki farklı bir şeydi."

Gülümsemesine karşılık verdim.

"Unutmuşum. Onun hayranı sayılmazsın," dedim.

“Bu değil," diye karşılık verdi. “Adam faydalı olabiliyor. Yalnız" -içini çekti- “politika," diye bitirdi.

Mandor kahkaha attı, biz de ona katıldık. Amber hakkında bu dizeyi kullanmayı düşünmemiş olmam yazık. Artık çok geç.

“Bir süre önce bir resim aldım," dedim, “Polly Jackson adlı bir hanımın. '57 model bir Chevy’ye ait. Ondan çok hoşlanıyorum. Şu anda Sarı Francisco’da, depoda. Rinaldo da hoşlanmıştı."

Başını salladı, pencereden dışarı baktı.

“Siz ikiniz hep bir galeriden diğerine uğrardınız," dedi.

"Evet, beni de pek çoğuna sürükledi. Zevkli olduğunu düşünürüm. Yeteneği yok, ama zevkli."

"'Yeteneği yok' derken neyi kastediyorsun?"

“Çok iyi bir teknik ressam, ama kendi resimleri hiçbir zaman o kadar ilginç olmadı."

Konuyu çok özel bir sebepten açmıştım, ama kastettiğim bu değildi. Fakat Luke’un hiç tanımadığım bu yönü beni büyülemişti ve konuyu sürdürmeye karar verdim.

"Resimleri mi? Resim yaptığını hiç bilmiyordum."

“Birkaç kez denedi, ama yeterince iyi olmadığı için hiç kimseye göstermez."

"O zaman sen nereden biliyorsun?"

"Dairesini düzenli olarak kontrol ediyordum."

"Kendisi oralarda değilken mi?"

"Elbette. Anne olma ayrıcalığı."

Ürperdim. Bir kez daha Tavşan Deliği’ndeki yanan kadını düşündüm. Ama hissettiklerimi söylemek ve Jasra’nın onu yönlendirdiğim konuşma akışını bozmak istemiyordum. Baştaki konuma dönmeye karar verdim.

“Victor Melman’la bağlantı kurmasının bununla bir ilgisi var mı?" diye sordum.

Beni bir süre kısık gözlerle süzdü, sonra başıyla onayladı ve çorbasını bitirdi.

“Evet," dedi kaşığını bir kenara bırakarak. “Adamdan birkaç ders aldı. Victor’ın resimlerinden bazıları hoşuna gitmişti, gitti görüştü. Belki bazılarını satın aldı. Bilmiyorum. Ama bir noktada kendi çalışmalarından bahsetti ve Victor onları görmek istedi. Rinaldo’ya hoşuna gittiğini ve ona faydası olabilecek birkaç şey öğretebileceğini söyledi.

Kadehini kaldırdı, kokladı, şarabını yudumladı ve dağlara baktı.

Devam etmesi için tam onu kışkırtmak üzereyken, gülmeye başladı. Bitmesini bekledim.

“Gerçek bir pislik," dedi sonra. “Ama yetenekli. Hakkını vermek lazım."

"Ah, ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Bir süre sonra kişisel güçlerin geliştirilmesinden bahsetmeye, yarı-aydınlanmış olanların oynamaya bayıldığı o dolambaçlı lafları kullanmaya başladı. Rinaldo’nun onun bir gizemci olduğunu, arkasında oldukça güçlü bir şey bulunduğunu bilmesini istiyordu. Sonra bunu doğru kişiye aktarmak istediğini ima etmeye başladı."

Yine gülmeye başladı. O eğitimli fok balığının orijinal nesneyle o tarzda konuştuğunu düşününce ben de kıkırdadım.

“Elbette, Rinaldo’nun zengin olduğunu fark ettiği içindi," diye devam etti. “Victor, her zamanki gibi, kendini ele verdi. Ancak Rinaldo ilgi göstermedi ve bundan bir süre sonra resim dersi almayı bıraktı. Ondan öğrenilecek her şeyi öğrendiğini hissediyordu. Ama daha sonra bundan bana bahsettiği zaman, adamın mükemmel bir kedi pençesi olabileceğini fark ettim. Öyle birinin gerçek gücün tadını alabilmek için her şeyi yapacağından emindim."

Başımı salladım.

“Sen ve Rinaldo onu ziyaret etmeye daha sonra mı başladınız? Aklını bulutlandırmak ve birkaç gerçek şey öğretmek için ona nöbetleşe mi gittiniz?"

“Doğru sayılır," dedi kadın, “ama eğitiminin çoğuyla ben ilgilendim. Rinaldo genelde sınavlarına çalışmakla meşguldü. Ortalaması genellikle seninkinden yüksekti, değil mi?"

“Notları genelde oldukça iyiydi," diye kabul ettim. “Sen Melman’a güç vermek ve onu bir araca çevirmekten bahsederken, amacını düşünmekten

kendimi alamadım: Beni, özellikle renkli bir biçimde öldürmesi için hazırlıyordun onu."

Gülümsedi.

“Evet," dedi, “ama muhtemelen senin düşündüğün şekilde değil. Seni tanıyordu, kurban edilmende rol oynamak üzere eğitilmişti. Ama bunu denediği ve senin onu öldürdüğün gün kendi başına hareket etti. Böyle, yalnız hareket etmemesi için uyarılmıştı ve bedelini ödedi. Bunun sonucunda elde edeceğini düşündüğü güçleri paylaşmak yerine, hepsine sahip olmaya can atıyordu. Dediğim gibi tam bir pislikti."

Konuşmaya devam etmesi için kayıtsız görünmeye çalışıyordum. Yemeğime devam etmek, öyle görünmenin en iyi yolu gibi görünüyordu. Ama bakışlarımı indirdiğim zaman çorba kasemin kaybolmuş olduğunu gördüm. Bir ekmek aldım, kırdım, yağ sürmek üzereydim ki, elimin titremekte olduğunu fark ettim. Bir an sonra bunun, kadını boğazlamak arzumdan kaynaklandığını fark ettim.

Bu yüzden derin bir nefes aldım, gevşedim bir yudum daha şarap aldım. Önümde bir çerez tabağı belirdi, sarımsak ve muhtelif düş kırın bitki kokuları, sakin olmamı söylediler. Mandor’a başımı sallayarak teşekkür ettim ve Jasra da aynısını yaptı. Bir an sonra ekmeğime yağ sürdüm.

Birkaç lokma sonra konuştum, “Anlamadığımı itiraf etmeliyim. Melman’ın benim ayinle öldürülmemde rol oynayacağını söyledin. Yalnızca rol mü?" dedim.

Yarım dakika kadar yemek yemeyi sürdürdü, sonra bir gülümseme daha buldu.

“Pas geçilemeyecek kadar iyi bir fırsattı," dedi sonra, “Julia’yla ayrıldığınız zaman kız gizemciliğe ilgi duymaya başladı. Victor’la birlikte ona ulaşabileceğimizi, adamın onu eğitmesini sağlayabileceğimizi, birkaç basit şey öğretip, ayrılışınızdan duyduğu mutsuzluktan faydalanabileceğimizi, bunu gerçek bir nefrete dönüştürüp, kurban edilme zamanın geldiğinde boğazını onun kesmesini sağlayabileceğimizi gördüm."

Aslında çok lezzetli olan bir şeyle boğulur gibi oldum.

Sağ elimin yanında üstü buğulu, kristal bir su kadehi belirdi. Alıp ağzımdakileri yuttum. Bir yudum daha aldım.

“Ah, bu tepki bile tek başına her şeye değer," diye yorum yaptı Jasra. “Bir zamanlar âşık olduğun birinin celladın olmasında intikama tat veren bir şeyler olduğunu itiraf etmelisin."

Göz ucuyla Mandor’un başını sallamakta olduğunu gördüm.

Haklı olduğunu kabul etmek zorundaydım.

“Bunun iyi bir intikam planı olduğunu kabul etmeliyim," dedim. “Rinaldo bu kısmına katılıyor muydu?"

"Hayır, ikiniz o sırada dost olmuştunuz. Seni uyaracağından korkuyordum."

Bir dakika kadar bunu düşündüm, sonra, “Yolunda gitmeyen ne oldu?" diye sordum.

“Asla tahmin edemeyeceğim tek şey," dedi. “Julia’da gerçekten yetenek vardı. Victor’un verdiği birkaç dersten sonra resim yapmak dışında her konuda adamı geçti. Lanet olsun! Belki resim de yapıyordur. Bilmiyorum. Kendime bir koz ası bulmuştum, hem de oyuna kendi kendine katılmıştı."

Ürperdim. Bağevi’nde, Vinta Bayle’nin bedenindeki *ty’iga* ile yaptığım konuşmayı hatırladım. “Julia istediği yetenekleri geliştirdi mi?" diye sormuştu bana. Bilmediğimi söylemiştim. O belirtileri hiç göstermediğini söylemiştim... Ve bundan kısa zaman sonra süpermarketin park yerinde karşılaşmamızı, oturmasını söylediği ve bir daha hiç kıpırdamayan köpeği hatırlamıştım... Bunu hatırlamıştım, ama...

“Peki sen yeteneği olduğuna dair herhangi bir belirti gördün mü?" dedi Jasra.

Olayların neden böyle geliştiğini anlamaya başlarken, “Gördüğümü söyleyemem," diye yanıt verdim, “Hayır, böyle bir şey söyleyemem."

...Baskin-Robbins’te olduğu gibi, dondurma külahtan dudağa varana kadar tadını değiştirmişti. Ya da şemsiyesi olmadığı halde kuru kaldığı fırtına...

Jasra şaşkınlıkla kaşlarını çattı ve gözlerini kısarak bana baktı. “Anlamıyorum," dedi. “Bilseydin onu kendin eğitebilirdin. Sana âşıktı. Zorlu bir ekip olurdunuz."

İçten içe kıvrandım. Haklıydı ve şüphelenmiştim, hatta belki de biliyordum, ama baskı altında tutuyordum. Muhtemelen başlangıcını, o gölge yürüyüşüyle, kişisel enerjilerimle ben tetiklemiştim...

"Bu zor bir konu," dedim, “ve çok kişisel."

“Ah. Aşk meseleleri benim için ya çok basittir, ya da tamamen anlaşılmaz," dedi. “Ortası yok gibidir."

“Biz basit diyelim," dedim ona. “Belirtileri fark ettiğim zaman zaten ayrılıyorduk ve bir gün benim üzerimde deney yapabilecek bir eski

sevgilinin güçlerini arttırma arzusu hissetmedim."

“Bu anlaşılır bir şey," dedi Jasra. “Hem de çok. Ve son derece ironik."

“Gerçekten öyle," dedi Mandor ve bir hareketle önümüzde dumanı tüten daha fazla tabak belirmesini sağladı. “Entrika hikayeleri ve psikolojinin derinliklerine dalmadan önce, biraz yabani pirinç ve birkaç kuşkonmaz ucuyla Mouton Rothschild’e yatırılmış bıldırcın göğsü denemenizi isterim."

Gerçeğin başka bir katmanını göstererek, onu çalışmalarına başlamaya ittiğimi fark etmiştim. Ve ona kendim hakkındaki gerçeği söyleyecek kadar güvenmediğimden onu kendimden uzaklaştırmıştım. Herhalde bu güvenme yeteneğim kadar sevme yeteneğim hakkında da bir fikir veriyordu. Ama baştan beri böyle hissetmiştim. Bir şey daha vardı. Dahası vardı...

"Bu çok lezzetli," diye düşüncesini açıkladı Jasra.

“Teşekkür ederim." Mandor bir havalandırma numarası kullanmak yerine ayağa kalktı, masanın çevresinde dolaştı ve kadının kadehini elleriyle doldurdu. Bunu yaparken sol elinin parmaklarının hafifçe kadının çıplak omzuna sürtündüğünü fark ettim. Aklına sonradan gelmiş gibi benim kadehime de etrafa sıçratarak biraz şarap döktü ve yerine döndü.

“Aniden berraklaşan karanlık camda kendi iç gözlemime devam ederken, “Evet, mükemmel," dedim.

Bir şey hissetmiştim, baştan beri bir şeyden şüphelenmiştim, artık biliyordum. Gölge yürüyüşümüz sık sık onun yoluna serdiğim yalnızca bir dizi küçük, harikulade doğaçlama sınavdan biriydi. Onu hazırlıksız yakalamak, onun şey olduğunu açığa çıkarmak. Ne olduğunu? Eh, potansiyel bir büyücü. Ee?

Çatal bıçağımı kenara bıraktım ve gözlerimi ovaladım. Buna yakın bir şeydi, ama uzun zamandır kendimden saklıyordum...

Jasra’nın, “Bir şey mi oldu, Merlin?" diye sorduğunu duydum.

“Hayır. Sadece biraz yorgun olduğumu fark ettim," dedim. "Her şey yolunda."

Bir büyücü. Yalnızca potansiyel bir büyücü değil. Korkuyu gömmüştüm ve şimdi anlıyordum ki, beni öldürmek için yapılan 30 Nisan girişimlerinin arkasında o vardı ve ben bunu baskı altına almış, onu sevmeye devam etmiştim. Neden? Bildiğim ve aldırmadığım için mi? Nimue’m o olduğu için mi? Olası katilime âşık olduğum ve kendimden kanıt gizlediğim için mi?

Yalnızca akılsızca sevmekle kalmadığım, peşimde dolaşan, bana sırıtan, dilediğim an onunla işbirliği yapacağım kocaman bir ölüm dileğim olduğu için mi?

"Ben iyiyim," dedim. “Gerçekten bir şey yok."

Bu, dedikleri gibi, en kötü düşmanımın kendim olduğu anlamına mı geliyordu? Umarım değildir. Hayatım onca dış kaynaklı etkene de bağlıyken terapiye girmeye gerçekten zamanım yok.

"Düşüncelerine bir peni veririm," dedi Jasra tatlı tatlı.

Bölüm 2

“Onlara paha biçilmez," diye yanıtladım. “Tıpkı şakaların gibi. Seni alkışlamalıyım. Sadece o sıralar bunu bilmediğim için değil, aynı zamanda elimde birbirine sürtebileceğim yalnızca birkaç veri varken hiçbir doğru tahmin yapamadığım için. Duymak istediğin bu muydu?"

"Evet," dedi.

“Senin için de olayların yanlış gitmeye başladığı bir nokta olduğunu duyduğuma sevindim," diye ekledim.

İçini çekti, başını salladı, bir yudum şarap aldı.

“Evet, oldu," diye kabul etti. “Böyle ufak bir işten böylesine bir geri tepme beklemiyordum. Dünyada bu kadar çok ironinin serbestçe dolaştığına inanmayı hâlâ güç buluyorum."

“Olayların tamamını takdir etmemi istiyorsan, biraz daha ayrıntıya girmen gerekecek," dedim.

“Biliyorum. Bir açıdan, yüzündeki o belli belirsiz şaşkın ifadenin yerini benim rahatsızlığımdan zevk alan bir ifadenin aldığını görmekten nefret edeceğim. Diğer yandan, bu kısımda da hâlâ seni bir başka açıdan rahatsız edecek olabilir."

“Biraz kazan, biraz kaybet," dedim. “O günlere ilişkin, seni hâlâ meraklandıran birkaç mesele kaldığına iddiaya girebilirim."

"Örneğin?" diye sordu.

“Örneğin neden hayatıma kasteden 30 Nisan teşebbüslerinin hiçbirinin başarılı olamadığı gibi."

“Sanırım Rinaldo bir şekilde sana haber vererek çabalarımı sabote etti."

"Yanlış."

"O zaman ne?"

“*Ty’iga*. Beni koruma dürtüsüne sahip. Onu o günlerden hatırlıyor olabilirsin, Gail Lampron’un bedeninde yaşıyordu."

“Gail mi? Rinaldo’nun kız arkadaşı? Oğlum bir iblisle mi çıkıyordu?"

“Önyargılı olmayalım. Birinci sınıfta bundan çok daha kötülerini bulmuştu."

Bir an düşündü, sonra yavaşça başını salladı.

“Bu konuda haklısın," diye kabul etti. “Carol’ı unutmuşum. Ve bunun neden olduğu konusunda -o şeyin Amber’de itiraf ettikleri dışında- senin hâlâ bir fikrin yok, değil mi?"

"Hâlâ bilmiyorum," dedim.

“O döneme daha da tuhaf bir ışık veriyor," diye yüksek sesle düşündü, “özellikle de yollarımız yeniden çakıştığından beri. Acaba...?"

"Ne?"

“Acaba seni korumak için mi oradaydı, yoksa beni engellemek için mi? Senin muhafızın mı, benim lanetim mi?"

"Bilmek güç, çünkü sonuçları aynıydı."

“Ama son zamanlarda senin çevrende dolaşıyor ki bu da birincisinin doğru olduğunu ima ediyor."

"Elbette, bizim bilmediğimiz bir şey biliyorsa."

"Örneğin?"

"Örneğin aramızda yeniden bir çatışma doğması olasılığı gibi."

Gülümsedi.

“Hukuk fakültesine gitmeliydin," dedi. “sen de en az Amberdeki akrabaların kadar sinsisin. Ama dürüstçe, o şekilde anlaşılabilecek hiçbir şey planlamadığımı söyleyebilirim."

Omuzlarımı silktim.

“Yalnızca bir düşünceydi. Lütfen Julia’nın hikayesine devam et."

Birkaç lokma yedi. Ona eşlik ettim, sonra yemeyi bırakamadığını fark ettim. Mandor’a baktım, ama ne düşündüğü belli olmuyordu. Tatları büyüyle güçlendirdiğini ya da yemeğe katılanları tabaklarını temizlemeye zorlayacak bir şey yaptığını asla kabul etmez. Her durumda, Jasra bir kez daha konuşmaya başlamadan önce yemeklerimizi bitirdik. Ve itiraf etmek gerekirse şikayetçi değildim.

“İkiniz ayrıldıktan sonra Julia değişik öğretmenlerle çalıştı," diye başladı. “Ben planımı yaptıktan sonra, o öğretmenlerin onu hayal kırıklığına uğratacak, cesaretini kıracak ve yeni birini aramaya başlamasına sebep olacak bir şey yapmaları ya da söylemeleri çok olası bir şeydi. Fazla zaman geçmeden, zaten bizim eğitimimiz altında olan Victor’a geldi. Adama kızın aramızda kalışını hoş hale getirmesini ve her zamanki ön hazırlıkların çoğunu atlayarak, ona kendisi için seçtiğim başlangıç ayinini öğretmeye başlamasını söyledim..."

“Bu neydi?" diye sözünü kestim. “Ortalıkta, özel amaçlarla sonuçlanan bir sürü başlangıç ayini var."

Gülümsedi, başını salladı, bir ekmek kırdı ve yağ sürmeye başladı.

“Ona bizzat ellerimle, kendime has bir ayin yaptım. Kırık Desenin Yolu."

"Gölge’nin Amber ucundan tehlikeli bir şeye benziyor."

“Coğrafyanıza suç bulamam," dedi. “Ama ne yaptığını biliyorsan o kadar da tehlikeli değil."

“Anladığım kadarıyla," dedim, “Desen’in gölgelerine sahip o Gölge dünyalar ancak kusurlu uyarlamalar bulundurabilirmiş ve bu da her zaman risk demekmiş."

"Ancak onunla nasıl başa çıkacağını bilmiyorsan risklidir."

“Ve Julia’nın bu... Kırık Desen’i yürümesini sağladın, öyle mi?"

“Desen yürüme olarak adlandırdığın şeye ilişkin bilgim yalnızca merhum kocamın ve Rinaldo’nun anlattıklarına dayanıyor. Dıştaki bir başlangıçtan, çizgileri takip ederek, gücün sana geldiği içteki bir noktaya yürüyorsun, sanırım?"

"Evet," diye kabul ettim.

“Kırık Desen Yolu’nda," diye açıkladı, “kusurdan giriyorsun ve merkeze ilerliyorsun."

“Kırık veya kusurluysalar, çizgileri nasıl takip ediyorsun? Çizgilerden ayrılırsan gerçek Desen seni yok eder."

“Çizgileri takip etmiyorsun. Çatlakları takip ediyorsun," dedi kadın.

"Ve sonra... çıktığın zaman?" diye sordum.

"İçinde Kırık Desen’in imgesini taşıyor oluyorsun."

"Peki bununla nasıl çağrı yapıyorsun?"

“Kusur aracılığıyla. İmgeyi çağırıyorsun, güç çektiğin karanlık bir kuyu gibi oluyor."

"Peki gölgeler arasında nasıl yolculuk ediyorsun?"

“Sizin gibi anladığım kadarıyla," dedi. “Ama kırık hep seninle oluyor."

"Kırık mı? Anlamıyorum."

"Desen’deki kusur. Seni Gölge’de takip ediyor. Yolculuk ederken hep yanında oluyor, bazen saç kalınlığında bir çatlak, bazen büyük bir uçurum olarak. Yer değiştiriyor; aniden her yerde yoktan var olabiliyor. Gerçeklikte bir gedik gibi. Kırık Yol’un tehlikesi budur. İçine düşmek nihai ölüm olur."

“O zaman bir bubi tuzağı gibi bütün büyülerinizin içinde de olmalı."

“Her mesleğin riskleri vardır," dedi. “Onlardan kaçınmak sanatımızın bir parçası."

"Peki Julia’ya yaptırdığın başlangıç ayini bu mu?"

"Evet."

"Ve Victor’a da?"

"Evet."

“Ne dediğini anlıyorum," diye yanıt verdim, “ama bilmelisin ki kırık Desenler güçlerini asıl Desen’den alıyor."

“Elbette. Ne olmuş? Dikkatli olursan imge de asıl şey kadar işe yarıyor."

"Sırf kayıtlar için soruyorum, kaç tane işe yarar imge var?"

"Faydalı derken?"

“Gölgeden gölgeye yozlaşıyor olmalılar. Çizgiyi nerede çekiyorsun ve 'Bu kırık imgenin ötesinde boynumu kırma riskini göze almam,' diyorsun?"

“Ne demek istediğini anlıyorum. Belki, ilk dokuz imgeyle çalışabilirsin. Ben daha öteye gitmedim. En iyileri ilk üçü. Sonraki üç tanesi işe yarar. Son üçü çok riskli."

"Her biri için daha büyük bir boşluk mu?"

"Kesinlikle."

"Neden bana bunca gizli bilgiyi veriyorsun?"

“Sen daha yüksek düzeyde bir Desen yürüyücüsüsün, bu yüzden fark etmez. Aynı zamanda, ortamı değiştirmek için yapabileceğin hiçbir şey yok. Ve son olarak, öykünün geri kalanını takdir edebilmek için bunu bilmelisin."

"Tamam," dedim.

Mandor masaya vurdu ve önümüzde küçük, kristal limon şerbeti kadehleri belirdi. İşareti aldık ve sohbete devam etmeden önce tabaklarımızı temizledik. Dışarıda, bulutların gölgeleri dağ yamaçlarında kayıyordu. Koridorda, uzak bir yerden hafif bir müzik bize doğru süzüldü. Dışarıdan, uzak kazma-kürek sesleri gibi tıkırtı ve sürtünme sesleri geliyordu. Büyük olasılıkla İçkale’den.

"Demek Julia’yı ayinden geçirdin," dedim.

"Evet," dedi Jasra.

"Sonra ne oldu?"

“Kırık Desen imgesini çağırmayı ve onu büyülü görüş için, büyü asmak için kullanmayı öğrendi. İçindeki gedik aracılığıyla ham güç çekmeyi öğrendi. Gölge’de yolunu bulmayı öğrendi..."

"Uçuruma dikkat ederek mi?" dedim.

“Evet ve kesinlikle hünerliydi. Aslına bakarsan, her şeye yeteneği vardı."

“Bir ölümlünün Desen’in kırık da olsa bir imgesini yürümesi ve hayatta kalması beni hayrete düşürdü."

“Yalnızca birkaçı yapabilir," dedi Jasra. “Diğerleri bir çizgiye basar ya da kırık alanda anlaşılmaz bir şekilde ölür. Belki, yüzde onu başarabilir. Bu kötü değil. Durumu biraz özel kılıyor. Hayatta kalanlar arasında, yalnızca birkaç kişi doğru düzgün kehanet ustalığı yapabilecek kadar beceri geliştirebiliyor."

“Ve sen Julia’nın ne yaptığını anladıktan sonra Victor’dan daha iyi olduğunu söylüyorsun?"

“Evet. Ne kadar iyi olduğunu çok geç olana kadar takdir edemedim."

Tepkimi kontrol ediyor görünen bakışlarını üzerimde hissettim. Yemeğine ara verip tek kaşımı kaldırdım.

“Evet," diye devam etti, görünüşe göre tatmin olarak. “Kaynak’ta hançerlediğin kişinin Julia olduğunu bilmiyordun, değil mi?"

“Hayır," diye itiraf ettim. “Maske baştan beri beni meraklandırmıştı. Olan bitenlerin arkasındaki dürtüyü anlayamıyordum. Çiçekler özellikle tuhaf bir dokunuştu ve mavi taşların arkasındakinin sen mi, yoksa Maske mi olduğunu hiç anlayamadım."

Kahkaha attı.

“Mavi taşlar ve geldikleri mağara bir tür aile sırrı. Madde bir tür büyülü yalıtkan, ama iki parça -bir kez bir araya geldikten sonra- bağlarını koruyorlar ve bu şekilde duyarlı bir insan bir tanesini elinde tutarken bir başkasının izini sürebiliyor..."

"Gölge’de de mi?"

"Evet."

“İz sürme işini yapan kişinin bunun dışında büyü yeteneği olmasa bile mi?"

“Öyle olsa bile," dedi Jasra. “Kendi kayarken gölge kaydıran birini takip etmeye benziyor. Yeterince hızlı ve duyarlı herhangi biri yapabilir. Bu yalnızca uygulamayı biraz daha uzağa taşıyor. Gölge kaydıran kişinin kendisinden çok izini takip ediyor."

“Kendini, kendini... bana bunun sana da yapıldığını mı söylemek istiyorsun?"

"Evet."

Başımı kaldırdığımda kızardığını gördüm.

"Julia mı?" dedim.

"Anlamaya başlıyorsun."

“Hayır," dedim. “Eh, belki biraz. Beklediğinden daha yetenekli çıktı. Bunu bana zaten söyledin. Bir konuda seni aptal durumuna düşürdüğünü anlıyorum. Ama nerede ya da nasıl olduğu konusunda emin değilim."

“Onu buraya getirdim," dedi Jasra, “Amber’in yakınındaki ilk gölge çemberine götürmek üzere bazı aletler almak istiyordum. O sırada İçkale’deki çalışma odama bir göz atmıştı. Ve belki o sırada aşırı konuşkan davranmışımdır. Ama aklına notlar aldığını ve belki bir plan yaptığını nereden bilecektim ki? Onun bu tür düşünceler besleyemeyecek kadar sinmiş olduğunu hissediyordum. İyi bir oyuncu olduğunu itiraf etmeliyim."

“Victor’un günlüğünü okudum," dedim. “Devamlı maske, başlık ve muhtemelen ses bozan türden bir büyü kullandığını anlıyorum."

“Evet, ama bence bu, Julia’yı baş eğmesini sağlayacak kadar korkutmak yerine büyü konusundaki hırsını güçlendirdi. Sanırım o sırada tragolitlerimden -mavi taşlardan- birini aldı. Gerisi tarih."

"Benim için değil."

Önümde dumanları tüten, tamamen yabancı, ama harika kokulu sebzelerden oluşan bir tabak belirdi.

"Bir düşün."

“Onu Kırık Desen’e götürdün ve yürümesini sağladın..." diye başladım.

"Evet."

“Eline geçen ilk fırsatta," diye devam ettim, “İçkale’ye dönmek ve diğer sırlarını öğrenmek için şeyleri... tragolitleri kullandı."

Jasra hafifçe alkışladı, sebzelerin tadına baktı, hızla biraz daha yedi. Mandor gülümsedi.

"Bunun ötesi boş," diye itiraf ettim.

"İyi bir çocuk ol ve sebzelerini ye," dedi Jasra.

İtaat ettim.

“Bu olağanüstü hikaye hakkında vardığım sonuçları yalnızca insan doğasına ilişkin deneyimlerime dayandırarak derdim ki," dedi Mandor aniden, “kız, kanatları kadar pençelerini de denemek istemiştir. Geri dönüp eski efendisine -şu Victor Melman’a- meydan okumuş, onunla bir büyü düellosu yapmıştır."

Jasra’nın hızla içini çektiğini duydum.

"Bu gerçekten de sadece bir tahmin mi?" diye sordu.

“Gerçekten," diye yanıt verdi Mandor, şarabını kadehinde çevirerek. “Ve daha ileri giderek bir zamanlar senin de kendi öğretmeninle benzer bir şey yaptığını tahmin ederdim."

"Hangi şeytan söyledi sana?" diye sordu Jasra.

“Yalnızca Sharu’nun öğretmenin olduğunu tahmin ettim

-ve belki bundan fazlası," dedi Mandor. “Ama burayı ele geçirmeni ve buranın eski efendisini hazırlıksız yakalamanı açıklıyor. Hatta belki yenilmeden önce, bir gün senin de aynı kaderi yaşamana ilişkin bir lanet savuracak zamanı bile olmuştur. Olmamışsa bile, bizim mesleğimizdeki kişiler için bu tür şeyler tam bir çember çizme eğilimindedir."

Kadın güldü.

“O zaman Mantık isimli şeytan," dedi, sesinde bir hayranlık belirtisiyle. “Ama sen onu sezgilerinle çağırıyorsun ve bu da onu bir sanat yapıyor."

“Çağırdığım zaman hâlâ geliyor olması güzel. Ama Victor’un onu engelleme yeteneğinin Julia’yı şaşırttığını anlıyorum."

“Doğru. Çırakları bir iki koruma tabakasına saracağımızı beklemiyordu."

“Ama en azından kendi savunmaları yeterli olmuş anlaşılan."

“Doğru. Ama bu elbette, yenilmekle eş anlamlıydı. Çünkü isyanını öğreneceğimi ve kısa zaman sonra onu terbiye etmek için döneceğimi biliyordu."

"Ah," diye yorum yaptım.

“Evet," dedi. “İşte bu yüzden ölmüş gibi yaptı, beni uzun süre aldattığını itiraf etmeliyim."

Julia’nın dairesini ziyaret ettiğim, cesedi bulduğum ve yaratığın saldırısına uğradığım günü hatırladım. Cesedin yüzü kısmen yok olmuştu, geriye kalan hatlar kanlıydı. Ama kadın doğru ölçülerdeydi ve genel benzerlik uyuyordu. Ayrıca doğru yerdeydi. Ve sonra pusudaki, köpeksi bir yaratığın ilgisini çekmiştim ve bu da dikkatimi kimlikle ilgili ayrıntılardan hayli uzaklaştırmıştı. Yaşam savaşım polis sirenleri eşliğinde sona erdiği sırada, daha fazla araştırmaktan çok kaçmakla ilgilenmiştim. Daha sonra, o sahnenin anısının geri döndüğü her seferinde gördüğüm, ölü Julia’ydı.

"İnanılmaz," dedim. “O zaman bulduğum kimin cesediydi?"

“Hiçbir fikrim yok," diye yanıt verdi. “Kendi gölge benliklerinden biri ya da sokaktaki bir yabancı olabilir. Ya da morgdan çalınmış bir ceset. Bilmemin yolu yok."

"Senin mavi taşlarından biri vardı üzerinde."

“Evet. Ve eşi de senin öldürdüğün hayvanın tasmasındaydı ve onun geldiği yolu Julia açtı."

"Neden? Ve Eşikteki Meskûn meselesi neden?"

“İlk sulardaki kızıl ringa. Victor onu benim öldürdüğümü sandı, ben de onun. O Kale yolunu açtığımı ve avcı hayvanı kızın ardından gönderdiğimi sandı. Ben de onun yaptığını tahmin ettim ve hızlı gelişimini benden saklamasına sinirlendim. Bu tür şeyler nadiren iyiye işarettir."

Başımı salladım.

"O yaratıkları buralarda mı üretiyorsun?"

“Evet," diye yanıt verdi “ve pek çok bitişik gölgede teşhir ediyorum. Mavi kurdele almış olanlar bile var."

“Ben" dedim. “Çok daha şirin ve terbiyeliler. Demek Julia burada bir ceset ve gizli bir koridor bıraktı ve sen onun işini Victor’un bitirdiğini ve kutsal sığınağına bir saldırı düzenlemeye hazırlandığını sandın."

"Aşağı yukarı."

“Ve o da kızın senin onu öldürmeni gerektirecek kadar tehlikeli olduğunu düşündü. Koridor olayında olduğu gibi?"

“Koridoru bulduğundan emin değilim. Senin de öğrendiğin gibi oldukça iyi gizlenmişti. Her durumda, ikimiz de kızın gerçekte ne yaptığının farkında değildik."

"Ve bu?"

“Benim üzerime de bir parça tragolit bırakmıştı. Daha sonra, ayinden sonra onun eşini kullanarak beni Gölge’de, Begma’ya kadar takip etti."

"Begma mı? Orada ne halt ediyordun?"

“Önemli bir şey değil," dedi Jasra. “Yalnızca kızın kurnazlığını göstermek için bahsettim. O sırada bana yaklaşmadı. Biliyorum, çünkü daha sonra bana söyledi. Sonra Altın Halka’nın çevresinden buraya, Kale’ye kadar beni takip etti. Geri kalanını biliyorsun."

"Bildiğimden emin değilim."

“Burası için planları vardı. Bana sürpriz yaptığı zaman gerçekten şaşırdım. İşte böylece askılık oldum."

“Ve burayı ele geçirdi ve halkla ilişkiler amacıyla bir kaleci maskesi taktı. Bir süre burada kalarak güçlerini arttırdı, yeteneklerini geliştirdi ve senin üzerine şemsiyeler astı..."

Jasra yumuşak sesle hırladı ve ben ısırışının daha kötü olduğunu hatırladım. Hızla yeni bir kurgu alanına geçtim.

"Onun neden zaman zaman beni gözetlediğini ve bazen çiçek fırlattığını hâlâ anlamıyorum."

“Erkekler insanı çileden çıkartıyor," dedi Jasra, şarap kadehini kafasına dikerken. “Kızın amacı dışında her şeyi anlamayı başardın."

“Güç sarhoşluğu yaşıyordu," dedim. “Bunun dışında anlaşılacak ne var? Hatta güçle ilgili uzun bir tartışmamızı bile hatırlıyorum."

Mandor’un güldüğünü duydum. Ona baktığım zaman, başını iki yana sallayarak bakışlarını kaçırdı,

“Seni hâlâ önemsediği açıktı," dedi Jasra. “Büyük olasılıkla, epey önemsediği. Seninle oyunlar oynuyordu. Merakını uyandırmak istiyordu. Onun peşinden gitmeni, onu bulmanı istiyordu ve muhtemelen gücünü seninkine karşı denemek istiyordu. Sana, güvenmeyi reddettiğin zaman ondan esirgediğin onca şeye değer olduğunu kanıtlamak istiyordu."

"Demek bunu da biliyorsun."

"Benimle özgürce konuştuğu zamanlar olmuştu."

“Demek beni o kadar seviyordu, o kadar ki, beni Amber’de takip edecek ve öldürecek tragolitli adamlar gönderdi. Bunu neredeyse başarıyorlardı."

Jasra bakışlarını kaçırdı, öksürdü. Mandor hemen ayağa kalktı, masanın çevresinden dolandı ve kadının kadehini doldurarak aramıza girdi. Görüşümü tümüyle engellediği sırada, kadının yumuşak sesle konuştuğunu duydum, “Şey, pek değil. Katiller... benimdi. Rinaldo, yaptığım sandığım gibi, seni uyarmak için yakınında değildi ve ben bir kez daha denemeyi düşündüm."

"Ah," dedim. “Orada, dışarıda gezinen başkaları var mı?"

"Onlar sonunculardı," dedi.

"Ne rahatlatıcı."

“Özür dilemiyorum. Yalnızca anlaşmazlıklarımızı açıklığa kavuşturmak için açıklama yapıyorum. Bu hesabı da kapatmaya razı mısın? Bilmek zorundayım."

“Daha önce söylediğim gibi, sona erdirmeye razıyım. Bu hâlâ geçerli. Jurt hikayeye ne zaman giriyor? İkisinin nasıl bir araya geldiğini ve birbirleri için ne anlam ifade ettiklerini anlamıyorum."

Mandor yerine dönmeden önce benim kadehime de biraz şarap ekledi. Jasra gözlerime baktı.

“Bilmiyorum," dedi. “Biz savaşırken müttefiki yoktu. Ben kaskatıyken olmuş olmalı."

“Onun ve Jurt’un nereye kaçmış olabileceği konusunda fikrin var mı?"

"Hayır."

Mandor’a baktım, fakat başını salladı.

“Benim de yok," dedi. “Ama aklıma tuhaf bir düşünce geliyor."

"Evet?"

“Jurt’un Logrus’u yürümüş ve güçlerini bulmuş olduğu gerçeğine ek olarak -yaraları ve eksik parçaları dışında- sana çok benzediğini işaret etmek zorundayım."

"Jurt? Bana mı? Şaka yapıyor olmalısın!"

Jasra’ya baktı.

"Haklı," dedi kadın. “İkinizin akraba olduğu çok açık."

Çatalımı bıraktım ve başımı iki yana salladım.

“Saçma," dedim, emin olduğumdan değil kendimi savunmak için. “Ben hiç fark etmedim."

Mandor hafifçe omuzlarını silkti.

“İnkar psikolojisi hakkında bir ders mi istiyorsun?" diye sordu Jasra.

“Hayır," dedim. “Bu haberi sindirebilmek için biraz zaman istiyorum."

“Zaten servis vakti gelmişti," diye bildirdi Mandor, geniş bir hareket yaptı ve yemek geldi.

“Beni serbest bıraktığın için akrabalarınla başın belaya girecek mi?" diye sordu Jasra bir süre sonra.

“Senin gittiğini fark edecekleri zamana kadar iyi bir hikaye hazırlamayı umuyorum," diye yanıt verdim.

"Başka bir deyişle, girecek," dedi.

"Belki biraz."

"Ne yapabileceğime bakarım."

"Ne demek istiyorsun?"

“Kimseye borçlu kalmak istemem," dedi “ve bu konuda benim senin için yaptığımdan daha fazlasını sen benim için yaptın. Gazaplarını üzerinden çevirebilmenin bir yolunu bulursam, kullanırım."

"Aklında ne var?"

"Bu noktada bırak. Bazen çok şey bilmek iyi değildir."

"Bu kulağıma hiç hoş gelmiyor."

“Konuyu değiştirmek için mükemmel bir sebep," dedi kadın. “Jurt ne kadar büyük bir düşman oldu?"

“Benim için mi?" diye sordum. “Yoksa ikinci bir yardım için buraya dönüp dönmeyeceğini mi merak ediyorsun?"

"O şekilde ifade ediyorsan, her ikisi birden."

“Sanırım elinden gelse beni öldürür," dedim Mandor’a bakarak. Mandor başını salladı.

"Korkarım öyle," diye fikrini açıkladı.

“Ele geçirdiği şeyden daha fazla almak için buraya dönme konusuna gelince," diye devam ettim, “sen daha iyi bilirsin. Kaynak’taki ayinle elde edeceği güçleri kazanmaya ne kadar yakın görünüyordu?"

“Tam olarak bilmek zor," dedi, “çünkü güçlerini çok karmaşık koşullar altında sınıyordu. Belki yüzde elli. Yalnızca bir tahmin. Bu kadarı onu tatmin eder mi?"

"Belki. Bu onu ne kadar tehlikeli kılar?"

“Çok. Kullanmayı tam olarak öğrendiği zaman. Yine de, bu yerin, dönmesi ihtimaline karşı oldukça iyi korunacağını biliyor olmalı. Onun gibi birine karşı bile. Ben uzak duracağını düşünüyorum. Sadece Sharu bile -içinde bulunduğu koşullarda- zorlu bir engel olacak."

Yemeye devam ettim.

“Julia muhtemelen denememesini öğütleyecek," diye devam etti Jasra. “Bu yeri tanıyor."

Başımı sallayarak bu fikri kabul ettiğimi belirttim. Zamanı geldiği zaman karşılacaktık. Bunu engellemek için şimdi yapacağım çok şey yoktu. «

"Şimdi ben bir soru sorabilir miyim?" dedi Jasra.

"Sor."

"*Ty’iga*..."

"Evet?"

“Dük Orkuz’un kızının vücudu bile olsa, öylesine saraya gelip odana girmediğinden eminim."

"Değil," diye yanıt verdim. “Resmi bir heyetle geldi."

"Heyetin ne zaman geldiğini sorabilir miyim?"

“Günün erken saatlerinde," diye yanıt verdim. “Ama korkarım ayrıntılar hakkında..."

Bol yüzüklü elini, reddederek salladı.

“Devlet sırlarıyla ilgilenmiyorum," dedi, “ama Nayda’nın genellikle babasına sekreteri olarak eşlik ettiğini biliyorum."
"Ee?"
"Kız kardeşi de geldi mi, yoksa evde mi kaldı?"
"Coral’dan bahsediyorsun, değil mi?" diye sordum.
"Evet."
"Geldi," diye yanıt verdim.
"Teşekkür ederim," dedi ve yemeğine döndü.
Lanet olsun. Bu da neydi? Coral ile ilgili, benim bilmediğim bir şey mi biliyordu? Onun şimdiki belirsiz durumu hakkında bilgi verecek bir şey? Eğer öyleyse, bunu öğrenmek bana kaça patlardı?
"Neden?" dedim sonra.
“Yalnızca merak ettim," diye yanıtladı. “Aileyi daha... mutlu zamanlardan tanıyorum."
Jasra duygusallaşıyor muydu? Asla. O zaman ne?
"Ailenin bir iki sorunu var, diyelim?" diye sordum.
"*Ty’iga*'nın Nayda’yı ele geçirmesi dışında mı?"
"Evet," dedim.
"Bunu duymak beni üzer," dedi. “Nasıl sorunlar?"
"Coral ile ilgili küçük bir tutsaklık olayı."
Çatalım tabağına düşürünce küçük bir tıngırtı çıktı.
"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu.
"Yanlış konumlandırma," dedim.
"Coral’ın mı? Nasıl? Nerede?"
“Bu, kısmen onun hakkında gerçekten neler bildiğine bağlı," diye açıkladım.
"Kızı çok severim. Benimle oyun oynama. Ne oldu?"
Epey kafa karıştırıcı. Ama peşinde olduğum yanıt değil.
"Annesini iyi mi tanırdın?"
“Kinta. Onunla diplomatik görevlerde karşılaşmıştım. Güzel bir kadın."
"Bana babasından bahset."
“Şey, kraliyet ailesinin üyesi, ama taht sırası dalında değil. Başbakan olmadan önce Orkuz Kashfa’da Begma büyükelçisiydi. Ailesi de yanında yaşıyordu, bu yüzden doğal olarak onu birkaç kez gördüm..."
Başını kaldırdığı zaman gözlerimi ona dikmiş olduğumu gördü. Logrus İmgesi’nin ve onun Kırık Desen’inin içinden.

Göz göze geldik, gülümsedi.

“Ah. Babasını sormuştun," dedi. Sonra durdu ve başımı salladım. “Demek o söylentide gerçeklik payı var," diye yorum yaptı sonunda.

"Gerçekten bilmiyor muydun?"

“Dünyada çok dedikodu var, çoğunu kontrol etmek imkansız. Hangilerinin gerçek olduğunu nereden bilebilirim? Ve neden aldırayım ki?"

"Haklısın, elbette," dedim. “Yine de..."

“İhtiyar delikanlının yanlışlarından biri," dedi kadın.

"Skor sayan var mı? Devlet işleri için zaman ayırabilmiş olması şaşkınlık verici."

"Kim bilir," dedim.

“O zaman, dürüst olmak gerekirse, o dedikoduyu bilmeme ek olarak, gerçekten de bir aile benzerliği vardı. Ama ailenin çoğunu tanımadığımdan buna dayanarak karar vermezdim.

Doğru olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet."

"Sırf benzerlik yüzünden mi, yoksa başka bir şey daha mı var?"

"Dahası var."

Tatlı tatlı gülümsedi ve çatalını aldı.

“Dünyanın bize bahşettiği o peri masalımsı hikayeleri hep sevdim."

"Ben de," dedim ve yemeye devam ettim.

Mandor boğazını temizledi.

“Hikayenin yalnızca bir kısmını anlatman hiç adil gelmiyor," dedi.

"Haklısın," diye kabul ettim.

Jasra bakışlarını bana çevirdi ve içini çekti.

“Tamam," dedi, “soracağım. Nasıl kesin olarak bile... Ah. Elbette. Desen."

Başımı salladım.

“Vay vay vay. Küçük Coral, Desenin Efendisi. Bu yeni bir olay mı?"

"Evet."

"Herhalde şimdi Gölge’de bir yerdedir. Kutluyordur."

"Keşke bilebilseydim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Gitti, ama nereye, bilmiyorum. Ve bunu yapan Desen’di."

"Nasıl?"

"Güzel soru. Bilmiyorum."

Mandor boğazını temizledi.
“Merlin," dedi, “belki bazı meseleler" -sol elini çevirdi- "düşününce belki..."
“Hayır," dedim. “Normalde takdir yetkisi bana ait -belki bir Kaos Lordu olarak senin için bile- kardeşim. Ve Ekselenslarının durumunda kesinlikle öyle," -Jasra’ya başımı salladım- “ama tanışıyorsunuz ve kızdan hoşlanıyor olabilirsin." Abartmaktan vazgeçtim ve çabucak ekledim, “Ya da en azından ona karşı kötü duygular beslemiyorsun."
"Dediğim gibi, kızı çok severim," dedi Jasra, öne eğilerek.
“Güzel," diye yanıtladım, “çünkü bu konuda aldatılmış olsam da, olanlardan kendimi en azından kısmen sorumlu hissediyorum. Bu yüzden kendimi her şeyi yoluna koymak zorunda hissediyorum. Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."
"Ne oldu?" diye sordu.
“Desen’i görmek istediğini söylediğinde onu eğlendiriyordum. Bu yüzden istediğini yaptım. Yolda bana Desen’le ilgili sorular sordu. Zararsız bir sohbet gibi görünüyordu, ben de merakını giderdim. Babası hakkındaki dedikoduları bilmiyordum, aksi halde bir şeylerden şüphelenirdim. Oraya vardığımızda ayağını Desen’in üzerine koydu ve yürümeye başladı."
Jasra derin bir nefes aldı.
“Kandan olmayan biri için ölümcül olurdu," dedi. “Değil mi?"
Başımı salladım.
“Hatta içimizden biri için," dedim sonra, “eğer bazı hatalar yaparsak."
Jasra güldü.
"Ya annesi uşakla ya da aşçıyla yatmış olsaydı?" dedi.
“Akıllı bir evlatmış," dedim. “Her durumda, Desen’e bir kez başlanınca geri dönülemez. Yol boyunca talimatlar vermek zorunda kaldım. Ya bunu yapacaktım, ya da kötü bir ev sahibi olarak kesinlikle Begma-Amber ilişkilerini bozacaktım."
“Ve her tür hassas pazarlığı mahvedecektin, öyle mi?" diye sordu, yarı ciddi.
O sırada, Begmalıların ziyaretinin gerçek doğası hakkında konu dışı bir hikayeden hoşlanacağını hissettim, ama yutmadım.
“Bunu söyleyebilirsin," dedim. “Her nasılsa, Desen’i tamamladı ve sonra Desen onu alıp götürdü."

“Merhum kocam, merkezindeyken Desen’den seni herhangi bir yere götürmesini isteyebileceğini söylemişti."

“Doğru," dedim, “ama biraz sıra dışı olan kızın komutuydu. Desen’e, onu istediği yere göndermesini söyledi."

"Korkarım anlamıyorum."

"Ben de öyle, ama kız anlıyordu ve Desen onu götürdü."

“Yani kız sadece, 'Beni nereye göndermek istiyorsan gönder,' dedi ve o anda bilinmeyen bir yere mi gitti?"

"Anladın."

“Görünüşe göre bu, Desen’in bir tür zekaya sahip olduğunu ima ediyor."

“Elbette, ancak kızın özel bir yeri ziyaret etme arzusuna karşılık vermemişse."

“Doğru. Sanırım bu olasılık da var. Ama onu bulmanın yolu yok mu?"

“Kızın Koz Kartı’nı çizdim. Denediğim zaman, ona ulaşmayı başardım. Karanlık bir yere kapatılmış gibiydi. Sonra teması kaybettik. Bu kadar."

"Bu ne kadar önce oldu?"

“Benim tahminime göre birkaç saat," dedim. “Burası Amber zamanına yakın mı işliyor?"

“Yeterince yakın, sanırım. Neden bir kez daha denemedin?"

“O zamandan beri biraz meşgulüm. Aynı zamanda, bu konuya yaklaşmanın alternatif yolunu arıyorum."

Bir tıkırtı ve şıngırtı geldi. Kahve kokusu aldım.

“Sana yardım edip etmeyeceğimi soruyorsan," dedi Jasra, "yanıt, evet. Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Belki bir kez daha Koz Kartı’nı denesen -ben sana destek olurken- ona ulaşabiliriz."

“Tamam," dedim, fincanımı indirip kartları çıkarırken. “Bir deneyelim."

“Ben de yardım ederim," dedi Mandor, ayağa kalkıp sağıma yaklaşarak.

Jasra gelip solumda durdu. Hepimizin açıkça görebilmesi için Koz Kartı’nı kaldırdım.

"Başlayalım," dedim ve zihnimle ileriye uzandım.

Bölüm 3

Yolunu şaşırmış bir gün ışığı olarak kabul ettiğim bir ışık lekesi yerdeki konumundan kahve fincanımın yanına kaydı. Halka şeklindeydi ve diğerlerinden hiçbiri fark etmemiş göründüğünden bu konuda yorum yapmamaya karar verdim.

Coral'a uzandım ama hiçbir şey bulamadım. Jasra ile Mandor'un da uzandığını hissettim ve gücümü onlarınkiyle birleştirerek tekrar denedim. Daha fazla.

Bir şey?

Bir şey... Koz Kartları'nı kullanırken Vialle'nin ne hissettiğini merak ettiğimi hatırladım. Kalanımızın bildiği o görsel ipuçlarından farklı bir şey olmalıydı. Buna benzer bir şey.

Bir şey.

Şimdi hissettiğim şey Coral'ın varlığıydı. Karttaki şekline baktım, ama canlanmadı. Kart hissedilir derecede serinlemişti, ama diğerleriyle iletişim kurduğum zaman normalde hissettiğim o buzsu serinlik değildi. Daha fazla denedim. Mandor ve Jasra'nın da çabalarını arttırdığını hissettim.

Sonra Coral'ın karttaki imgesi soldu, bir başka şey gelip yerini almadı. Ama boşluğa bakarken kızın varlığını hissettim. Bu sanki uyumakta olan birisiyle temas kurmaya çalışma duygusu gibiydi.

“Anlayamıyorum, bu sadece ulaşması güç bir yer mi, anlayamıyorum," diye başladı Mandor, “yoksa..."

"Sanırım bir büyünün etkisi altında," dedi Jasra.

"Bu bir kısmını açıklayabilir," dedi Mandor.

“Ama yalnızca bir kısmını," dedi yumuşak, tanıdık bir ses yakından. “Onu tutan bazı muazzam güçler var, Baba. Daha önce hiç böylesini görmedim."

“Hayaletçark haklı," dedi Mandor. “Ben de hissetmeye başlıyorum."

"Evet," diye başladı Jasra, “bir şey var..."

Ve aniden perde delindi ve Coral'ın yere yığılmış şeklini gördüm. Görünüşe göre baygındı, çok karanlık bir yerde, karanlık bir yüzeyde yatıyordu ve üzerindeki tek aydınlık, çevresine çizilmiş ateş çemberinden geliyor gibiydi. İstese de beni yanına getiremezdi ve...

"Hayalet, beni ona götürebilir misin?" diye sordum.

O yanıt veremeden imge soldu ve soğuk bir esinti hissettim. Birkaç saniye sonra şimdi buz gibi olmuş karttan bana doğru esmekte olduğunu fark ettim.

“Sanmıyorum, bunu istemezdim ve ihtiyaç da olmayabilir," diye yanıt verdi Hayalet. “Onu tutan güç ilgini fark etti ve şu anda sana doğru uzanıyor. O Koz Kartı’nı kapatmanın bir yolu var mı?"

Elimi kartın yüzünden geçirdim ki bu normalde yeterli olurdu. Hiçbir şey olmadı. Soğuk esintinin yoğunluğu artmış gibi görünüyordu. Zihinsel bir emirle hareketi tekrarladım. Bu şey her neyse onun bana odaklandığını hissetmeye başladım.

Sonra Koz Kartı’nın üzerine Logrus İmgesi düştü ve ben geriye fırlayıp, omzumu kapının kenarına çarparken kart elimden fırladı. Bu olurken Mandor sağ tarafa doğru sendeledi ve dengesini sağlamak için masaya tutundu. Logrus görüntümde, düşmeden önce karttan vahşi ışık çizgilerinin fışkırdığını ve uzaklaştığını görmüştüm.

"Bu numarayı o mu yaptı?" diye seslendim.

"İletişimi kesti," diye yanıtladı Hayalet.

"Teşekkürler, Mandor," dedim.

“Ama Koz Kartı’ndan sana uzanan güç artık nerede olduğunu biliyor," dedi Hayalet.

"Neyi bildiğini sen nereden biliyorsun?" diye sordum.

“Hâlâ sana uzanıyor olduğu gerçeğine dayalı bir tahmin. Ama uzun yoldan -uzamdan- geliyor. Sana ulaşması çeyrek dakika kadar alabilir."

“Zamirleri kullanma tarzın biraz belirsiz," dedi Jasra. “Yalnızca Merlin’i mi istiyor? Yoksa hepimize mi odaklanıyor?"

“Belirsiz. Odak Merlin. Size ne yapacağı konusunda hiçbir fikrim yok."

Bu sohbet sırasında öne atıldım ve Coral’ın Koz Kartı’nı aldım.

"Sen bizi koruyabilir misin?" diye sordu Jasra.

“Merlin’i uzak bir yere nakletmeye başladım bile. Bunu sizin için de yapayım mı?"

Koz Kartı’mı cebime koyarken başımı kaldırdığımda odanın biraz daha az maddesel -yarı saydam- olduğunu fark ettim, sanki her şey renkli camdan yapılmış gibiydi.

“Lütfen," dedi Jasra’nın katedral penceresi resmi gibi şekli yumuşak sesle.

"Evet," dedi solmakta olan ağabeyimin hafif yankısı.

Sonra alev alev bir halkadan karanlık bir yere geçtim. Bir taş duvara doğru sendeledim, duvar boyunca el yordamıyla ilerlemeye başladım. Çeyrek bir dönüş, önümde parlak noktalarla süslü aydınlık bir alan...

"Hayalet?" diye sordum.

Yanıt yok.

“Bu kesintili sohbetlerden hoşlanmıyorum," diye devam ettim.

Mağara ağzı gibi açık olan bir yere gelinceye kadar ilerledim. Önümde berrak bir gece göğü asılıydı ve dışarıya adım attığımda soğuk bir rüzgar bana çarptı. Titreyerek birkaç adım geriledim.

Nerede olabileceğim konusunda hiç fikrim yoktu. Bana bir nefes alacak zaman veriyorsa, aslında fark etmezdi. Logrus İmgesi aracılığıyla uzaklara uzandım ve ağır bir battaniye buldum. Battaniyeye sarınarak mağaranın ağzında oturdum. Sonra tekrar uzandım. Bir odun yığını bulmak daha kolaydı ve bir kısmını yakmak hiç sorun olmadı. Bir de bir fincan daha kahve istiyordum. Acaba...

Neden olmasın? Bir kez daha uzandım ve parlak halka önümde görüş alanıma yuvarlandı.

“Baba! Lütfen dur!" dedi alınmış bir ses. “Seni Gölge’nin bu ücra köşesine göndermek için bir sürü zahmet çektim. Ama çok fazla çağrı, dikkat çekmene sebep olabilir."

"Hadi ama!" dedim. “Tek istediğim bir fincan kahve."

“Ben sana getiririm. Fakat bir süre kendi güçlerini kullanma."

"Neden senin eylemin de aynı ölçüde dikkat çekmesin?"

"Ben dolaylı bir rota kullanıyorum. İşte!"

Elimin sağ yanında, mağara zemininde, koyu renk seramik, dumanları tüten bir kupa belirdi.

“Teşekkürler," dedim, kupayı alıp koklayarak. “Jasra ile Mandor’a ne yaptın?"

“Her birinizi, oraya buraya uçuşan değişik imgelerin ortasında farklı bir yöne yolladım. Senin tek yapman gereken bir süre saklanmak. Bırak o şeyin ilgisi azalsın."

"Kimin ilgisi? Ne ilgisi?"

"Coral’ı ele geçiren güç. Bizi bulmasını istemiyoruz."

“Neden olmasın? Daha önce bir tanrı olup olmadığını merak ettiğini hatırlar gibiyim. Korkacak neyin var ki?"

“Gerçek şey. Benden daha güçlü görünüyor. Diğer yandan, ben daha hızlı gibiyim."

"Eh, bu da bir şey."

“İyi bir uyku çek. Sabahleyin hâlâ peşinde olup olmadığını söylerim."

"Belki ben öğrenirim."

"Ölüm kalım meselesi olmadığı sürece kendini gösterme."

"Ben de bunu kastetmiştim. Ya beni bulursa?"

"Neyi uygun görürsen onu yap."

"Neden benden bazı şeyleri sakladığını hissediyorum?"

“Sanırım şüpheci bir doğaya sahipsin, Baba. Aile özelliği gibi görünüyor. Artık gitmeliyim."

"Nereye?" diye sordum.

“Diğerlerini kontrol etmeye. Birkaç iş yapmaya. Kişisel gelişmemle ilgilenmeye. Deneylerimi kontrol etmeye. O tür şeyler. Hoşça kal."

"Ya Coral?"

Ama önümdeki ışık halkası parladı, soldu ve kayboldu.

Sohbetin tartışılmaz sonu. Hayalet gittikçe bizlere benziyordu -sinsi ve yanıltıcı.

Kahvemi yudumladım. Mandor’unki kadar iyi değildi, ama içilebilirdi. Jasra ve Mandor’un nereye gönderildiğini merak etmeye başladım. Onlara ulaşmayı denememeye karar verdim.

Aslında, büyülü tacizlere karşı kendi konumumu güçlendirmenin pek de kötü bir fikir olmayacağına karar verdim.

Hayalet beni naklederken bıraktığım Logrus İmgesi’ni yeniden çağırdım. Onu kullanarak mağara ağzına ve içeriye büyüler kurdum. Sonra imgeyi bıraktım ve bir yudum daha aldım. Bunu yaparken, kahvenin beni kesinlikle uyanık tutmayacağını fark ettim. Sinir bozucu bir durumdan çıkıyordum ve tüm eylemlerimin ağırlığı aniden üzerime çökmüştü. İki yudum sonra kupayı bile tutamaz oldum. Bir tane daha ve gözlerimi kırptığım her seferinde, gözkapaklarımın kapanışından daha güç açıldığını fark ettim.

Kupayı bir kenara bıraktım, battaniyeye sıkı sıkı sarındım ve taş zeminde oldukça rahat bir pozisyon buldum. Kristal mağarada bu konuda uzmanlaşmıştım. Titreşen alevler gözkapaklarımın ardına gölgeli ordular düşürüyordu. Ateş, silahların çarpışması gibi çıtırdıyordu; hava zift kokuyordu.

Kaybolup gittim. Uyku, hayatın kısa sürmek zorunda olmayan zevklerinden biridir. Beni doldurdu ve daldım. Ne kadar derine, ne kadar süre için, bilemiyorum.

Ne de beni uyandıranın ne olduğunu biliyorum. Yalnızca başka bir yerde olduğumu ve bir sonraki an geriye döndüğümü biliyorum. Konumum hafifle değişmişti, ayak parmaklarım soğuktu ve artık yalnız olmadığımı hissediyorum. Gözlerimi açmadım ve nefes düzenimi değiştirmedim. Hayalet bana bir göz atmak istemiş olabilirdi. Başka bir şey büyülerimi kontrol ediyor da olabilirdi.

Gözkapaklarımı azıcık araladım, kirpiklerden bir perdenin ardından dışarıya, yukarıya baktım. Mağara ağzının dışında küçük, şekilsiz biri duruyordu, ateşten kalan parıltı tuhaf bir şekilde tanıdık gelen yüzünü hafifçe aydınlatıyordu. O hatlarda benden ve babamdan bir şeyler vardı.

“Merlin," dedi yumuşak sesle. “Artık uyan. Gidecek yerlerin, yapacak şeylerin var."

Gözlerimi iri iri açtım ve baktım. Belirli bir tanıma uyuyordu... Frakir zonkladı ve kıpırdamaması için onu okşadım.

"Dworkin...?" dedim.

Güldü.

"Beni adlandırdın," diye yanıt verdi.

Mağara ağzının bir ucundan diğerine volta atarken zaman zaman durup elini bana doğru biraz uzatıyordu. Her seferinde tereddüt etti ve elini çekti.

"Ne oldu?" diye sordum. “Sorun ne? Neden buradasın?"

"Seni, terk ettiğin yolculuğa geri götürmek için geldim."

"Peki bu hangi yolculuk olabilir?"

“Geçen gün Desen’i yürüyen ve bir yerde yolunu kaybeden hanımefendiyi arayışın."

"Coral mı? Nerede olduğunu biliyor musun?"

Elini kaldırdı, indirdi, dişlerini gıcırdattı.

“Coral mı? Adı bu mu? Bırak geleyim. Onun hakkında konuşmalıyız."

"Şimdi de güzelce konuşuyor gibiyiz."

"Atalarından birine hiç saygın yok mu?"

“Var. Ama aynı zamanda kafamı kesip ininin duvarına asmak isteyen, şekil değiştirmeyi bilen bir kardeşim var. Ve ona yarım bir şans bile tanısam göz açıp kapayıncaya kadar amacın gerçekleştirir." Doğrulup oturdum ve

gözlerimi ovuşturdum. Yetilerim kendilerini toparlama işini bitirdi. “Ee, Coral nerede?"

“Gel. Sana yol göstereyim," dedi uzanarak. Bu sefer eli büyümü aştı ve hemen ateşle çevrelendi. O fark etmiş görünmüyordu. Gözleri bir çift karanlık yıldız gibiydi, beni ayağa kaldırdı, kendisine doğru çekti. Eli erimeye başladı. Et mum gibi aktı, damladı. İçinde kemik yoktu, yalnızca tuhaf bir geometri... Sanki biri üç boyutlu ortamda hızla bir el çizmiş, sonra üzerine et gibi bir örtü geçirmiş gibi. “Elimi tut."

Kendimi iradem dışında elimi uzatırken, parmaksı kıvrımlara, boğumların yuvarlaklarına uzanırken buldum. Yine güldü. Beni çeken gücü hissedebiliyordum. O tuhaf eli özel bir şekilde tutarsam ne olacağını merak ettim.

Bu yüzden Logrus İmgesi’ni çağırdım ve el tutuşma işini benim yerime yapması için önden gönderdim.

Bu en iyi eylem seçeneğim olmayabilirdi. Bunu izleyen cızırtılı ışık parlamasıyla bir an için kör oldum. Görüş açım berraklaştığı zaman Dworkin’in gitmiş olduğunu gördüm. Hızlı bir kontrol, büyülerimin hâlâ yerinde olduğunu gösterdi. Kısa, basit bir büyüyle ateşi canlandırdım ve kahve kupamın hâlâ yarı yarıya dolu olduğunu fark ettim. İçindeki ılık sıvıyı aynı büyünün kısa bir uyarlamasıyla ısıttım. Sonra sarındım, oturdum ve yudumladım. Ne kadar incelersem inceleyeyim, biraz önce olanları anlayamıyordum.

Yıllardır o yarı-deli evren yaratıcısını gören kimseyi bilmiyordum, ancak babamın hikayesine göre Oberon, Desen’i tamir ettiğinde Dworkin’in zihni de büyük ölçüde onarılmış olmalıydı. Bu gerçekten, beni kandırarak yaklaşmaya ve işimi bitirmeye çalışan Jurt ise, bürünmek için tuhaf bir şekil seçmişti. Aslında düşününce, Jurt’un Dworkin’in neye benzediğini bildiğinden o kadar emin değildim. Bu konuda insan olmayan birinin fikrini almak için Hayaletçark’ı çağırmanın akıllıca olacağı tartışılabilirdi. Ama ben karar veremeden mağara ağzının ötesindeki yıldızlar bir başka şekil tarafından örtüldü. Bu seferki daha iriydi hatta efsanevi oranlara sahipti.

Tek bir adım, şekli ateş ışığının aydınlığına getirdi ve o yüzü gördüğümde kahvemi döktüm. Hiç karşılaşmamıştık, ama Amber Şatosu’nda pek çok yerde resimlerini görmüştüm.

“Oberon’un Desen’i yeniden çizerken öldüğünü sanıyordum," dedim.

"O sırada yanında mıydın?" diye sordu.

“Hayır," diye yanıtladım, “ama sen, Dworkin’in oldukça tuhaf hayaletinin peşinden gelince, gerçekliğin konusundaki şüphelerimi mazur görmelisin."

"Ah, karşılaştığın o şey sahteydi. Ben gerçeğim."

"O zaman gördüğüm neydi?"

“Eşek şakası yapan birinin astral şekli. Dördüncü gölge halkasından Jolos isimli bir büyücü."

“Ah," diye karşılık verdim. “Peki senin de beşinci halkadan Jalas isimli birinin izdüşümü olmadığını nereden bileceğim?"

"Amber kral ailesinin tüm soyunu sayabilirim."

"Evdeki herhangi bir iyi katip de öyle."

"Gayrı meşru olanlar dahil."

"Sahi, kaç tane var?"

"Bildiğim kadarıyla kırk yedi."

"Of, hadi ama! Bunu nasıl basardın?"

"Farklı zaman akışları," dedi gülümseyerek.

“Desen’in yeniden çizimi sonunda hayatta kaldıysan, nasıl oluyor da Amber’e dönüp saltanatına devam etmedin?" diye sordum. “Neden Random’ın taç giymesine ve resmin daha da bulanmasına izin verdin?"

Kahkaha attı.

“Ama hayatta kalmadım," dedi. “O süreçte yok oldum. Ben bir hayaletim, Amber’in canlı şampiyonlarından birini Logrus’un yükselen gücüne karşı uyarmak için döndüm."

“Diyelim ki, *arguendo*, söylediğin şeysin," diye karşılık verdim, “ama yine de yanlış çevredesin, bayım. Ben Logrus’u yürümüş biriyim ve Kaos’un oğluyum."

Muazzam şekil, “Aynı zamanda Desen’i yürümüş birisin ve Amber’in de oğlusun," diye yanıtladı.

"Doğru," dedim, “taraf tutmamam için daha fazla sebep."

“Bir adamın taraf tutması gereken zamanlar olur," dedi “ve işte şimdi o zamanlardan biri. Hangi taraftasın?"

“Söylediğin şey olduğuna inansam bile, böyle bir seçim yapmak zorunda hissetmiyorum kendimi," dedim. “Ve Saraylar’da, Dworkin’in de Logrus’u yürüdüğünü söyleyen bir efsane vardır. Bu doğruysa, ben yalnızca saygıdeğer bir atamın izinde yürüyorum."

"Ama o Amber’i kurduğu zaman Kaos’u terk etti."

Omuzlarımı silktim.

“Benim hiçbir şey kurmamış olmam iyi," dedim. “Benden istediğin özel bir şey varsa ne olduğunu söyle, onu yapmam için iyi bir sebep göster, belki işbirliği yaparım."

Elini uzattı.

“Benimle gel, Güçlerin arasında oynanacak oyunda, ayaklarını yürümen gereken yeni Desen’in üzerine koyayım."

“Hâlâ seni anlamıyorum, ama gerçek Oberon’un bu basit büyüler tarafından durdurulamayacağından eminim. Sen bana gel, elimi tut, o zaman sana eşlik etmekten ve neyi görmemi istiyorsan bakmaktan memnun olurum."

Dikildi ve daha da büyüdü.

"Beni sınıyor musun?"

"Evet."

"Bir adam olarak, bu hiç sorun olmazdı," dedi. “Ama bu tinsel zırvalıklardan şekillendirildiğim için, bilmiyorum. Riske girmemeyi tercih ederim."

“Bu durumda, kendi önerinle ilgili olarak bu duyguyu yankılamalıyım."

“Torunum," dedi sakince, gözlerine kırmızı bir ışık girerek, "ölüyken bile soyumdan hiç kimse bana bu şekilde hitap edemez. Şimdi daha az dostça bir şekilde sana geliyorum. Şimdi sana geliyorum ve bu yolculuk ateşlerin ortasında sürecek."

O ilerlerken bir adım geriledim.

"Bunu kişiselleştirmene gerek yok..." diye başladım.

O büyülerime çarpar ve parlayan ampuller gösterisi başlarken gözlerimi perdeledim. Onun arkasından kısık gözle baktığımda, ateşin Dworkin’in etine yaptığı şeyin tekrarlandığını gördüm. Oberon yer yer saydamlaştı; kimi eridi. Dış benzerlik yok olurken içinde ve ötesinde, kıvrımlar ve halkalar, düzlükler ve kanallar gördüm. Siyah çizgili, iri, asil bir şeklin genel hatlarını soyut bir şekilde, geometriyle ifade eden bir şey. Ancak Dworkin’in aksine imge solmadı. Büyülerimden geçtikten sonra hareketleri yavaşladı, uzanarak bana doğru yürümeye devam etti. Gerçek doğası her neyse, o ana dek karşılaştığım her şeyden daha korkutucuydu. Ellerimi kaldırarak gerilemeye devam ettim ve yine Logrus’u çağırdım.

Logrus İmgesi aramızda belirdi. Oberon’un soyut uyarlaması uzanmaya devam etti, çizgiden hayalet elleri Kaos’un kıvranan kollarıyla karşılaştı.

Logrus imgesinin içinden, o şeye karşı bir şey yapmak için uzanmıyordum. Bu mesafeden bile ona karşı sıra dışı bir korku hissediyordum. Benim yaptığım daha çok kralın şekline karşı İmge'yi öne sürmekti. Sonra ikisinin yanından mağara ağzına doğru daldım, bir eğime rastlayınca yuvarlandım, ellerim ve ayaklarımla tutunabilmek için yerleri tırmaladım, bir kayaya hızla çarptım ve mağara, ateş almış teçhizat deposu gibi bir gürültü ve parıltıyla patlarken kayaya sarıldım.

Orada gözlerim sımsıkı kapalı, ürpererek belki yarım dakika yattım, kaldım. Her an bir başka şeyin ensemde olabileceğini hissediyordum. Belki kıpırtısız büzülüp, bir başka kayaymış gibi görünürsem...

Sessizlik derindi ve gözlerimi açtığım zaman ışık kaybolmuş, mağara ağzının şekli değişmemişti. Ağır ağır doğruldum, daha da ağır yaklaştım. Logrus İmgesi gitmişti ve anlamadığım sebeplerden dolayı onu geri çağırmaya gönülsüzdüm. Mağaranın içine baktığım zaman olan bitenlere ilişkin hiçbir iz yoktu, yalnız büyülerim yok olmuştu.

İçeriye adım attım. Battaniye düştüğü yerde duruyordu. Elimi uzattım ve duvara dokundum. Soğuk taş. O patlama herhalde şimdikinden bir başka düzeyde olmuştu. Küçük ateşim hafifçe titreşiyordu. Onu tekrar canlandırdım. Ama parıltısında daha önce görmeyip şimdi gördüğüm tek şey, düştüğü yerde kırılan kahve kupamdı.

Elimi duvardan çekmedim. Yaslandım. Bir süre sonra diyaframım kontrol edilemez bir biçimde kasıldı. Gülmeye başladım. Neden, emin değilim. 30 Nisan'dan bu yana olan her şeyin ağırlığı üzerime çökmüştü. Göğsümü dövüp uluma seçeneği yerine, kahkahalar yüzeye çıkmıştı.

Bu karmaşık oyundaki tüm oyuncuları tanıdığımı sanıyordum. Luke ve Jasra artık benim tarafımdaymış gibi görünüyordu. Bana hep göz kulak olan ağabeyim Mandor da öyle. Deli kardeşim Jurt ölmemi istiyordu ve şimdi, bana karşı güzel duygular beslemiyormuş gibi görünen eski sevgilim Julia ile ittifak halindeydi. *Ty'iga* vardı. Amberde bir uyku büyüsünün etkisinde bıraktığım, Coral'ın ablası Nayda'nın bedenini ele geçirmiş aşırı koruyucu bir iblis. Paralı asker Dalt vardı -düşünüyorum da, o da amcamdı- ve iki ordu izlerken Arden'de Luke'un kıçını tekmeledikten sonra, bilinmeyen konular ve sebeplerden dolayı Luke'u alıp kaçmıştı. Amber için pis planları vardı, ama zaman zaman gerilla tarzı rahatsızlıklar yaratmaktan daha fazlasını sağlayacak kadar askeri gücü yoktu. Ve bir de Hayaletçark vardı, sibernetik Koz Kartı karıştırıcım ve küçükler ligi mekanik yarı-tanrım, ki

atılganlık ve manyaklıktan mantığa ve paranoyaya doğru evrim geçirmişti ve oradan nereye gittiği konusunda pek de emin değildim, ama en azından mevcut korkaklığıyla karışık, babasına karşı bir parça saygısı vardı.

Ve hemen hemen hepsi bu kadardı.

Ama bu son göstergeler oyunda başka bir şeyin olduğunu kanıtlar gibiydi, beni bambaşka bir yöne sürüklemeye çalışan bir şey. Güçlü olduğu yolunda Hayalet'in tanıklığı vardı. Gerçekte neyi temsil ettiğine ilişkin hiçbir fikrim yoktu. Ve ona güvenme arzum da yoktu. Bu zor bir ilişki dernekti.

“Hey, evlat!" dedi tanıdık bir ses yamacın altından. “Bulması zor bir adamsın. Asla yerinde kalmıyorsun."

Hızla döndüm, öne çıkıp, aşağıya baktım.

Yalnız bir şekil yamaçtan yukarı tırmanıyordu. İri bir adam.

Boğazının yanında bir şey parıldadı. Hatlarını seçmem için fazla karanlıktı.

Birkaç adım geriledim, patlayan büyülerimi yerine koymaya başladım.

"Hey! Kaçma!" diye seslendi. “Seninle konuşmam gerek."

Büyüler yerlerine yerleşti, kılıcımı çektim, ucunu aşağıya çevirerek sağımda, vücudumu çevirdiğim zaman mağara ağzından görünmeyecek şekilde tuttum. Frakir'e de sol elimde görünmez bir biçimde asılı beklemesini emrettim. İkinci şekil ilkinden daha güçlüydü, büyülerimi aşmayı başarmıştı. Bu üçüncüsü ikinciden daha güçlü çıkarsa, elime geçen her şeye ihtiyacım olacaktı.

"Evet?" diye seslendim. “Sen kimsin ve ne istiyorsun?"

“Lanet olsun!" dediğini duydum. “Özel biri değilim. Yalnızca babanım. Biraz yardıma ihtiyacım var ve olayın aile içinde kalmasını istiyorum."

İtiraf etmeliydim, ateş ışığının aydınlattığı alana giren şekil, siyah pelerini, çizmeleri, pantolonu, gri gömleği, gümüş çivileri ve kemer tokası ile eksiksiz -hatta gümüş gülüyle- babamın, Amber'li Prens Corwin'in çok iyi bir taklidiydi ve gerçek Corwin'in uzun zaman önce bana hikayesini anlatırken yüzünde zaman zaman beliren aynı çarpık gülümsemeyle gülümsüyordu... Onu görünce içimin burkulduğunu hissettim. Onu daha iyi tanımak isterdim, ama kaybolmuştu ve onu bir daha hiç bulamamıştım. Şimdi, bu nesnenin -her ne ise- onun kılığına bürünmesi... duygularımla oynamak için böylesine açık bir girişimde bulunmasına oldukça sinirlenmiştim.

“İlki sahte Dworkin’di," dedim, “ve ikincisi Oberon’du. Aile ağacı boyunca ilerliyorsun, değil mi?"

İlerlerken gözlerini kıstı, şaşkınlıkla başını eğdi, bir başka gerçekçi tavır.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum, Merlin," diye karşılık verdi. “Ben..."

Sonra büyülü alana girdi ve elektrik kablosuna dokunmuş gibi irkildi.

"Kutsal bok!" dedi. “Kimseye güvenmezsin, değil mi?"

“Aile geleneği," diye yanıt verdim, “son zamanlarda yaşadığım deneyimler bu duyguyu güçlendirdi." Ama karşılaşmanın daha fazla ışık gösterisi içermemesine şaşırmıştım. Aynı zamanda, o şeyin parşömene dönüşmesi neden başlamadığını merak etmiştim.

Bir küfür daha sallayarak pelerinini sola savurdu, koluna sardı; sağ eli babamın kınının mükemmel bir taklidine uzandı.

Gümüş işlemeli bir kılıç iç çekişiyle yükseldi, sonra büyünün gözüne indi. Karşılaştıkları zaman kıvılcımlar otuz santim yüksekliğine erişti ve kılıç ısıtılıp suya sokulmuş gibi tısladı. Kılıçtaki desen alevlendi ve kıvılcımlar yine sıçradı -bu sefer adam boyunda- ve o anda büyünün kırıldığını hissettim.

Sonra o şey içeri girdi ve kılıcımı savurarak bedenimi çevirdim. Ama Grayswandir’e benzeyen kılıç, daralan bir çemberle yine yükselip indi, benim silahımın ucunu sağa sürükledi ve göğsüme doğru kaydı. Basit bir savuşturma hareketi yaptım, ama o altından kaydı ve dıştan yaklaşmaya devam etti. Yine savuşturdum, ama orada değildi. Hareketi yalnızca bir aldatmacaydı. O içeride ve arka taraftaydı, alçalarak yaklaşmaya devam ediyordu. El değiştirdim ve o bedenini sağıma kaydırarak, kılıcının ucunu indirip el değiştirdi ve sol eliyle yüzümün önünde savururken yine savuşturdum.

Sol eli başımın arkasına kayarken kalkan sağ elini çok geç gördüm. Grayswandir’in kabzası doğrudan çeneme iniyordu.

"Gerçekten sen..." diye başladım ve darbe indi.

Hatırladığım son şey gümüş güldü.

Yaşam bu işte: Güven, ihanet gör; güvenme, kendine ihanet et. Normal ikilemlerin çoğu gibi, insanı savunulamaz bir konumda bırakıyor. Ve normal çözümüm için çok geçti.

Oyundan çıkamıyordum.

Karanlık bir yerde, merak ve kaygı içinde uyandım. Merak ve kaygı içinde olduğum zamanlarda davrandığım gibi kımıldamadan yattım ve

nefesimi doğal ritmine bıraktım. Ve dinledim.

Ses yok.

Gözlerimi hafifçe araladım.

Huzursuz edici desenler. Onları yine kapattım.

Vücudumla, üzerine yayılmış olduğum kayalık yüzeyde titreşim aradım.

Titreşim yok.

Gözlerimi tamamen açtım ve yeniden kapatma güdüsüyle mücadele ettim. Dirseklerimin üzerine dayanıp doğruldum, sonra dizlerimi altıma aldım, sırtımı dikleştirdim ve başımı çevirdim. Büyüleyici. Luke ve Cheshire Kedisi’yle içmeye gittiğimden beri yön duygumu bu denli kaybetmemiştim.

Çevremde hiç renk yoktu. Her şey siyah, beyaz ya da gri tonuydu. Sanki bir fotoğrafın negatifine girmiştim. Güneş olduğunu tahmin ettiğim şey sağımda, ufkun üzerinde bir kara delik gibi asılı duruyordu. Gökyüzü çok koyu griydi ve üzerinde abanoz renkli bulutlar ağır ağır ilerliyordu. Derim mürekkep rengiydi. Ama akımdaki ve çevremdeki kayalık zemin neredeyse şeffaf bir kemik beyazıyla parlıyordu. Ağır ağır, dönerek ayağa kalktım. Evet. Zemin parlıyor gibiydi, gökyüzü karanlıktı ve ben aralarında bir gölgeydim. Bu duygudan hiç mi hiç hoşlanmamıştım.

Hava kum ve serindi. Bir albino dağ sırasının eteklerinde duruyordum, o kadar çıplaktı ki, ancak Antarktika ile karşılaştırılabilirdi. Sağıma ve soluma doğru uzanıyordu. Sağda -alçakta ve dalgalanan- sabah güneşi olduğunu tahmin ettiğim şeye doğru uzanan siyah bir ova vardı. Çöl mü? Elimi kaldırıp şeye karşı gölgelemeliydim... neye? Antiparıltıya mı?

“Lanet olsun!" demeyi denedim ve o anda iki şeyi fark ettim./p>

İlki, sözlerimin sessiz kalmasıydı. İkincisi çenemin, babamın ya da benzerinin vurduğu yerde acıdığıydı.

Sessiz yorumumu tekrarladım ve Koz Kartlarımı çıkardım.

Çağrılara gelince bahisler kapanıyordu. Hayaletçark’ın kartını çıkardım ve dikkatimi ona odakladım.

Hiçbir şey. Benim için tamamen ölüydü. Ama zaten, bana saklanmamı söyleyen Hayaletçark’tı ve belki çağrıma yanıt vermeyi reddediyordu. Diğerlerini karıştırdım. Flora’nınkinde durdum. Normalde zor anlarda bana yardım etmeye gönüllü olurdu. O güzel yüzü inceledim ve çağrımı gönderdim...

Tek bir altın bukle kıpırdamadı. Kartın ısısı tek bir derece düşmedi. Kart, kart olarak kaldı. Daha büyük yoğunlukla denedim, hatta bir güçlendirme büyüsü mırıldandım. Ama evde kimse yoktu.

Sonra Mandor. Kartı ile epey dakika harcadım, ama sonuçlar aynıydı. Random'mkini denedim. Aynı sonuç. Benedict'inki, Julia'nınki. Hayır ve hayır. Fiona, Luke ve Bill Roth'u denedim. Üç hayır daha. Hatta iki Kıyametin Koz Kartı çıkardım, ama Sfenks'e ya da yeşil cam dağın tepesindeki kemikten binaya da ulaşamadım.

Kartları düzelttim, kutularına koyup kaldırdım. Kristal Mağara'dan bu yana ilk kez böyle bir durumla karşılaşıyordum.

Ama Koz Kartları birkaç şekilde bloke edilebilirdi ve beni ilgilendirdiği kadarıyla, şu anda konu akademik bir ilgi alanından daha öteye geçmiyordu. Kendimi daha hoş bir çevreye götürmekle daha fazla ilgileniyordum. Araştırmayı boş zamanım olduğu bir ana saklayabilirdim.

Yürümeye başladım. Adımlarım sessizdi. Bir taşı tekmeledim ve taş önümde sıçradığı zaman, yuvarlanışının sesini duyamadım.

Solumda beyaz, sağımda siyah. Dağlar ya da çöller. Sola döndüm, yürüdüm. Simsiyah bulutlar dışında hareket eden hiçbir şey yoktu. Her kayalığın bulutaltı tarafında güçlü bir parlaklık neredeyse kör edici bir alan oluşturuyordu: çılgın bir arazideki çılgın gölgeler.

Tekrar sola dön. Üç adım, sonra kayayı dolan. Yukarı. Sırta. Tepe aşağı. Sağa dön. Kısa süre sonra soldaki kayaların arasında kırmızı bir çizgi...

Yok. O zaman bir sonraki sefere...

Ön sinüslerde kısa bir sızı. Kırmızı yok. Devam et.

Sağda bir yarık, bir sonraki dönüş...

Yarık belirmeyince ağrımaya başlayan şakaklarımı ovaladım. Nefesim ağırlaşmıştı, alnımda ter hissettim.

Gri dokular yeşile, bir sonraki kaya yamacının dibinde, taş mavisi, kırılgan çiçekler...

Ensemde hafif bir ağrı. Çiçek yok. Gri yok. Yeşil yok,

O zaman bulutlar ayrılsın ve güneşten karanlık boşalsın.

Hiçbir şey.

...ve bir sonraki sel yatağında; küçük bir çayda akan suyun sesi.

Durmak zorunda kaldım. Başım zonkluyordu; ellerim titriyordu. Uzandım ve solumdaki kaya duvarına dokundum. Yeterince katıydı. Azgın gerçeklik. Neden her yerimi çiğniyordu?

Ve buraya nasıl gelmiştim?

Ve burası neresiydi?

Gevşedim. Nefesimi ağırlaştırdım ve enerjilerimi düzenledim. Basımdaki ağrı kesildi, çekildi, yok oldu.

Yine yürümeye başladım.

Kuş ötüşleri ve hafif bir esinti… Yarılmış bir kayada çiçek.

Hayır. Ve geri dönen direncin ilk sızısı...

Nasıl bir büyünün etkisi altındaydım ki Gölge’de yürüme gücüm kaybolmuştu? Bunun elden alınabilecek bir şey olduğunu sanmıyordum.

“Bu komik değil," demeye çalıştım. “Her kimsen, her neysen, bunu nasıl yaptın? Ne istiyorsun? Neredesin?"

Yine hiçbir şey duymadım; hele yanıt, hiç.

“Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Ya da neden," diye ağzımı oynattım ve düşündüm. “Kendimi büyü altındaymış gibi hissetmiyorum. Ama burada olmamın bir sebebi olmalı. İşine bak. Bana ne istediğini söyle."

Nada.

Cesaretim yarı kırılmış durumda, Gölge kanalıyla yer değiştirme çabamı sürdürerek yürümeye devam ettim. Bunu yaparken durumumu düşündüm. Tüm bu meselede gözden kaçırdığım temel bir şey varmış gibi hissediyordum.

...Ve bir sonraki dönüşte, bir kayanın andında küçük, kırmızı bir çiçek.

Dönüşü yaptım ve yarı bilinçsizce yarattığım küçük, kırmızı çiçek curadaydı. Evrenin uysal, Merlin-sever bir yer olduğundan emin olmak için ona doğru koşarak dokunmak istedim.

Koşarken takıldım, bir toz bulutu tekmeledim. Kendime hâkim oldum, doğrulup çevreme bakındım. Sonraki on, on beş dakikayı arayarak geçirmiş olmalıyım, ama çiçeği bulamadım. Sonunda küfrederek döndüm. Kimse evrenin şakalarının hedefi olmaktan hoşlanmaz.

Ani bir ilhamla tüm ceplerimi aradım, üzerimde mavi taşlardan bir kıymık kalmış olabilirdi. Onun tuhaf titreşim yetenekleri bir şekilde beni Gölge’den geçirip kaynağına ulaştırabilirdi. Ama hayır. Tek bir mavi toz zerresi bile kalmamıştı.

Hepsi babamın mezarındaydı ve bu kadardı. Sanırım benim için aşırı kolay bir çıkış yolu olurdu.

Neyi gözden kaçırıyordum?

Sahte bir Dworkin, sahte bir Oberon ve babam olduğunu iddia eden bir adam, hepsi beni yabancı bir yere götürmek istemişti. Oberon şeklinin ifade ettiğine göre, Güçler arasındaki bir tür mücadelede yarışmak üzere. Bu da her Ne demekse.

Görünüşe göre Corwin şekli başardı, diye düşündüm çenemi ovarak. Ama bu ne tür bir oyundu? Ve Güçler neydi?

Oberon-şey Amber ve Kaos arasında seçim yapmaktan bahsetmişti. Ama sonra, aynı sohbet sırasında başka konularda yalan söylemişti. İkisinin de cehenneme kadar yolu var!

Güç oyunlarına karışmayı ben istememiştim. Benim yeterince sorunum vardı. Olan bitene ilişkin kuralları öğrenmek bile istemiyordum.

Küçük, beyaz bir taşı tekmeledim ve yuvarlanarak uzaklaşmasını izledim. Bu Jurt'un ya da Julia'nın yaptığı bir şeye benzemiyordu. Bu ya yeni, ya da kendini oldukça değiştirmiş eski bir faktöre benziyordu. Ne zaman sahneye girer gibi olmuştu? Coral'a ulaşma teşebbüsümüzde bana doğru gelen güçle ilgili bir şey olduğunu tahmin ediyordum. Sadece, yerimi bulduğunu ve sonucun bu olduğunu tahmin edebiliyordum. Ama o ne olabilirdi? Başlangıç olarak, Coral'ın ateş çemberinin içinde yattığı yerin nerede olduğunu öğrenmem gerekecek, diye düşündüm. O yerle ilgili bir şey, diye tahmin yürüttüm, mevcut durumumun gerisinde. O zaman neresi? Kız Desen'den onu gitmesi gereken yere götürmesini istemişti... Desen'e bunun neresi olduğunu sormamın yolu yoktu ve şu anda onu yürümemin ve beni kızın peşinden göndermesini istememin de.

Bu yüzden, oyunu bırakıp sorunu çözmek için farklı yollar kullanmanın zamanı gelmişti. Koz Kartlarım işe yaramamış, Gölge'de yürüme yeteneğim gizemli bir engelle karşılaşmıştı. Bu yüzden benim tarafımı tutan bir büyüklükle güç faktörünü artırma zamanının geldiğine karar verdim. Logrus İmge'mi çağıracak, her adımımı Kaos'un gücü ile destekleyerek gölge yürüyüşüme devam edecektim.

Frakir bileğimi kesti. Hızla yaklaşan bir tehlike aradım, ama hiçbir şey görmedim. Birkaç dakika daha dikkat ettim ve çevremi inceledim. Ama hiçbir şey olmadı ve Frakir sakinleşti.

Bu, Frakir'in alarm sisteminin doğru çalışmadığı ilk olay değildi ya yolunu şaşırmış astral bir akım ya da benim garip bir düşüncem buna sebep olmuş olabilirdi. Ama böyle bir yerde insan işi şansa bırakmaya cesaret edemez. Yakındaki en yüksek dikilitaş solumda, yaklaşık on beş, yirmi

metre, belki yüz adım yokuş yukarıydı. Ona yöneldim ve tırmanmaya başladım.

Sonunda tebeşirsi zirvesine ulaştığım zaman, her yönde uzaklara kadar uzanan bir manzara önüme serildi. Bu tuhaf, sessiz yin-yan evreninde benden başka canlı varlık görmedim.

Bu yüzden gerçekten de yanlış alarm olduğuna karar verdim ve aşağı indim. Bir kez daha Logrus'u çağırmak için uzandım ve Frakir neredeyse elimi koparacaktı. Lanet olsun. Onu görmezden geldim ve çağrımı gönderdim.

Logrus İmgesi yükseldi ve hızla bana doğru geldi. Kamyon çarpmış bir kelebek gibi dans etti. Haber makarası dünyam uzaklaştı, siyah ve beyaz, siyaha dönüştü.

Bölüm 4

Kendime geldim.

Başım ağrıyordu ve ağzımda toprak vardı. Yüzüstü yayılmıştım. Anılarım trafiğin içinden evin yolunu buldu ve gözlerimi açtım. Her yer hâlâ siyah, beyaz ve griydi. Kum tükürdüm, gözlerimi ovuşturdum, kırpıştırdım. Logrus İmgesi yoktu ve onunla yaşadığım son deneyimi açıklayamıyordum.

Doğrulup oturdum ve ellerimle dizlerimi sardım. Burada kısılı kalmış gibi görünüyordum, maddesel evrenin dışında olan her tür yolculuk ve iletişim yöntemim bloke edilmişti. Aklıma ayağa kalkmak, bir yön seçmek ve yürümeye başlamak dışında yapacak bir şey gelmiyordu.

Ürperdim. Bu beni nereye götürecekti? Yalnızca aynı şeyden daha fazlasına -bu monoton manzaranın daha fazlasına...

Kibarca temizlenen bir boğazdan çıkıyormuş gibi yumuşak bir ses geldi.

Hemen ayağa kalktım ve her yönü inceledim.

Kim var orada? diye sordum. Konuşma alışkanlığımdan vazgeçmemiştim.

Sesi çok yakından, yine duyar gibi oldum.

Sonra, bir şey kafamda 'Senin için bir mesajım var.' der gibi oldu..

Ne? Neredesin? Mesaj mı? diye sormayı denedim.

Beni affet, dedi boğuk ses, *ama bu işlerde yeniyim. Sırayla gidersen, hep olduğum yerdeyim -bileğinde- ve Logrus burada patladığı zaman, sana mesajı iletebilmem için beni daha fazla geliştirdi…*

Frakir?

Evet. İlk gelişmem, beni Logrus'ta taşıdığın gün, tehlikeye karşı duyarlılık, hareket kabiliyeti, savaş refleksleri ve sınırlı bir zeka kazandırdı. Bu sefer Logrus doğrudan zihinsel iletişimi ekledi ve bilincimi, mesaj iletebileceğim bir noktaya getirdi.

Neden?

Acelesi vardı, burada yalnızca bir an kalabilirdi ve neler olup bittiğini sana aktarmasının tek yolu buydu.

Logrus'un zeka sahibi olduğunu bilmiyordum.

Gülme sesi gibi bir şey geldi.

Sonra, O türden bir zekayı sınıflandırmak güç ve sanırım zamanın çoğunda, söyleyecek fazla şeyi olmuyor, diye geldi Frakir'in yanıtı. *Enerjileri başka alanlara uzanıyor.*

O zaman, neden buraya gelip beni çarptı?

İstemeyerek oldu. Birkaç sözcük ya da imgeden daha fazlasıyla sana ulaşmanın tek yolu olduğumu görünce beni güçlendirmeye karar verdi ve o etki bunun yan ürünüydü.

Neden buradaki zamanı o kadar kısıtlıydı? diye sordum.

Bu yer, doğası gereği gölgeler arasında bulunması sebebiyle, ne Desen, ne de Logrus tarafından ulaşılabilmesine izin veriyor.

Bir tür askerden arındırılmış bölge mi?

Hayır, bu bir ateşkes meselesi değil. Yalnızca ikisinin de buraya hâkim olması oldukça zor. Bu yerin neredeyse hiç değişmemesinin sebebi bu.

Burası ulaşamadıkları bir yer mi?

Aşağı yukarı.

Nasıl oldu da ben daha önce hiç duymadım?

Muhtemelen başka kimsenin de kolay kolay ulaşamaması yüzünden.

Ee, mesaj ne?

Temel olarak şu, buradayken bir daha Logrus'u çağırmayı denemeni istemiyor. Bu yer bir tür çarpıtıcı ortamı temsil ediyor ve buraya yansıtılan bir enerjinin, uygun bir araç dışında kendini nasıl göstereceği konusunda güvence yok. Senin için tehlikeli olabilir.

Zonklayan şakaklarıma masaj yaptım. En azından acıyan çenemi aklımdan çıkarmıştı.

Tamam, diye kabul ettim. *Burada ne yapmam gerektiğine ilişkin herhangi bir ipucu var mı?*

Evet, bu bir sınama. Neye dair, bilemiyorum…

Seçeneğim var mı?

Ne demek istiyorsun?

Katılmayı reddedebilir miyim?

Sanırım. Ama o zaman buradan nasıl çıkarsın, bilmiyorum.

Demek oynarsam, sonunda buradan bırakılacağım, öyle mi?

Hâlâ hayattaysan, evet. Sanırım değilsen bile.

O zaman seçeneğim yok.

Bir seçenek olacak.

Ne zaman?

Yol boyunda bir yerde. Nerede, bilmiyorum.

Neden aldığın tüm talimatları bana söylemiyorsun?

Yapamam. Neler var bilmiyorum. Ancak bir soruya ya da bir duruma tepki olarak yüzeye çıkacak.

Bunların herhangi biri boğma fonksiyonunu etkileyecek mi?

Etmemesi gerekir.

Bu da bir şeydir. Pekala. Şimdi ne yapmam gerektiği kollusunda herhangi bir fikrin var mı?

Evet. Solundaki en yüksek tepeye tırmanmaya başlamalısın.

Hangisi? Tamam, sanırım şu, diye karar verdim, bakışlarım alev alev beyaz taştan kırık bir dişe takılarak.

Ve böylece, gittikçe dikleşen yamaca tırmandım. Kara güneş, griliğin içinde yükseldi. Ürkütücü sessizlik devam ediyordu.

Ah, gittiğimiz her neresiyse, oraya gidince ne bulacağımızı tam olarak biliyor musun? demeye çalıştım Frakir'e doğru.

Bilginin var olduğundan eminim, dedi yanıt olarak, *ama doğru yere ulaşıncaya kadar elde edilebileceğini sanmıyorum.*

Umarım haklısındır.

Ben de.

Yamaç dikleşmeye devam ediyordu. Zamanı tam olarak ölçmemin yolu yoktu, ama etekleri bırakıp beyaz dağa tırmanmaya başlamamın üzerinden bir saatten fazla zaman geçmiş gibiydi. Ayak izleri ya da başka yaşam işareti görmemekle beraber, zaman zaman o yüksek, beyaz yüze doğru giden rafımsı, doğal görünüşlü patikalara rastlıyordum. Ben tırmanırken birkaç saat daha geçmiş olmalıydı, kara güneş, gökyüzünün ortasında süzülüyordu ve bu zirvenin ötesinde yatan batıya doğru alçalmaya hazırlanıyordu. Yüksek sesle küfredememek rahatsız ediciydi.

Bu şeyin doğru tarafında olduğumuzdan nasıl emin olabilirim? Ya da doğru bölgeye ilerlediğimden? diye sordum.

Hâlâ doğru yöndesin, diye yanıtladı Frakir.

Ama daha ne kadar var. bilmiyorsun, değil mi?

Hayır. Ama gördüğümde bileceğim.

Güneş birazdan dağın arkasına kayacak. O zaman bilecek kadar iyi görebilecek misin?

Burada güneş gittiği zaman gökyüzünün aydınlandığını düşünüyorum. Negatif uzam o açıdan tuhaf. Her neyse, burada her zaman bir şey aydınlık,

bir şey karanlık. Fark edecek kadar aydınlık olacaktır.

Yaptığımız şeyin ne okluğu konusunda bir fikrin var mı?

O lanet arayışlardan biri, sanırım...

Hayal mi? Yoksa gerçek mi?

İkisinden de bulunduğunu anlıyorum,,. ama ikincisinin ağırlıkta olduğunu hissediyorum. Diğer yandan, gölgeler arasında karşına çıkan her şey mecazi olanı, simgesel olanı içerecektir. İnsanların bilinçsiz benliklerinin bir parçası olarak gömdükleri her şeyi.

Başka bir deyişle, sen bile bilmiyorsun.

Kesin olarak değil, ama duyarlı bir tahminci olarak hayatımı kazanıyorum.

Yükseğe uzandım, tutundum ve kendimi bir başka çıkıntıya çektim. Bir süre onu takip ettim, sonra yine tırmandım.

Sonunda güneş gitti ve görme yeteneğimde fark yaratmadı. Karanlık ve aydınlık yer değiştirdiler.

Beş altı metrelik düzensiz bir yeri aştım ve sonunda içinde yükseldiği girintiyi gördüğümde durdum. Arka tarafta, dağın yüzünde bir açıklık vardı. Bir mağara olarak adlandırmakta tereddüt ediyordum, çünkü yapay bir görüntüsü vardı. Bir kemer gibi oyulmuş görünüyordu ve at sırtında bile girilebilecek kadar yüksekti.

Bak hele, diye yorum yaptı Frakir, bir kez bileğimde seğirerek. İşte bu.

Ne? diye sordum.

İlk istasyon, diye yanıtladı. *Burada duruyorsun ve tekrar yola çıkmadan önce birkaç işle meşgul oluyorsun.*

Ne tür işler?

Gidip bakmak daha kolay.

Kenardan kendimi yukarı çektim, ayağa kalkıp yürüdüm.

Büyük giriş kaynaksız bir ışıkla doluydu. Eşikte tereddüt ettim, içeriye baktım.

Küçük bir kilise gibi görünüyordu. Küçük bir sunak, üzerinde titreşen kara haleler bulunan iki mum vardı. Duvarlar boyunca oyulmuş taş sıralar görülüyordu. Eşiğinde durduğum kapı dışında beş kapı saydım: üçü karşımdaki duvarda; biri sağımda, diğeri solumda. Odanın ortasında iki savaş teçhizatı yığını duruyordu. Hangi dini temsil ettiğine dair bir simge yoktu.

İçeri girdim.

Burada ne yapmam gerekiyor? diye sordum.

Bu gece burada nöbet tutman ve zırhını koruman gerekiyor.

Ah, hadi ama dedim malzemeyi incelemek için ilerleyerek. Ne anlamı var ki?

Bu bana verilen bilginin parçası değil.

Beni Sör Galahad gibi gösterecek süslü, beyaz bir göğüs zırhı aldım. Tam bana göre görünüyordu. Başımı iki yana salladım ve nesneyi yere bıraktım. Yandaki yığına gittim ve çok tuhaf görünüşlü, gri bir çelik eldiven aldım. Hemen bıraktım ve geri kalan şeyleri inceledim. Aynı şeyler. Onlar da bana uyacak boydaydı. Sadece...

Sorun ne. Merlin?

Beyaz şeyler, dedim, sanki üzerime olacakmış gibi görünüyor. Diğer zırh da Saraylar'da kullanılan türden şeylere benziyor. Kaos şeklime bürünürsem o da tam üzerime göre olacakmış gibi görünüyor. Bu yüzden, koşullara bağlı olarak iki grup da işime yarayabilir. Ama her seferinde yalnızca tek bir donatı kullanabilirim. Hangisini korumam gerekiyor?

Sanırım meselenin esası bu. Bence seçim yapmak zorundasın.

Elbette! Parmaklarımı şıklattım ve hiçbir şey duymadım. *O kadar aptalım ki her şeyi bana boğma ipimin açıklaması gerekiyor!*

Dizlerimin üzerine çöktüm, iki zırh setini ve silahları iğrenç görünüşlü tek bir yığın haline getirdim.

Eğer onları koruyacaksam, dedim, iki yığını da korurum. Taraf tutmak istemiyorum.

Bir şeyin bundan hoşlanmayacağını hissediyorum, diye yanıtladı Frakir.

Bir adım gerileyip yığına baktım.

Bana şu nöbet işini bir daha açıkla, dedim. Ne içeriyor?

Bütün gece uyanık kalman ve koruman gerekiyor.

Neye karşı?

Onu ele geçirmeye kalkan herhangi bir şeye karşı, sanırım.

Düzenin...

...ya da Kaos'un güçlerine karşı.

Evet, Ne demek istediğini anlıyorum. Bu şekilde bir araya yığılmışken herhangi bir şey bir parça almak için gelebilir.

İki kapının arasına, arka duvarın dibindeki sıraya oturdum.

Uzun tırmanışımdan sonra biraz dinlenmek iyi geliyordu. Ama bir şey dönüp duruyordu. Sonra -bir süre sonra, Bunda benim çıkarım ne olacak?

diye sordum.

Ne demek istiyorsun?

Diyelim ki bütün gece burada nöbet tuttum ve bu nesneleri bekledim. Hatta belki bir şey geldi ve şansını denedi. Diyelim ki savaşıp onu kaçırdım. Sabah oldu ve bu nesneler halâ burada, ben de buradayım. Sonra ne? Ne kazanmış olacağım?

O zaman zırhını giyeceksin, silahlarını kuşanacaksın ve bir sonraki aşamaya geçeceksin.

Esnememi bastırdım.

Biliyor musun, aslında bunların hiçbirini istemiyorum, dedim. Zırhlardan hoşlanmam ve elimdeki kılıçtan memnunum. Elimi kabzasına vurdum. Tuhaf bir his veriyordu, ama zaten ben de kendimi tuhaf hissediyordum. Neden yığını olduğu yerde bırakıp bir sonraki aşamaya şimdi geçmiyoruz?

Hem, bir sonraki aşama ne?

Emin değilim, Logrus'un bana bilgi veriş tarzına bakarak, uygun zamanda yüzeye çıkacak. Girişini görünceye kadar bu mağarayı bile bilmiyordum.

Uzandım ve kollarımı kavuşturdum. Sırtımı duvara dayadım. Bacaklarımı uzatıp bileklerimde çaprazladım.

Demek bir şey olana ya da sana ilham gelinceye kadar buraya takılmış durumdayız?

Doğru.

Bittiği zaman beni uyandır, dedim ve gözlerimi kapattım.

Bileğimdeki seğirme neredeyse acı vericiydi.

Hey! Bunu yapamazsın! dedi Frakir. *Tüm fikir bütün gece uyanık kalman ve nöbet tutman.*

Ve çok kötü bir fikir dedim. Böyle aptalca bir oyunu oynamayı reddediyorum. Eğer malzemeyi isteyen varsa, iyi bir fiyat veririm.

İstiyorsan uyu. Amaya bir şey gelirse ve önce senin ortadan kaldırılmanın daha iyi olduğuna karar verirse?

Öncelikle, diye yanıtladım, *değil arzuyla istemek, hiçbir şeyin o ortaçağdan kalma döküntülerle ilgileneceğini sanmıyorum ve ayrıca, tehlikeye karşı beni uyarmak senin görevin.*

Başüstüne Kaptan. Ama burası tuhaf bir yer. Ya bir şekilde duyarlılığımı sınırlıyorsa?

Şimdi bir şeye varıyorsun, dedim. *Sanırım doğaçlama yapman gerekecek.*

Daldım. Rüyamda büyülü bir çemberin ortasında durduğumu ve muhtelif şeylerin beni ele geçirmeye çalıştığını gördüm.

Ama engele dokunduklarında katı şekillere dönüşüyorlardı, hızla solan çizgi karakterlere. Hafifçe gülümseyen ve başını iki yana sallayan Amberli Corwin dışında.

"Eninde sonunda dışarı adım atman gerekecek," dedi.

"O zaman daha sonra olsun," diye yanıt verdim.

"Ve çıktığın zaman tüm soranların orada, bıraktığın yerde olacak."

Başımı salladım.

"Ama dinlenmiş olacağım," diye yanıt verdim.

"Demek bu bir değiş tokuş. İyi şanslar."

"Teşekkürler."

Sonra rüya gelişigüzel imgelere dönüştü. Biraz sonra bir çemberin dışında durduğumu ve içeri dönmenin yolunu aradığımı hatırlıyorum...

Beni neyin uyandırdığından emin değildim. Bu bir ses olamazdı. Ama aniden uyandım ve kalkıyordum ve gördüğüm ilk şey alaca tenli, elleri kendi boğazına sarılmış, kıpırdamadan zırh yığınının yanında yatan bir cüceydi.

"Neler oluyor?" demeye çalıştım.

Ama bir yanıt yoktu, gidip geniş omuzlu, kısa adamın yanında diz çöktüm. Parmğımın ucuyla nabzını kontrol ettim, ama bulamadım. Ancak bu sırada bileğimde bir gıdıklanma hissettim ve Frakir -görüntü gelip giderek- benimle yeniden temasa geçti.

O adamı sen mi yere yıktın? diye sordum.

Yumuşak bir zonklama geldi. *İntihar etmeye kalkanlar kendilerini boğmazlar,* diye yanıtladı.

Neden bana haber vermedin?

Dinlenmeye ihtiyacın vardı ve halledemeyeceğim bir şey değildi. Ama empatimiz çok güçlü. Seni uyandırdığım için üzgünüm.

Gerindim.

Ne kadar uyudum?

Saatlerce, sanırım.

Bu konuda biraz üzgün hissediyorum, dedim. *O hurda yığını kimsenin hayatına değmezdi.*

Artık öyle, diye yanıt verdi Frakir.

Doğru. Artık bunlar için biri öldüğüne göre, şimdi ne yapacağımız konusunda haber aldın mı?

Her şey biraz daha açık, ama eyleme geçmemize yetecek kadar değil. Emin olabilmem için sabaha, kadar burada kalmalıyız.

Sahip olduğun bilgi yakınlarda yiyecek ya da içecek bir şey olup olmadığını da içeriyor mu?

Evet. Sunağın arkasında bir su testisi olması gerekiyor. Bir somun da ekmek. Ama sabah için. Gece boyunca oruç tutman gerekiyor.

Bu ancak işi ciddiye alıyorsan geçerli, dedim, sunağa dönerek.

İki adım attım ve dünya paramparça olmaya, zemini titremeye başladı ve geldiğimden beri ilk sesi duydum; derin bir hırlama, altımda bir yerden gelen gıcırtı. Bu renksiz yerde, yoğunluğuyla beni yarı kör ederek, bir renk sürüsü havada parıldadı. Sonra renkler kaçtı ve oda kendini ikiye böldü. Beyazlık, içeri girerken kullandığım kemerin yakınında yoğunlaştı.

Gözlerimi korumak için elimle perdelemek zorunda kaldım.

Bunun tam karşısında, o duvardaki üç kapıyı maskeleyen derin bir karanlık belirdi.

Bu... neydi? diye sordum.

Korkunç bir şey. diye yanıt verdi Frakir, *erişim yeteneğimin ötesinde.*

Kılıcımın kabzasını kavradım ve asılı durmakta olan büyülerimi gözden geçirdim. Ben bundan fazlasını yapamadan korkunç bir varlığa ilişkin his, bulunduğum yeri istila etti. Öyle güçlü görünüyordu ki, kılıcımı çekmenin ya da bir büyü okumanın ona karşı yapabileceğim en akılcı eylem olmayacağını hissediyordum.

Normalde, o sırada Logrus İmgesi'ni çağırırdım, ama bu yol bana kapalıydı. Boğazımı temizlemeye çalıştım, ama hiçbir ses çıkmadı. Sonra ışığın kalbinde bir hareket oldu, yoğunlaştı...

Blake'in Tyger'ı gibi, Tekboynuz parlak bir şekilde yanarak şekillendi. O kadar parlaktı ki, bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım.

Bakışlarımı derin, serin karanlığa çevirdim, ama gözlerim için orada da dinlenme fırsatı yoktu. Karanlığın içinde bir şey kıpırdanıyordu ve bir ses daha geldi. Taşa sürtünen metal gibi bir gıcırtı. Bunu güçlü bir tıslama izledi. Zemin yine titredi.

Kıvrımlar öne aktı. Tekboynuz'un parlaklığı, o yüce kasvetin içinde hatlarını çizmeden önce bile, bunun kilisenin içine uzanmış tek gözlü bir yılanın başı olduğunu anladım. Bakışlarımı aralarındaki bir noktaya

kaydırdım, ikisini de görüş alanımın çeperinde yakaladım. Herhangi birine doğrudan bakmaya çalışmaktan çok daha iyiydi. Bakışlarını üzerimde hissettim,

Düzen’in Tekboynuz’u ve Kaos’un Yılan’ı. Hoş bir duygu değildi ve sırtım sunağa dayanıncaya kadar geriledim.

İkisi birden kilisenin içinde bana doğru biraz daha ilerledi.

Tekboynuz’un başı eğilmişti, boynuz doğruca bana yönelmişti. Yılan’ın dili bana doğru fırlayıp çekiliyordu.

“Ah, eğer ikinizden biri bu zırhları istiyorsa," dedim, “kesinlikle hiç itirazım..."

Yılan tısladı, Tekboynuz bir toynağını kaldırdı ve kilisenin zeminine çarptı, çatlak, siyah bir şimşek gibi bana doğru uzandı ve ayağımın dibinde durdu.

“Diğer yandan," dedim, “önerimde hakaret niyeti yoktu, Ekselansları..."

Yanlış şeyi söyledin... yine, diye araya girdi Frakir alçak bir sesle.

Bana neyin doğru olduğunu söyle, dedim, zihinsel bir alçak ses deneyerek.

Bilmi... Ah!

Tekboynuz şahlandı, Yılan doğruldu. Dizlerimin üzerine çöktüm ve gözlerimi kaçırdım, bakışları bir şekilde fiziksel olarak acı vericiydi. Titriyordum ve tüm kaslarım ağrımaya başlamıştı.

Oyunu, diye tekrarladı Frakir, *kurulduğu şekliyle oynaman öneriliyor.*

Belkemiğime nasıl bir metal saplandı, bilmiyorum. Ama başımı kaldırdım ve çevirdim, ilk önce Yılan’a, sonra Tekboynuz’a baktım. Güneşe bakmaya çalışıyormuşum gibi gözlerini sulansa ve ağrısa da, bu hareketi başardım.

“Oynamamı sağlayabilirsiniz," dedim, “ama beni seçim yapmaya zorlayamazsınız. İradem bana ait. Eğer benden istenen buysa, bu zırhları bütün gece korurum. Sabahleyin yanıma hiçbir şey almadan yoluma giderim, çünkü onu giymek istemiyorum."

O olmadan ölebilirsin, dedi Frakir, tercüme edercesine.

Omuzlarımı silktim.

“Eğer seçim yapacaksam, içinizden birini ötekinin önüne yerleştirmemeyi seçiyorum."

Bir sıcak ve soğuk esinti, kozmik bir iç çekiş gibi üzerimden geçti.

Seçeceksin, diye aktardı Frakir, *farkında olsan da olmasan da. Herkes seçer. Yalnızca seçimini resmileştirmen isteniyor.*

"Benim durumumu bu kadar özel kılan ne?" diye sordum.

Yine o rüzgar.

Büyük güçle birleşmiş iki soydan geliyorsun.

"İkinizin de asla düşmanım olmanızı istemedim," dedim.

Bu yeterli değil, diye bir yanıt geldi.

"O zaman beni şimdi yok edin."

Oyun çoktan başladı.

"O zaman devam edin," diye yanıtladım.

Tavrından memnun değiliz.

"Ben de sizinkinden," dedim.

Bunu izleyen gök gürültüsü bayılmama neden oldu. Mutlak dürüstlüğü göze alabileceğimi hissetmemin sebebi, bu oyunun oyuncularıyla başa çıkmanın zor olduğuna dair güçlü önsezimdi.

***

Bir baldır zırhı, göğüs zırhı, çelik eldiven, miğfer ve benzer nitelikte başka güzel şeyler yığını içinde yayılmış vaziyette uyandım. Hepsi, doğaları gereği, köşeli ve çıkıntılıydı ve çoğu beni dürtüklüyordu. Bunun yavaş yavaş farkına vardım, çünkü bir sürü önemli yerim uyuşmuştu.

Selam, Merlin.

Frakir, diye karşılık verdim. *Uzun zamandır mı baygınım?*

Bilmiyorum. Ben de yeni kendime geldim.

Bir ip parçasının bayıltabileceğim bilmiyordum.

Ben de öyle. Daha önce hiç başıma gelmemişti.

O zaman sorumu değiştireyim: Ne kadar zamandır baygın olduğumuza dair bir fikrin var mı?

Oldukça uzun, diye hissediyorum. Kapıyı bir göreyim., o zaman daha iyi bir fikir verebilirim.

Ağır ağır ayağa kalktım, ayakta kalamadım, düştüm. Girişe doğru sülündüm, geçerken yığındaki hiçbir şeyin eksik olmadığını fark ettim. Zemin gerçekten de çatlamıştı. Gerçekten de odanın arka tarafında ölü bir cüce vardı.

Dışarıya baktım, üzerinde siyah noktalar olan parlak bir gökyüzü gördüm.

Ee? diye sordum bir süre sonra.

Doğru tahmin ediyorsam, kısa süre sonra sabah olacak.

Şafaktan önce hep daha parlak olur, ha?

Öyle bir şey.

Kan dolaşımım eski haline gelirken bacaklarım yanıyordu. Doğruldum, duvara yaslanarak ayakta durdum.

Yeni talimat var mı?

Henüz değil. Şafakla geleceğini hissediyorum.

En yakın sıraya doğru sendeledim, üzerine yığıldım.

Eğer şimdi bir şey girecek olsa ancak tuhaf bir büyü düzenlemesiyle saldırabilirim. Zırh üstünde uyumak insanın her yerinin tutulmasına sebep oluyor. Neredeyse zırh içinde uyumak kadar kötü.

Beni düşmana fırlat, hiç olmazsa sana zaman kazandırırım.

Teşekkürler.

Anıların ne kadar geriye gidiyor?

Küçük bir çocuk olduğum zamanlara kadar sanırım. Neden?

Logrus'ta, ilk güçlendirilmemdeki hislerimi hatırlıyorum.

Ama buraya gelinceye kadar her şey rüya gibiydi. Sadece yaşama tepki gösterirdim.

Bir sürü insan da öyledir.

Gerçekten mi? Daha önce bu şekilde düşünemiyordum ve iletişim kuramıyordum…

Doğru.

Sence kalıcı olur mu?

Ne demek istiyorsun?

Bu geçici bir durum olabilir mi? Sırf bu yerin özel koşulları ile başa çıkmam, için güçlendirilmiş olabilir miyim?

Bilmiyorum, Frakir, diye yanıt verdim, *sol kalçamı ovalayarak. Sanırım bu mümkün. Durumuna alışmaya mı başlıyorsun?*

Evet. Benim aptallığım, sanırım. Gittiği zaman özlemeyeceğim bir şeyi nasıl sevebilirim?

Güzel soru ve yanıtı bilmiyorum.. Belki zaman içinde zaten bu duruma ulaşacaktın.

Sanmıyorum. Ama kesin olarak, bilmiyorum.

Eski haline dönmekten korkuyor musun?

Evet.

Baksana ne diyeceğim. Çıkış yolunu bulduğumuz zaman sen burada kalırsın.

Bunu yapamam.

Neden olmasın? Zaman zaman faydalı oldun, ama kendimi koruyabilirim. Artık zeka sahibisin, kendine ait bir hayatın olmalı.

Ama ben bir ucubeyim.

Hepimiz öyle değil miyiz? Yalnızca anladığımı bilmeni istiyorum ve benim için sorun değil.

Bir kez zonkladı, sonra çenesini kapadı.

Suyu içmekten korkmamayı diledim.

Orada belki bir saat oturdum, son zamanlarda başıma gelen her şeyin üzerinden geçtim, düzenler, ipuçları aradım.

Düşüncelerini duyabiliyor gibiyim, dedi Frakir aniden *ve sana bir alanda bir şeyler sunabilirim.*

Ah? Bu ne olabilir?

Seni buraya getiren...

Babama benzeyen şey mi?

Evet.

Ne olmuş?

Diğer iki ziyaretçiden farklıydı. İnsandı. Diğerleri değildi.

Yani gerçekten Corwin olabileceğini mi kastediyorsun?

Onunla hiç tanışmadım, bu yüzden bilemem… Ama diğer ikisi gibi değildi.

Onların ne olduğunu biliyor musun?

Hayır. Haklarında yalnızca tek bir garip şey biliyorum ve hiç de anlamıyorum…

Öne eğildim ve şakaklarımı ovdum. Birkaç derin nefes aldım. Boğazım çok kurumuştu, kaslarım ağrıyordu.

Hadi söyle. Bekliyorum.

Nasıl açıklayabileceğimi pek bilemiyorum, dedi Frakir.

Ama zeka sahibi olmamdan önceki günlerde. Desen 'i yürürken düşüncesizce beni bileğinde tutmuştun.

Hatırlıyorum. Buna verdiğin tepki yüzünden uzun süre yara iziyle dolaşmıştım.

Kaos'un şeyleri ile Düzen'in şeyleri bir araya gelmekten hoşlanmıyor. Ama hayatta kaldım. Ve deneyim içime kaydedildi. Şimdi, mağarada seni

ziyaret eden Dworkin ve Oberon şekilleri...

Evet?

Görünürdeki insanlıklarının altında geometrik yapılara sahip enerji alanlarıydılar.

Bir tür bilgisayar canlandırmasına benziyor.

Belki öyle bir şey. Bilemiyorum.

Ve babam onlardan biri değildi, öyle mi?

Hayır. Ama varmaya çalıştığım şey bu değil. Kaynağını tanıdım.

Birden dikkat kesildim.

Ne demek istiyorsun?

Kıvrımlar -şekillerin temeli olan geometrik yapılar- Amber'deki Desen'in parçalarının tekrarıydı.

Yanılıyor olmalısın.

Hayır. Bilinçlilikte eksik olduğum, yerleri anılarımla tamamladım. İki şekil de, Desen parçalarının üç boyutlu şekillendirilmiş haliydi.

Desen neden beni rahatsız etmek için simülasyonlar yaratsın ki?

Ben yalnızca önemsiz bir öldürme aracıyım. Mantık yürütmek henüz güçlü yanlarımdan değil.

Eğer işe Tekboynuz ve Yılan karışmışsa, bence Desen de karışmıştır.

Logrus'un karıştığını biliyoruz.

Ve Coral'ın yürüdüğü gün Desen de zeka gösterdi gibi gelmişti bana. Bunun doğru olduğunu söylersek ve yapay insanlar üretme yeteneğini eklersek... Onların beni getirmesini istediği yer burası mıydı? Yoksa Corwin beni başka bir yere mi nakletti? Ve Desen benden ne istiyor? Babam benden ne istiyor?

Omuz silkme yeteneğini kıskanıyorum, diye yanıt verdi Frakir. *Bunlar senin cevapsız kalmasını beklediğin türden soru dediklerinden, değil mi?*

Sanırım öyle.

Başka türden bilgiler gelmeye başladı, bu yüzden gecenin sona ermekte olduğunu düşünüyorum.

Ayağa fırladım.

Bu yiyip içebilirim anlamına mı geliyor? diye sordum.

Sanırım öyle.

Hızla hareket ettim.

Henüz bu şeylere yeniyim, ama bir sunağın üzerinden o şekilde atlamanın saygılı bir davranış sayılıp sayılmayacağını merak etmekten

kendimi alamıyorum, diye yorum yaptı Frakir.

Ben aralarından geçerken kara alevler kıpırdandı.

Lanet olsun, neyin sunağı olduğunu bile bilmiyorum, diye yanıt verdim *ve saygısızlığın hep hedefe özel bir şey olduğunu düşünmüşümdür.*

Ben testiyi kapıp büyük bir yudum alırken zemin hafifçe titredi.

Ama tekrar düşününce, belki de bu konuda haklısın, dedim boğulur gibi.

Testiyi ve ekmek somununu sunaktan aldım, katılaşan cücenin yanından geçtim, arka duvar boyunca uzanan sıraya oturdum, daha yavaş hareketlerle yiyip içmeye başladım.

Şimdi ne var? diye sordum. *Bilginin yine akmaya başladığını söylemiştin.*

Başarıyla nöbet tuttun, dedi Frakir. *Şimdi beklediğin zırh ve silahlardan ihtiyaç duyacaklarını seçmeli, sonra, bu duvardaki üç kapının birinden geçmelisin.*

Hangisinden?

Biri Kaos'un kapısı, biri Düzen'in kapısı ve üçüncüsünün niteliğini bilmiyorum.

Ah, insan bu konularda bilgiye dayanarak nasıl karar verebilir?

Sanırım geçmen gereken kapı dışındakilerde engellenebilirsin.

O zaman aslında bir seçeneğim yok, değil mi?

Sanırım kapı meselesi donanım bölmesindeki seçimlerin tarafından belirlenecek.

Ekmeği bitirdim, suyun geri kalanını içtim. Sonra ayağa kalktım.

Eh, dedim, seçim yapmazsam ne yapacaklarına bir bakalım. Cüceye yazık oldu.

Ne yaptığını, nasıl bir riske girdiğini biliyordu.

Bunu kendim için söyleyemem.

En yakındaki olduğu için sağ kapıya yaklaştım. Aydınlık bir koridora açılıyordu, önümde daha da parlaklaşıyor, birkaç adım ötesi görünmüyordu. Yürümeye devam ettim. Neredeyse burnumu kırıyordum. Sanki camdan bir duvara çarpmıştım. Mantıklı. Kendimi o şekilde ışıkta yürürken düşünemiyordum.

Gözlerimin önünde silikleşiyorsun, diye yorum yaptı Frakir. O düşünceyi yakaladım.

Güzel.

Ortadaki kapıya daha dikkatli yaklaştım. Griydi ve bu da uzun bir koridora açılıyor gibi görünüyordu. İlkinden daha ilerisini görebiliyordum,

ama duvarlardan, tavandan ve tabandan başka bir şey yoktu. Kolumu uzattım ve yolumun tıkalı olmadığını keşfettim.

Bu gibi görünüyor, diye yorum yaptı Frakir.

Belki.

Sol taraftaki kapıya gittim, içerideki koridor Tanrı'nın cebinin içi kadar karanlıktı. Gizli engel aradığımda yine bulamadım.

Hım. Bir seçeneğim varmış gibi görünüyor.

Tuhaf. Bu konuyla ilgili talimat almadım.

Ortadakine döndüm, bir adım attım. Arkamda bir ses duyunca döndüm. Cüce doğrulup oturmuştu. Karnını tuta tuta gülüyordu. O zaman geri dönmeye çalıştım, ama bir şey geri dönmemi engelledi. Sonra aniden, sanki geriye doğru hızlanıyormuşum gibi sahne küçüldü.

*Küçük adamın öldüğünü düşünmüştüm,*dedim.

Ben de öyle. Bütün belirtileri gösteriyordu.

Seçtiğim yöne döndüm. Hızlanma hissi yoktu. Belki de ben yerimde dururken kilise geriliyordu.

Öne bir adım attım, sonra bir tane daha. Adımlarım hiç ses çıkarmadı. Yürümeye başladım. Birkaç adım sonra soldaki duvara dokunmak için elimi uzattım. Hiçbir şeyle karşılaşmadı.

Sağdakinde yeniden denedim. Yine hiçbir şey. Sağa bir adım atıp yine uzandım. Yok. Hâlâ iki gölgeli duvarın tam ortasındaymışım gibi görünüyordu. Homurdanarak duvarları görmezden geldim ve öne yürüdüm.

Sorun ne, Merle?

Sağımızda ve solumuzda duvar seziyor musun, sezmiyor musun? diye sordum.

Hayır, diye yanıtladı Frakir.

Nerede olduğumuz konusunda herhangi bir fikrin var mı?

Gölgeler arasında yürüyoruz.

Nereye gidiyoruz?

Henüz bilmiyorum. Ama Kaos Yolu'nu takip ediyoruz.

Ne? Bunu nereden biliyorsun? Buraya kabul edilmek için o yığının içinden Kaos'tan gelmiş bir şey seçmem gerektiğini sanıyordum.

Bunun üzerine hızla üstümü aradım. Hançeri sağ çizmemin içine tıkılmış buldum. O loş ışıkta bile işçiliğinin evdekine benzediğini görebiliyordum.

Bir şekilde tuzak kurulmuş, dedim. Artık cücenin neden güldüğünü biliyorum. Biz baygınken bunu üzerime yerleştirdi.

Ama yine de bir seçeneğin vardı. Bununla karanlık koridor arasında.
Doğru.
O zaman neden bunu seçtin?
Işıklandırması daha iyiydi.

Bölüm 5

Yarım düzine adım attıktan sonra duvar etkisi kayboldu. Tavan da öyle. Arkama baktığım zaman koridordan ya da girişinden iz bulamadım. Yalnızca engin, kasvetli bir alan vardı. Neyse ki zemin ya da yer, altımda sağlamdı. Aştığım yolu, çevredeki loşluktan ayırt edebilmemin tek yolu görsellikle ilgili bir şeydi. Bir gölge vadisinde, inci grisi bir yolda yürüyordum, ama sanırım teknik olarak gölgeler arasında yürümüştüm. Seçebiliyorsan seç. Biri ya da bir şey kıskançlıkla, yolumu aydınlatacak pek az ışık saçmıştı.

Tekinsiz sessizliğin içinde, kaç gölgeden geçtiğimi, sonra bunun da bu sıra dışı olayı değerlendirmek için doğrusal bir yol olup olmadığını merak ederek yürüdüm. Muhtemelen öyleydi.

O anda, matematik bilgimi harekete geçiremeden önce, sağımda hareket eden bir şey gördüğümü sandım. Durdum. Görüş alanımın kıyısında yüksek, abanoz bir sütun belirmişti.

Ama kıpırdamıyordu. Onun hareket ettiği izlenimini veren şeyin kendi hareketim olduğuna karar verdim. Kalın, kıpırtısız, pürüzsüz. Bakışlarımı, gözden kayboluncaya kadar karanlık sütun üzerinde dolaştırdım. Nesnenin yüksekliğini bilmenin yolu yoktu.

Döndüm. Birkaç adım daha attım. Sonra bir başka sütun fark ettim. Önümde, solda. Devam ederken buna sadece bir bakış atmakla yetindim. Kısa süre sonra iki yanda daha fazla sütun göründü. Yükseldikleri karanlık, pozitif ya da negatif, yıldıza benzer hiçbir şey barındırmıyordu; dünyamın çatısı basit, tekdüze bir karanlıktı. Biraz sonra sütunlar tuhaf gruplar halinde belirdi, bazıları çok yakındaydı ve büyüklükleri artık aynı değildi.

Durdum, soldaki, dokunma mesafesindeymiş gibi görünen bir gruba uzandım. Ama değildi. O tarafa bir adım attım.

Bileğim hızla sıkıldı.

Yerinde olsam bunu yapmazdım, dedi Frakir.

Neden? diye sordum.

Kolayca kaybolabilirsin ve başın belaya girer.

Belki de haklısın.

Koşmaya başladım. Olan biten her neyse, bununla ilgili tek gerçek arzum olabildiğince kısa sürede bitirmek ve önemli saydığım işlere dönmekti. Coral'ın yerini bulmak, Luke'u kurtarmak, Jurt ve Julia ile başa çıkmanın bir yolunu bulmak, babamı aramak gibi...

Sütunlar muhtelif uzaklıklarda kayıp geçiyordu ve aralarında sütun olmayan şeyler belirmeye başladı. Bazıları alçak ve asimetrikti; diğerleri yüksekti ve yükseldikçe inceliyordu; bazıları komşularına yaslanıyor, aralarında köprü kuruyor ya da kırık bir şekilde diplerinde yatıyordu. Monoton düzenin, güçlerin şekilleri üzerinde oynadığını gösterecek bir biçimde bozulduğunu görmek rahatlatıcıydı.

Sonra zemin düzlüğünü kaybetti, ama muhtelif düzeylerdeki çatı, basamak ya da raf benzeri görüntüsüyle stilize geometrik niteliğini korudu. Ben bin Stonehenge'in ortasında koşarken, sadece yolum düz ve hafifçe aydınlanmış kaldı.

Hızımı arttırdım ve kısa süre sonra galeriler, amfitiyatrolar, ormansı dikili taşlar arasında koşuyordum. Göz ucuyla, bunların birkaç tanesinin arasında hareket sezdim, ama bu hızımın ve kötü aydınlatmanın sonucu da olabilirdi.

Yakınlarda canlı bir şey seziyor musun? diye sordum Frakir'e.

Hayır, dedi.

Bir şeyin hareket ettiğini gördüğümü sandım.

Belki görmüşsündür. Bu, orada olduğu anlamına gelmiyor.

Daha konuşmaya başlayalı bir günden az olmasına rağmen alaycılığı öğrendin.

Bunu söylemekten nefret ediyorum, patron, ama öğrendiğim her şeyi senin duygularından alıyorum. Çevrede görgü kurallarını falan öğretecek kimse yok.

Tuş, dedim. *Belki sorun çıkarsa ben seni uyarmalıyım.*

Tuş, patron. Hey, bu savaş mecazları hoşuma gitti.

Dakikalar sonra yavaşladım. İleride, sağda bir şey ışıldıyordu. Değişen ışık yoğunlukları içinde mavi ve kırmızı anlar vardı. Durdum. Bu anlar kısa sürdü, ama beni ihtiyatlı kılmak için yeterli olmaktan da fazlaydılar. Uzun süre görünürdeki kaynaklarını inceledim.

Evet, dedi Frakir bir süre sonra. *İhtiyat gerek. Ama ne beklemen gerektiğini bana sorma. Yalnızca genel bir uğursuzluk hissi aldım.*

Belki, bu her neyse, gizlice yanından süzülmemin bir yolu vardır.

Bunu yapmak için yoldan ayrılman gerekir, diye yanıtladı Frakir *ve yol da ışığın geldiği taş çemberinin ortasından geçtiğine göre, ben, hayır derdim.*

Kimse bana yoldan ayrılamayacağımı söylemedi. Bu konuda talimat var mı?

Yolu takip etmen gerektiğini biliyorum. Ama yoldan ayrılmanın sonuçları konusunda özel bir şey yok.

Hm.

Yol sağa kıvrılıyordu ve ben de onu takip ettim. Doğrudan dev taş çemberine uzanıyordu ve hızımı yavaşlatsam da, yoldan ayrılmadım. Ama yaklaşırken inceledim ve yolun içeri girdiğini, ama dışarı çıkmadığını fark ettim.

Haklısın, dedi Frakir. *Ejderha ini gibi.*

Ama bu yoldan gitmek zorundayız.

Evet.

O zaman gideriz.

Artık yürüyordum ve iki gri taş arasındaki parlak yolu takip ettim.

Çemberin içindeki aydınlık dışardakinden farklıydı. Ama bundan fazlası vardı, bu yer hâlâ siyah beyazdı ve içinde bir peri ülkesi pırıltısı vardı. İlk defa canlıya benzeyen bir şey gördüm. Ayaklarımın altında çimene benzer bir şey vardı; gümüş rengiydi ve üzerine çiğ damlaları serpilmiş gibiydi.

Durdum, Frakir tuhaf bir biçimde gerildi. Bir uyarıdan çok ilgi belirtisi gibiydi. Sağımda bir sunak vardı. Kilisede üzerinden atladığım sunağa hiç benzemiyordu. Bu iki kayanın üzerine konulmuş kaba bir düz taştı. Mum, örtü ya da üzerinde yatan hanıma eşlik eden başka dinsel ciciler yoktu. Kadının el ve ayak bilekleri bağlanmıştı. Bir kez kendimi buna benzer rahatsız edici bir durumda bulduğumdan hanımefendiye sempati duyuyordum -beyaz saçlı, siyah derili ve bir şekilde tanıdıktı- bana dönük, sunağın arkasında duran ve sol elindeki hançeri kaldırmış olan garip şahsa karşı düşmanlık hissediyordum. Bedenin sağ tarafı tamamen siyahtı; sol tarafı kör edici beyazlıktaydı. Tablo beni hemen harekete geçirdi, öne atıldım. *Cuisinart* ve *Mikrodalga Konçertosu* büyüm onu bir anda kıyma yapıp kaynatırdı, ama rehber sözcükleri telaffuz edemezken faydasızdı.

Ona doğru koşarken bakışlarını üzerimde hissettim, ama emin olamadım, çünkü bir yanı aşırı karanlık, öbür yanı aşırı aydınlıktı. Ve sonra hançer

indi, ucu bir yay çizerek kaburgaların altına saplandı. O anda kadın çığlık attı ve kan fışkırdı.

Onca siyah beyazın içinde kırmızıydı ve kan adamın elini kaplarken, denesem büyümü telaffuz edebileceğim, kadını kurtarabileceğimi fark ettim.

Sonra sunak yıkıldı, gri bir hortum tabloyu gözlerimden sakladı. İçinde kan, berber direğindeki helezon misali döndü, yavaş yavaş yayıldı, seyrelerek gül rengine, sonra pembeye, sonra gümüş rengine dönüştü ve yok oldu. Ben noktaya ulaştığım zaman çimenler kıvılcımlandı. Sunak yoktu, rahip yoktu, kurban yoktu.

Yerimde kalakaldım ve baktım.

"Rüya mı görüyoruz?" diye sordum yüksek sesle.

Benim rüya görme yeteneğim olduğunu sanmıyorum, diye yanıtladı Frakir.

"O zaman bana ne gördüğünü anlat."

Taş bir yüzeye bağlı bir kadını hançerleyen bir adam gördüm. Sonra her şey yıkıldı ve uçuştu. Adam siyah beyazdı, kan kırmızıydı ve kadın Deirdre'ydi...

"Ne? Tanrı aşkına, haklısın! Gerçekten ona benziyordu. Negatif olarak. Ama o zaten ölü..."

Sana hatırlatmalıyım, ben, senin gördüğünü düşündüğün şeyleri gördüm. Ham verilerin ne olduğunu bilmiyorum, yalnızca senin sinir sisteminin onlara yaptığı karıştırma işini biliyorum. Benim özel algılarım bunların normal insanlar olmadığını, mağarada seni ziyaret eden Dworkin ve Oberon şekilleri cinsinden olduklarını söyledi.

O zaman aklıma dehşet verici bir şey geldi. Dworkin ve Oberon şekilleri aklıma kısa bir süre için üç boyutlu bilgisayar simülasyonlarını getirmişti. Ve Hayaletçark'ın gölge tarama yeteneği, bu nitelikle özellikle ilgili olduğunu düşündüğüm, Desen'in parçalarının sayısal olarak soyutlanmasına dayalıydı. Ve Hayalet -neredeyse özlemle- tanrılık niteliklerini merak ediyordu.

Kendi yaratımım benimle oyun oynuyor olabilir miydi? Hayalet beni bu çıplak ve uzak gölgede tutsak etmiş, iletişim çabalarımı engellemiş, benimle karmaşık bir oyun oynamaya başlamış olabilir miydi? Bir tür hayranlık hissettiği kendi yaratıcısını yenebilirse, kişisel bir üstünlük -onun özel kozmosu içinde benim ötemde bir statü edindiğini hissetmez miydi?

Belki. İnsan bilgisayar simülasyonları ile karşılaşıp duruyorsa, *cherchez le deus ex machina*.* Hayalet'in ne kadar güçlü olduğunu merak ettim. Güçleri, kısmen Desen'in benzeri olsa da, Desen'inkilere -ya da Logrus'unkilere- denk olmadığından emindim. Onun bu bölgeyi ikisine karşı engellediğini de hayal edemiyordum.

Diğer yandan, aslında tek gereken beni bloke etmek olurdu. Sanırım gelişimdeki kısa karşılaşmamızda Logrus'u taklit etmiş olabilirdi. Ama bu Frakir'i Hayalet güçlendirdi, anlamına gelirdi ve bunu yapabileceğine inanmıyordum. Hem, ya Tekboyuz ve Yılan?

“Frakir," diye sordum, “bu sefer seni güçlendirenin ve taşıdığın talimatları programlayanın gerçekten Logrus olduğundan emin misin?"

Evet.

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

Bir önceki güçlendirilmemde, Logrus ile ilk karşılaşmamızda da aynı hissi vermişti.

“Anlıyorum. Bir sonraki soru: Kilisede gördüğümüz Tekboynuz ve Yılan, mağaradaki Oberon ve Dworkin şekilleri ile aynı türden olabilir mi?"

Hayır. Ben anlardım. Hiç onlara benzemiyorlardı. Dehşet verici, güçlü ve göründükleri gibiydiler.

“Güzel," dedim. “Bunun Hayaletçark'ın karmaşık bir aldatmacası olduğundan endişelenmiştim."

Bunu aklında gördüm. Ama Tekboynuz ve Yılan'ın gerçekliklerinin bu tezi neden geçersiz kıldığını anlamıyorum. Hayalet'in aldatmacasına girmiş ve sana oyun oynamamanı, çünkü bu şeyin tamamlandığını görmek istediklerini söylemiş olabilirler.

"Bu aklıma gelmemişti."

Ve belki Hayalet, Desen ve Logrus tarafından ulaşılamayan bir yer bulmuş ve içine girmiş olabilir.

“Sanırım bu konuda haklısın. Ne yazık ki, bu beni başladığımız yere döndürüyor."

Hayır, çünkü burası Hayalet'in yaptığı bir şey değil. Hep buralardaydı.. Logrus'tan bu kadarını öğrendim.

"Herhalde bunda biraz teselli bulabilirim, ama..."

Düşünceyi tamamlayamadım, çünkü çemberin karşı çeyreğindeki ani bir hareket dikkatimi çekti. Orada daha önce fark etmediğim bir sunak gördüm.

Arkasında bir kadın, üzerine eğilmiş, gölge ve ışıkla lekelenmiş bir adam vardı. İlk çifte çok benziyorlardı.

"Hayır!" diye haykırdım. “Yeter artık!"

Ama ben o tarafa ilerlerken hançer indi. Ayin tekrarlandı ve sunak yıkıldı, her şey yine dönerek kayboldu. Oraya ulaştığımda, üzerinde sıra dışı bir şey olduğuna ilişkin hiçbir iz yoktu.

"Bundan ne çıkarıyorsun?" diye sordum Frakir’e.

Öncekiyle aynı güçler, ama bir şekilde tersine dönmüş.

"Neden? Neler oluyor?"

Güçlerin bir araya gelmesi. Desen ve Logrus bir süreliğine bu yere girmeye çalışıyor. Tanık olduğuna benzer kurban törenleri ihtiyaç duydukları aralığı sağlıyor.

"Neden buraya gelmek istiyorlar?"

Burası tarafsız bölge. Kadim gerginlikleri ince şekillerde kayıyor. Bir şekilde güç dengesini o ya da bu taraf lehine bozman bekleniyor.

“Böyle bir şeyi nasıl yapacağım konusunda en ufak bir fikrim bile yok."

Zamanı geldiğinde olacak.

Yola döndüm ve yürümeye devam ettim.

“Tam kurban törenleri yapılırken tesadüfen mi buradan geçtim?" dedim. “Yoksa ben buradan geçtiğim için mi kurban törenleri yapıldı?"

Senin çevrende olacaklardı. Sen merkezsin.

"Demek şimdi bir başka..."

Sorumdaki taşın arkasından bir şekil çıktı ve yumuşak sesle güldü. Elim kılıcıma gitti, ama adamın elleri boştu ve ağır hareket ediyordu.

"Kendi kendine konuşuyorsun. İyiye işaret değil," dedi.

Adam siyah, beyaz ve griydi. Aslında, sağ tarafındaki karanlığa ve sol tarafındaki aydınlığa bakılırsa, kurban hançerini ilk kullanan adam olabilirdi. Anlamanın yolu yoktu. Adam her kim ya da her ne ise, tanışmayı arzu etmiyordum.

Bu yüzden omuzlarımı silktim.

“Burada aldırdığım tek işaret üzerine 'çıkış' yazılmış olanı," dedim, yanından geçerken.

Eli omzuma indi ve rahatlıkla kendine çevirdi.

Yine güldü.

“Burada ne dilediğine dikkat etmelisin," dedi alçak, ölçülü bir sesle, “çünkü burada bazen dilekler bahşedilir ve bahşedenin ahlakı bozuksa ve

'çıkış' yerine 'sessizlik' yazarsa -o zaman, puf! Var olmayı bırakabilirsin. Dumanlar içinde kaybolursun. Toprağa karışırsın. Cehenneme giden yan yola dalarsın ve yok olursun."

“Ben orada bulundum," diye yanıt verdim “ve yolda başka bir sürü noktada da."

“Ho ho! Bak! Dileğin bahşedildi, “ dedi, sol gözü ışığı yakalayıp bir zar doku gibi bana doğru yansıtarak. Ama ne kadar dönsem ve gözlerimi kıssam da, sağ gözünü göremiyordum.

"İşte orada," diye bitirdi, işaret ederek.

Başımı işaret ettiği yöne çevirdim ve orada, taş bir dolmenin üzerinde, kampüsteyken sık sık gittiğim bir tiyatronun kapısındakinin aynısı bir çıkış işareti gördüm.

""Haklısın," dedim.

"Geçecek misin?"

"Ya sen?"

“Gerek yok," diye yanıt verdi. “Orada ne olduğunu biliyorum zaten."

"Ne var?" diye sordum.

"Diğer taraf."

"Ne sıkıcı," diye yanıt verdim.

“İnsan dileğini elde eder ve sırt çevirirse, Güçleri kızdırabilir," dedi.

"Bu konudaki bilgin ilk elden mi?"

Sonra bir gıcırtı, tıkırtı duydum ve birkaç saniye sonra dişlerini gıcırdatmakta olduğunu fark ettim. Çıkış işaretine doğru yürüdüm, görecek ne varsa yakından incelemek istiyordum.

Tepesinde düz bir taş olan iki dikilitaş vardı. Kapı içinden yürünecek kadar genişti. Ama gölgeliydi...

Geçiyor musun, patron?

“Neden olmasın? Hayatım boyunca, gösteriyi yöneten her kimse, onun için vazgeçilmez olduğum pek az fırsat geçti elime."

Ben olsam kendimi fazla beğenmezdim... diye başladı Frakir, ama ben çoktan harekete geçmiştim bile.

Üç hızlı adım yeterli oldu ve bir taş halkanın ve kıvılcımlı otların ötesine, içinden gölgeli bir şekil görünen siyah-beyaz adamın durduğu ve üstünde çıkış işareti taşıyan bir başka dolmene bakıyordum. Durdum, bir adım geriledim ve döndüm.

Bana bakan siyah beyaz bir adam, arkasında bir dolmen, içinde karanlık bir şekil vardı. Sağ elimi başımın üzerine kaldırdım. Gölgeli şekil de aynısını yaptı. Başta yöneldiğim tarafa döndüm. Karşımdaki gölgeli şekil de elini kaldırmıştı. İçinden geçtim.

“Dünya küçük," diye yorum yaptım, “ama onu resmetmek hiç hoşuma gitmezdi."

Adam güldü.

“Artık her çıkışının aynı zamanda bir giriş olduğu sana hatırlatıldı," dedi.

“Seni burada görünce, Sartre’ın bir oyunu aklıma geldi," diye karşılık verdim.

“Kırıcı," diye yanıt verdi, “ama felsefi olarak ikna edici. Ben hep cehennemin başkaları olduğuna inanmışımdır. Ama senin güvensizliğini kazanacak bir şey yapmadım, değil mi?"

“Bu çevrede bir kadını kurban ederken gördüğüm kişi misin, değil misin?" diye sordum.

"Olsaydım bile, sana ne? Seni ilgilendirmez."

“Sanırım bazı küçük şeyler hakkında tuhaf hislerim var. Hayatın değeri gibi."

“Öfke ucuzdur. Albert Schweitzer’in yaşama saygısı bile tenyaları, çeçe sineklerini, kanser hücresini kapsamıyordu."

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Bir süre önce taş bir sunağın üzerinde bir kadını kurban ettin mi, etmedin mi?"

"Bana sunağı göster."

"Yapamam. Gitti."

"Bana kadını göster."

"O da gitti."

"O zaman bir savın yok."

“Burası mahkeme değil, lanet olası! Sohbet etmek istiyorsan, soruma yanıt ver. Vermeyeceksen, birbirimize bakıp sesler çıkarmayı bırakalım."

"Sorunu yanıtladım."

Omuzlarımı silktim.

“Pekala," dedim. “Seni tanımıyorum ve bu şekilde çok mutluyum. İyi günler."

Adamdan yola doğru bir adım uzaklaştım. Ben bunu yaparken, “Deirdre," dedi. “Adı Deirdre’ydi ve gerçekten de onu öldürdüm" ve çıktığım dolmene girerek yok oldu. Hemen yolun karşısına baktım, ama

çıkış işaretinin altından çıkmadı. Geri dönüp dolmene girdim. Diğer yandan, yolun karşısına çıktım ve bunu yaparken karşıdan giren kendimi gördüm. Yol boyunca yabancıyı hiçbir yerde görmedim.

“Bundan ne çıkarıyorsun?" diye sordum Frakir’e, yola dönerken.

Belki buranın hayaleti? Kötü bir yer için kötü bir hayalet? diye tahmin yürüttü. *Bilmiyorum, ama sanırım o da o lanet yapılardan biriydi ve burada daha güçlüler.*

Yola döndüm, üstüne çıktım ve bir kez daha yürümeye başladım.

“Son gelişmenden bu yana konuşma yeteneğin muazzam ölçüde değişti," diye yorum yaptım.

Sinir sistemin iyi bir öğretmen.

“Teşekkürler. Eğer o adam gene ortaya çıkarsa ve ben görmeden hissedersen, alarm ver, olmaz mı?"

Tamam. Aslında, burası tamamen o yapılardan birinin hissini veriyor. Buradaki her taşın içinde Desen’den bir parça var.

"Bunu ne zaman öğrendin?"

Çıkışı denediğimiz ilk seferde. Tehlike var mı diye taramıştım.

Dış halkanın çeperine yaklaşırken bir taşa şaplak attım. Yeterince katı geldi elime.

Adam burada! diye uyardı Frakir aniden.

“Hey!" dedi bir ses yukarıdan ve başımı kaldırdım. Siyah beyaz yabancı bir taşın üzerine oturmuş, ince bir puro içiyordu: Sol elinde bir kadeh vardı. “İlgimi çekiyorsun, evlat," diye devam etti. “Adın ne?"

"Merlin," diye yanıt verdim. “Seninki ne?"

Yanıt vermek yerine aşağıya atladı, yavaş çekimle düştü, yanıma ayakları üstüne indi. Beni incelerken sol gözü kısıldı.

Gölgeler sağ tarafında karanlık sular gibi akıyordu. Havaya gümüşsü bir duman üfürdü.

“Sen canlısın," diye bildirdi sonra, “üzerinde Desen’in ve Kaos’un işareti var. Amber kanı taşıyorsun. Soyun ne, Merlin?"

Gölgeler bir an aralandı ve sağ gözünün bir yamayla örtülmüş olduğunu gördüm.

“Corwin’in oğluyum," dedim ona, “ve sen -bir şekilde- hain Brand’sin."

“Beni adlandırdın," dedi, “ama ben inandığım şeye hiç ihanet etmedim."

“Ve bu da senin hırsındı," dedim. “Evin, ailen, Düzen güçleri senin için hiç önemli değildi, değil mi?"

Homurdandı.
"Küstah bir enikle tartışmayacağım."
“Ben de seninle tartışmayı arzu etmiyorum. Çünkü, eğer bir değeri varsa, galiba oğlun Rinaldo en iyi dostum."
Sırtımı dönüp yürümeye başladım. Eli omzuma indi.
"Dur!" dedi. “Bu Ne demek? Rinaldo yalnızca bir çocuk."
"Yanlış," diye yanıt verdim. “Benim yaşlarımda."
Eli düştü, döndüm. Purosunu düşürmüştü, dumanları tüterek yolun üzerinde yatıyordu, kadehi gölgelere bürünmüş eline aktarmıştı. Alnını ovalıyordu.
"Ana hatlarda o kadar zaman geçmiş..." diye yorum yaptı.
Bir dürtüyle Koz Kartlarımı çıkardım, Luke’unkini seçtim ve görmesi için kaldırdım.
"Bu Rinaldo," dedim.
Uzandı ve belirsiz bir sebepten, almasına izin verdim.
Uzun uzun baktı.
"Koz Kartı iletişimi burada işe yaramıyor gibi," dedim.
Başını kaldırdı, iki yana salladı ve kartı geri uzattı.
"Hayır, yaramaz," dedi. “O... nasıl?"
“İntikamını almak için Caine’i öldürdüğünü biliyor muydun?"
“Hayır, bilmiyordum. Ama ondan daha azını beklemezdim."
"Sen tam olarak Brand değilsin, değil mi?"
Başını arkaya atıp güldü.
“Ben tamamen Brand’im, ama senin tanıdığın Brand değilim. Bundan daha fazlası sana pahalıya patlar."
“Ne olduğunu öğrenmek bana neye patlar?" diye sordum, kartları kutusuna koyarken.
Kadehini kaldırdı, dilenci çanağı gibi iki eliyle önünde tuttu.
"Kanından biraz," dedi.
"Vampir mi oldun?"
“Hayır, ben bir Desen-hayaletiyim," diye yanıt verdi. “Benim için kan akıtırsan, açıklarım."
“Tamam," dedim. “Ama iyi bir hikaye anlatsan iyi olur" ve hançerimi çıkardım, bileğimi çizip kupasının üzerine uzattım.
Saçılmış bir gaz lambası gibi, alevler fışkırdı. Elbette, içimde alevler akmaz. Ama Kaos kanı bazı yerlerde yüksek uçuculuğa sahiptir ve anlaşılan

burası da öyle bir yerdi.

Kan yarı kupaya, yarı havaya fışkırdı, eline ve koluna bulaştı. Adam çığlık attı ve kendi içine çökmüş gibi göründü. O bir burgaca dönüşürken geriledim. İzlediğim kurban törenlerine benzediği söylenebilirdi, ama bu daha alevli türdendi, kükreyerek havada yükseldi ve bir an sonra yok oldu. Bu beni ürkmüş ve yukarıya bakar bir halde, duman tüten bileğime basınç uygularken bıraktı.

Ah, renkli bir çıkış, diye fikrini söyledi Frakir.

“Aile özelliği," diye karşılık verdim, “çıkışlardan bahsetmişken..."

Taşın yanından geçtim ve halkadan çıktım. Karanlık yine hareket etti, yoğunlaştı. Buna karşılık yolumla aydınlanmış gibi göründü. Bileğimi bıraktım, dumanların durduğunu gördüm.

Sonra, bu yerden çıkmaya can atarak koşmaya başladım.

Bir süre sonra geriye baktığımda, artık dikili taşları görmüyordum. Yalnızca solgun, daha da solmakta olan bir burgaç vardı. O da yükseldi, yükseldi ve gözden kayboldu.

Koşmaya devam ettim, yol yavaş yavaş eğimlenmeye başladı. Sonunda yamaç aşağı, rahat adımlarla ilerlemeye başladım. Yol aşağıya doğru parlak bir kurdele gibi uzanıyor ve çok uzakta gözden kayboluyordu. Ama biraz aşağıda bir başka parlak çizgiyle kesiştiğini görünce şaşırdım. Bu çizgiler sağımda ve solumda hızla soldular.

"Kavşaklara ilişkin özel talimat var mı?" diye sordum.

Henüz değil, diye yanıt verdi Frakir. *Tahminen bir karar noktası, ama oraya varıncaya kadar hangisini temel alacağını bilmenin yolu yok.*

Aşağıda yayılmış olan görüntü, engin ve gölgeli bir ovaya benziyordu, orada burada birkaç yalnız ışık noktası vardı, bazıları daimi, bazıları yanıp solan ışıklardı ve hiçbiri yerinden oynamıyordu. Ama yolum ve onu kesen yol dışında başka çizgi yoktu. Benim nefesim ve adımlarım dışında ses yoktu. Rüzgar yoktu, özel bazı kokular yoktu ve hava ısısı öyle ılıktı ki, fark edilmiyordu bile. Yine iki yanda karanlık şekiller vardı, ama onları araştırmak için bir arzu duymuyordum. Tek yapmak istediğim, ne tür bir iş sürmekte ise onu tamamlamak, defolup gitmek ve olabildiğince kısa zamanda kendi işlerime dönmekti.

Sonra düzensiz aralarla, yolun her iki yanında ışık benekleri belirmeye başladı, dalgalı, kaynaksız, lekeli, görünüp kaybolan benekler. Sanki yolun yanlarına tülden, benekli bir perde asılmıştı. Başta onları incelemek için

durmadım, ama belirsiz alanlar gittikçe azaldı ve yerini daha büyük ve daha büyük gölgeler aldı. Sanki bir ayar süreci sürüyordu ve tanıdık nesnelerin dış hatları gittikçe daha berraklaşıyordu: sandalyelerim, asalar, park etmiş arabalar, dükkan vitrinleri. Fazla zaman geçmeden bu tablolar arasında solgun renkler belirmeye başladı.

Bir tanesinin yanında durup baktım. Üzerine kar birikmiş kırmızı, 57 model bir Chevy'ydi, tanıdık görünüşlü bir park yerinde duruyordu. İlerledim ve uzandım.

Sol elim ve kolum solgun ışığa girince soldu. Sol çamurluğuna dokunmak için uzandım. Ardından belirsiz bir dokunma hissi ve hafif bir serinlik geldi. Elimi sağa hareket ettirdim ve karın birazını süpürdüm. Elimi çektiğim zaman üzerinde kar vardı. Manzara hemen solup karardı.

“Sol elimi bilinçli olarak kullandım," dedim, “sen bileğimde olduğun için. Orada ne vardı?"

Çok teşekkürler. Üzeri karla kaplı, kırmızı bir araba gibi görünüyordu.

“Benim zihnimden alınmış bir taklitti. Bu benim Polly Jackson resmim, gerçek boyutlarına getirilmiş."

O zaman işler daha da kötüleşiyor, Merle. Ben taklit olduğunu anlamadım.

"Sonuç?"

Onu yapan her neyse gittikçe iyileşiyor ya da güçleniyor. Ya da her ikisi birden.

"Lanet olsun," dedim ve dönüp koşmaya devam ettim.

Belki bir şey artık seni tamamen şaşırtabileceğini göstermek istiyordur.

“O zaman başardı," diye kabullendim. “Hey, Bir şey!" diye bağırdım. “Bunu duydun mu? Kazandın! Beni tamamen şaşırttın. Artık eve gidebilir miyim? Ama yapmaya çalıştığın başka bir şeyse, beceremedin! Anlatmaya çalıştığın şeyi tamamen gözden kaçırıyorum!"

Bunu izleyen sersemletici parıltı beni yola fırlattı ve uzun dakikalar boyunca kör olmama sebep oldu. Orada gergin, seğirerek yattım, ama bunu gök gürültüsü takip etmedi. Görüş alanım berraklaştığı ve kaslarım kasılmayı kestiği zaman birkaç adım önümde durmuş dev, asil bir şekil gördüm: Oberon.

Ama bu bir heykeldi, Amber'deki Ana Meydan'ın uzak ucundakinin benzeri, hatta belki aslı, çünkü yakından incelediğimde büyük adamın omuzlarında kuş pislikleri gördüm.

"Bu aslı mı, taklit mi?" dedim yüksek sesle.

Ben aslı derdim.,. diye yanıtladı Frakir.

Ağır ağır doğruldum.

“Bunun bir yanıt olduğunu anlıyorum," dedim. “Ama Ne demek olduğunu anlamıyorum,"

Dokunmak için uzandım ve bronz değil, çadır bezindenmiş gibi geldi elime. O anda perspektif hafifçe kaydı ve Ülkesinin Babası’nın normal boyutlarından büyük bir resmine dokunduğumu hissettim. Sonra sınırları dalgalanmaya başladı, soldu ve bunun da yanından geçtiğim puslu tablolardan biri olduğunu gördüm. Sonra dalgalanıp kayboldu.

“Pes ediyorum," dedim, biraz önce kapladığı alana yürüyerek. “Yanıtlar, sorulara sebep olan durumlardan daha kafa karıştırıcı."

Gölgelerin arasından geçtiğimize göre, bu her şeyin -bir yerde- gerçek olduğunun ifadesi olabilir mi?

"Sanırım. Ama bunu zaten biliyordum."

Ve her şeyin değişik şekillerde, değişik zamanlarda, değişik yerlerde gerçek olduğunun?

“Tamam, mesaj, söylediğin şey olabilir. Ama bir şeyin, senin için yeni olan ama başka her yerde oldukça eski bazı felsefi şeyleri anlatmak için bu kadar aşırıya kaçtığından kuşkuluyum. Özel bir sebep olmalı, hâlâ anlamadığım bir sebep."

O âna dek yanından geçtiğim resimler natürmorttu. Ama şimdi insanlar ve yaratıklar içeren bazıları belirmişti. Bunlarda hareket vardı. Bazıları vahşi, bazıları aşk dolu, bazıları kısaca evcil.

Evet, bir gelişme var gibi. Bir şeye varıyor olabilir.

“Sıçrayıp bana saldırdıkları zaman vardığımızı anlayacağım."

Kim bilir? Sanat eleştirmenliğinin karmaşık bir alan olduğunu anlıyorum.

Ama birbirini izleyen sahneler kısa zaman sonra soluyordu ve ben bir kez daha parlak yolumda koşarken yalnız kalıyordum. Kavşağa doğru alçalmaya devam eden hafif eğimden aşağı. Asıl ihtiyacım olan tavşan deliği mantığıyken Cheshire kedisi neredeydi?

Bir an, yaklaştığım kavşağı izliyordum. Bir göz kırpış sonra hâlâ kavşağı izliyordum, ama sahne değişmişti: Şimdi yakın sağ köşede bir lamba direği vardı. Altında gölgeli bir şekil durmuş, sigara içiyordu.

"Frakir, bunu nasıl yaptılar?" diye sordum.

Çok çabuk diye yanıt verdi.

"Titreşimler ne diyor?"

Sana odaklanmış, dikkatli. Henüz kötü bir amaç yok.

Yaklaşırken yavaşladım. Yol asfalt oldu, kenarında kenar taşları, ötesinde kaldırımlar. Sokaktan sağdaki kaldırıma çıktım. Üzerinde yürürken ıslak bir sis önümde esti, ışıkla aramda asılı kaldı. Daha da yavaşladım. Kısa süre sonra kaldırımın ıslandığını gördüm. Sanki binaların arasında yürürken adımlarım yankılanıyordu. O zamana kadar sis öyle yoğunlaşmıştı ki, binaların gerçekten yanımda olup olmadığını ayırt edemiyordum. Var gibiydi, çünkü bu kasvetli yerin içinde, orada burada koyu renk bölgeler vardı. Soğuk bir rüzgar sırtıma çarpmaya başladı, nem damlacıkları zaman zaman üzerime düşüyordu. Durdum. Pelerinimin yakasını kaldırdım. Hiç göremediğim bir yerden, çok yüksekten, bir uçağın hafif mırıltısı geldi. O geçip gittikten sonra yine yürümeye başladım. Sonra hafif ve boğuk, belki sokağın karşısından, yarı tanıdık bir melodi çalan piyanonun sesi geldi. Pelerinime sarındım. Sis döndü, yoğunlaştı.

Üç adım daha, sonra sis açıldı; kadın, sırtını lamba direğine dayamış, önümde duruyordu. Benden bir baş kısaydı, üzerinde bir trençkot ve siyah bir bere vardı. Saçları mürekkep gibi parlaktı. Sigarasını yere attı, yüksek topuklu, siyah deri ayakkabısının burnuyla ağır ağır ezdi. Bunu yaparken bacağının bir kısmını gördüm, biçimi mükemmeldi. Sonra ceketinin içinden yassı, gümüş bir kutu çıkardı. Üzerinde bir gül kabartması vardı. Kutuyu açtı, bir sigara çıkardı, dudaklarının arasına yerleştirdi, kutuyu kapatıp kaldırdı. Sonra, bana bakmadan,

"Ateşin var mı?" diye sordu.

Kibritim yoktu, ama böyle küçük bir şeyin beni engellemesine izin veremezdim.

“Elbette," dedim, elimi ağır ağır o narin hatlara uzatırken.

Boş olduğunu görmemesi için elimi hafifçe çevirmiştim. Parmak ucumdan bir kıvılcım çıkmasını ve sigaranın ucuna dokunmasını sağlayacak rehber sözcüğü söylerken elini kaldırdı, titremesini önlemek ister gibi benimkine dokundu. Ve gözlerini kaldırıp -iri, koyu mavi, uzun kirpikli- benimkilere dikti.

Sonra inledi, sigara düştü.

“Tanrım!" dedi ve kollarını boynuma doladı, bana yaslandı, ağlamaya başladı. “Corwin!" dedi. “Beni buldun! Sanki bir sonsuzluk geçti!"

Ona sıkıca sarıldım, konuşmak istemiyordum, onun mutluluğunu gerçeklik gibi pis bir şeyle bozmak istemiyordum. Gerçekliğin canı cehenneme. Saçlarını okşadım.

Uzun süre sonra çekildi, bana baktı. Bir an sonra bunun yalnızca bir benzerlik olduğunu, yalnızca görmek istediği şeyi gördüğünü fark edecekti. Bu yüzden, “Senin gibi bir kız böyle bir yerde ne yapıyor?" diye sordum.

Yumuşak sesle güldü.

“Bir yol buldun ha?" dedi ve sonra gözleri kısıldı. “Sen o..."

Başımı iki yana salladım.

"İçim elvermedi," dedim ona.

"Sen kimsin?" diye sordu, yarım adım gerilerken.

"Adım Merlin ve anlamadığım, delice bir arayıştayım."

“Amber," dedi yumuşak sesle, elleri hâlâ omuzlarımda. Başımı salladım.

“Seni tanımıyorum," dedi sonra. “Tanımam gerektiğini hissediyorum, ama... ben... tanımıyorum..."

Sonra yine yaklaştı ve başını göğsüme yasladı. Bir şey söyleyecek, açıklayacak oldum, ama bir parmağını dudaklarıma koydu.

“Henüz değil, şimdi olmaz, belki asla," dedi. “Bana söyleme. Lütfen başka bir şey söyleme. Ama bir Desen-hayaleti olup olmadığını sen bilmek zorundasın"

"Desen-hayaleti nedir?" dedim.

“Desen’in yarattığı bir eser. Üzerinde yürüyen herkesi kaydeder. Dilediği zaman içimizden birini, üzerinde yürüdüğümüz halimizle geri çağırabilir. Bizi dilediği gibi kullanır, dilediği yere gönderir, bir görev verir *bir geas* gibi. Bizi yok eder, sonra baştan yaratır."

"Bu tür şeyleri sık sık yapar mı?"

“Bilmiyorum. İradesini bilmiyorum, kendim dışındaki işlerini ise hiç." Sonra, “Sen bir hayalet değilsin! Ayırt edebiliyorum!" dedi aniden, elimi tutarak. “Ama sende farklı bir şey var. Amber kanından olanlardan farklı..."

“Öyle olmalı," diye yanıt verdim. “Soyum Amber’e olduğu kadar Kaos Sarayları’na da gider."

Elimi öpecekmiş gibi dudaklarına kaldırdı. Ama dudakları uzaklaştı, Brand’in talebiyle kendimi doğradığım yere gitti.

Sonra aklıma geldi: Amber kanı Desen-hayaletleri için özel bir cazibe içeriyordu.

Elimi çekmeye çalıştım, ama Amber gücüne de sahipti.

“Bazen içimde Kaos ateşleri akar," dedim. “Sana zarar verebilir."

Başını yavaşça kaldırıp gülümsedi. Ağzında kan vardı. Bakışlarımı indirdim ve bileğimin de kanla ıslanmış olduğunu gördüm.

“Amber kanının Desen üzerinde gücü vardır," diye başladı ve sis yuvarlandı, ayak bileklerinin çevresinde çalkalandı. “Hayır!" diye haykırdı sonra ve bir kez daha öne eğildi.

Burgaç dizlerine, kalçalarına yükseldi. Dişlerini bileğimde hissettim, yırtıyordu. Bu şeyle mücadele edecek büyü bilmiyordum, bu yüzden kolumu omuzlarına doladım ve saçlarını okşadım. Birkaç saniye sonra kollarımda çözüldü, kanlı bir sarmal oldu.

Dönerek benden uzaklaşırken “Sağa dön," diye feryat ettiğini duydum. Sigarası hâlâ kaldırımın üzerinde tütüyordu, kanım yanına damlıyordu.

Döndüm. Uzaklaştım. Gecenin ve sisin içinden, piyanonun benim zamanımdan önceden kalma bir melodiyi çalmakta olduğunu hafifçe duyabiliyordum.

Bölüm 6

Sağdaki yola girdim ve kanımın düştüğü her yerde gerçeklik birazcık eridi. Ama hızlı iyileşirim ve kısa süre sonra kanama durdu. Hatta fazla zaman geçmeden zonklama da kesildi.

Her tarafım kan oldu, patron.

"Ateş de olabilirdi," diye fikrimi söyledim.

Geride, taşların orada biraz da dağlandım.

"Buna üzüldüm. Neler olduğunu hâlâ anlamadın mı?"

Kastettiğin buysa, yeni talimat yok. Ama artık bunu nasıl yapacağımı bildiğime göre, düşünüyordum ve burası gittikçe daha büyüleyici oluyor. Mesela bütün bu Desen-hayaleti meselesi. Eğer Desen buraya doğrudan işleyemiyorsa, en azından ajan kullanabiliyor. Sence Logrus da aynısını yapmanın bir yolunu bulamaz mı?

"Sanırım bu mümkün."

Burada, gerçekliğin alt tarafında, gölgeler arasında, aralarında bir tür düello gerçekleşiyormuş izlenimine kapıldım. Ya en önce burası oluşmuşsa? Hatta Gölge'den bile önce? Ya en baştan beri, tuhaf bir metafizik yolla burada savaşıp duruyorlarsa?

"Savaşıyorlarsa ne olmuş?"

Bu, Gölge'yi sonradan üretilmiş bir şey, kutuplar arasındaki gerilimin yan ürünü yapıyor.

"Korkarım anlamadım, Frakir."

Ya Amber ve Kaos Sarayları yalnızca bu çatışma için ajan sağlamak üzere yaratıldıysa?"

“Ya bu fikir içine, son geliştirilmen sırasında Logrus tarafından konulduysa?"

Neden?

“Bana çatışmanın insanlardan daha önemli olduğunu düşündürmenin bir başka yolu. Taraf seçmem için bir başka baskı."

Kendimi kullanılmış hissetmiyorum.

“Senin de işaret ettiğin gibi, bu düşünme işinde yenisin. Ve oyunda bu kadar yeniyken, senin için oldukça kötü bir soyut düşünce çizgisi."

Öyle mi?

"Bana güvenebilirsin."

Bu bizi neyle baş başa bırakıyor?

"Yükseklerden, nahoş bir ilgiyle."

Burası onların savaş bölgesiyse, diline dikkat etsen iyi olur.

“İki aile için de bir yara. Anlamadığım bir sebepten, bu oyunda bana ihtiyaçları var. Tahammül edeceklerdir."

Yukarıda bir yerden gök gürültüsü duydum.

Ne demek istediğimi anlıyor musun?

"Blöf," diye yanıt verdim.

Kimin?

“Desen’in sanırım. Bu kısımda onun hayaletleri gerçekliğe hâkim gibi görünüyor."

Biliyor musun, bütün bunlar hakkında yanılıyor olabiliriz. Yalnızca körlemesine bir atış.

"Ben de karanlıktan körlemesine ateş edilmiş hissediyorum. İşte bu yüzden başkalarının kurallarıyla oynamayı reddediyorum."

Bir planın var mı?

“Gevşek kal. Ve 'öldür' dersem, yap. Nereye gidiyorsak gidelim"

Yine koşmaya başladım, sisi ve hayaletçilik oynayan hayaletleri, hayalet şehirde bıraktım. Karanlık arazide parlak yol, koşan ben, arazi beni değiştirmeye çalışırken, ters gölge kaydırma. Ve ileride bir alevlenme, daha fazla gök gürültüsü, önümde belirip kaybolan sanal sokak sahnesi.

Ve sonra sanki kendimle yarışıyormuşum gibi oldu, karanlık bir şekil parlak yola fırlamıştı. Bir şekilde, bunun gerçekten bir ayna etkisi olduğunu fark edinceye kadar. Sağımdaki şeklin hareketleri benimkileri taklit ediyordu; solumdan geçen sahneler diğerinin sağında tekrarlanıyordu.

Neler oluyor, Merle?

“Bilmiyorum," dedim. “Ama simgecilik, kinayeli öyküler ve süslü mecazi saçmalıklar havasında değilim. Eğer bu, yaşam kendinle yaptığın bir yarıştır, demekse, iğrenç bir şey. Eğer bu gösteriyi yöneten gerçekten basmakalıp Güçler değilse. Eğer öyleyse, bu beklenir bir şey. Sen ne düşünüyorsun?"

Hâlâ şimşek çarpmasına maruz kalma tehlikesi içinde olduğunu düşünüyorum.

Şimşek gelmedi, ama yansımam geldi. İmge etkisi daha önce tanık olduğum yol kenarı bölümlerinden daha uzun sürdü.

Onu görmezden gelmek, önemsememek üzereydim ki, yansımam hız kazanıp beni geçti.

Eyvah.

“Evet," diye onayladım, arayı kapatmak ve karanlık şeklin hızına ayak uydurmak için hızımı arttırdım.

Yetiştiğimde ancak birkaç metre paralel koştuk. Sonra o yine geçmeye başladı. Hızımı arttırdım ve onu bir kez daha yakaladım. Sonra, bir dürtüyle ciğerlerimi doldurdum, eğildim ve öne geçtim.

İkizim bunu bir süre sonra fark etti, hızlandı ve yaklaşmaya başladı. Kendimi daha da zorladım ve öndeki yerimi korudum. Ne için yarışıyorduk ki?

İleriye baktım. Uzakta patikanın genişlediği bir yer görebiliyordum. O noktada yolu kesen bir kurdele var gibiydi. Tamam. Her ne anlamı varsa, denemeye karar verdim.

Belki yüz metre kadar önde kaldım, sonra gölgem yine yetişmeye başladı. Biraz daha zorladım ve o kısalmış arayı bir süre korumayı başardım. Sonra o yine hareketlendi, kurdeleye kadar korumakta zorlanacağını tahmin ettiğim bir hızla yaklaştı. Yine de, insanın öğrenmek için durup seyredeceği bir şey değildi. Tüm gücümü akıttım. Koştum.

Orospu çocuğu bana yaklaştı, yaklaşmaya devam etti, yetişti, geçti, bir an sendeledi. O anda yanına yanaştım. Ama o şey bir kez daha gevşemedi. İlerlemekte olduğumuz o korkunç hızı korudu, fakat kalbim patlamadığı sürece durmaya hiç niyetim yoktu.

Neredeyse yan yana koşmaya devam ettik. İçimde bitişte kullanılacak bir enerji patlaması kalmış mıydı, bilmiyordum.

Biraz önde miydim, yan yana mıydık, yoksa biraz arkada mıydım, anlayamıyordum. Paralel parlak yollarda, o parıltılı çizgiye doğru koşarken aniden cam ara yüzey hissi kayboldu. İki dar görünüşlü yol, tek bir geniş yol oldu. Diğerinin kolları ve bacakları benimkinden farklı hareket ediyordu.

Son düzlüğe girerken birbirimize daha da yaklaştık. Sonunda, tanıyacak kadar yakın. Yanında koştuğum benim imgem değildi, çünkü onun saçları arkada dalgalanıyordu ve sol kulağının olmadığını gördüm.

Son bir hız patlaması yapabildim. Diğeri de aynısını yaptı.

Kurdeleye geldiğimizde birbirimize çok yakındık. İlk önce ben vardım sanırım, ama emin olamıyordum.

Kurdeleden geçtik, nefes nefese yere yıkıldık. Onu gözetim altında bulundurmak için hızla yuvarlandım, ama o orada sadece nefes nefese yatıp kaldı. Sağ elimi silahımın kabzasına koydum ve kulaklarımda uğuldayan kanın sesini dinledim.

Nefesimi biraz düzenledikten sonra, “Öyle koşabildiğini bilmiyordum, Jurt," dedim.

Kısa bir kahkaha attı.

"Benim hakkımda bilmediğim çok şey var, ağabey."

"Eminim," dedim.

Sonra elinin tersiyle alnını sildi ve Kolvir mağaralarında kaybettiği parmağın yerinde olduğunu gördüm. Ya bu farklı bir zaman çizgisindeki Jurt’tu, ya da...

"Ee, Julia nasıl?" diye sordum. “İyileşecek mi?"

"Julia mı?" dedi. “O da kim?"

"Pardon," dedim. “Sen yanlış Jurt’sun."

“Şimdi bu da Ne demek oluyor?" diye sordu, bir dirseğine dayanıp sağlam gözüyle dik dik bana bakarak.

"Gerçek Jurt, Amber Deseni’ne hiç yaklaşmadı..."

"Gerçek Jurt benim.'"

“Senin tüm parmakların tamam. O bir tanesini yeni kaybetti. Oradaydım."

Aniden bakışlarını kaçırdı.

“Sen bir Logrus-hayaleti olmalısın," diye devam ettim. “Desen’in çektiği numarayı yapıyor. Onu yürüyenleri kaydediyor."

"Olan... bu mu?" diye sordu. “Neden burada olduğumu... pek hatırlayamıyorum. Seninle yarışmak dışında."

“İddiaya girerim buradan önce en son hatırladığın şey Logrus’u yürümendir."

Gözlerime baktı. Başını salladı.

"Haklısın. Bunun anlamı ne?" diye sordu.

“Emin değilim," dedim. “Ama bazı fikirlerim var. Burası bir tür sonsuz Gölge altı. Desen ve Logrus için sınırdışı sayılıyor. Ama görünüşe göre ikisi de hayaletleri -biz yürürken yaptıkları kayıtlara dayalı, yapay kişiler- aracılığıyla buraya ulaşabiliyor..."

“Yani ben bir tür kayıttan başka bir şey değil miyim?" Ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. “Biraz önce her şey harika görünüyordu.

Logrus’u yürümeyi başarmıştım. Gölge’nin tamamı ayaklarımın altına serilmişti." Şakaklarını ovaladı. Sonra, “Sen!" dedi tükürürcesine. “Bir şekilde, sırf senin yüzünden buraya getirildim. Seninle yarışmak için, bu yarışta üstünlüğünü kanıtlaman için."

"İyi bir iş çıkardın. Öyle koşabildiğini bilmiyordum."

“Senin kolejde koştuğunu öğrendiğimde çalışmaya başladım. Seni geçebilecek kadar iyi olmak istiyordum."

"Çok iyisin," diye onayladım.

“Ama sen olmasan bu lanet yerde olmayacaktım. Ya da..."

Dudağını çiğnedi. “Bu pek doğru değil, değil mi?" diye sordu.

"Hiçbir yerde olmayacaktım. Ben yalnızca bir kayıtım..." Sonra doğrudan bana baktı. “Ne kadar dayanıyoruz?" dedi. “Bir Logrus-hayaletinin ömrü nedir?"

“Hiçbir fikrim yok," dedim, “nasıl yaratılır, nasıl korunur. Ama birkaç Desen-hayaletiyle karşılaştım ve kanımın bir şekilde onları hayatta tuttuğu izlenimini edindim. Onlara biraz otonomi, Desen’e karşı bağımsızlık veriyor. Aralarında yalnızca -Brand- kan yerine ateş aldı ve çözüldü. Deirdre kan aldı, ama sonra alınıp götürüldü. Yeterince alabildi mi, bilmiyorum."

Başını iki yana salladı.

“İçimde bir his var -nereden geldiğini bilmiyorum- öyle bir şey benim için de işe yarabilirdi, Desen için kan, Logrus için ateş."

“Kanımın hangi bölgelerde uçuşkan olduğunu bilmiyorum," dedim.

“Burada alevlenir," diye yanıt verdi. “Kimin hâkim olduğuna bağlı. Ben biliyor gibiyim. Nasıl, bilmiyorum."

"O zaman neden Brand Logrus bölgesinde ortaya çıktı?"

Sırıttı.

“Belki Desen bir tür çökertme planı için bir haini kullanmıştır. Ya da belki Brand kendi başına bir şey becermeye çalışmıştır. Desen’e kazık atmak gibi."

“Bu karakterine uyar," diye kabul ettim, nefesim sonunda yavaşlarken.

Çizmemden Kaos hançerimi çıkardım, sol önkolumu kestim, ateş fışkırttığını gördüm ve ona uzattım.

“Çabuk! Alabiliyorsan al!" diye haykırdım. “Logrus seni geri çağırmadan önce!"

Kolumu yakaladı ve benden fışkıran ateşi sanki içine çekti. Bakışlarımı indirdiğim zaman ayaklarının, sonra bacaklarının saydamlaştığını gördüm. Logrus onu geri çağırmak için harekete geçmiş gibiydi, tıpkı Desen'in Deirdre'ye yaptığı gibi.

Bacakları olan pusun içinde alev alev burgaçların döndüğünü gördüm. Sonra, aniden söndüler ve bacaklarının dış hatları bir kez daha görünür oldu. Benden uçuşkan kan çekmeye devam etti, ama artık, Deirdre'nin yaptığı gibi yaradan doğrudan içmekte olduğu alevleri göremiyordum. Bacakları katılaşmaya başladı.

"Sabitleşiyorsun," dedim. "Daha fazla al."

Bir şey sağ böbreğime çarptı, irkilerek uzaklaştım, düşerken döndüm. Yanımda uzun, esmer bir adam duruyor, bana indirdiği çizmesini geri çekiyordu. Yeşil pantolonu, siyah gömleği, başına dolanmış yeşil bir mendili vardı.

"Ne sapıkça şey bu?" diye sordu. "Hem de kutsal bir noktada?"

Dizlerimin üstüne çöktüm, doğruldum, sağ kolum kıvrıldı, bileğim döndü, kalçamdaki hançeri kavradı. Sol kolumu kaldırıp hançeri uzattım. Artık en son yaramdan ateş değil kan akıyordu.

"Seni ilgilendirmez," dedim, sonra doğrulurken, emin olduğumdan adını ekledim, "Caine."

Gülümsedi, eğildi, elleri çaprazlandı ve ayrıldı. Kolları kavuşurken elleri boştu, ama ayrılırken sağında bir hançer vardı.

Sol önkoluna, o şişkin yenin altına bağlanmış bir kından gelmiş olmalıydı. Hızlı yapabilmek için bu hareketi çok çalışmış olmalıydı. Caine ve hançerler hakkında işittiğim şeyleri hatırlamaya çalıştım, sonra hatırlamamış olmayı diledim. Usta bir hançer dövüşçüsüydü. Lanet olsun.

"Bana karşı avantajlısın," dedi. "Tanıdık geliyorsun, ama tanıştığımızı sanmıyorum."

"Merlin," dedim. "Corwin'in oğlu."

Ağır ağır çevremde dönmeye başlamıştı, ama durdu.

"Buna inanmayı güç bulursam beni affet."

"Dilediğine inan. Doğru."

"Ya şu diğeri. Adı Jurt, değil mi?"

Ayağa kalkmış olan kardeşimi işaret etti.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

Kaşlarını çatarak durdu, gözlerini kıstı.

"Ben emin değilim," dedi sonra.

“Ben biliyorum," dedim ona. “Nerede olduğunu ve buraya nasıl geldiğini hatırlamaya çalış."

İki adım geriledi. Sonra, tam ben fark ettiğim ve “Jurt! Dikkat et!" diye bağırdığım an haykırdı, “İşte o!"

Jurt döndü ve kaçtı. Hançeri fırlattım. Bu her zaman yapılacak en kötü şeydir, ama bir kılıcım vardı ve Caine bana ulaşmadan önce kılıç Caine’e ulaşabilirdi.

Jurt hâlâ hızlıydı ve anında gözden kayboldu. Hançer, şaşırtıcı bir biçimde, ilk önce Caine’in sağ omzuna çarptı, belki iki santim kadar kasa saplandı. Sonra, o bana dönemeden, bedeni bir düzine farklı yöne doğru patladı, her tür insanlık işaretini bir anda emen bir dizi burgaç fışkırttı, burgaçlar birbirlerinin çevresinde dönerken tiz bir ıslık sesi çıkardılar, ikisi daha büyük bir varlığa birleşerek irileşti, sonra hızla diğerlerini de emdi ve her birleşmeyle ses daha da alçaldı. Sonunda tek bir burgaç kaldı. Bir an bana doğru sallandı, sonra gökyüzüne fırladı ve parçalandı. Hançer bana doğru fırlamış, bir adım sağıma inmişti. Hançeri aldığım zaman ılık olduğunu, ben çizmeme sokmadan önce birkaç saniye hafifçe vızıldadığını gördüm.

"Ne oldu?" diye sordu Jurt geri dönüp yaklaşırken.

“Görünüşe göre Desen-hayaletleri Saraylar’dan gelen silahlara şiddetli tepki veriyor," dedim.

"El altında olması iyi oldu. Ama neden bana öyle saldırdı?"

“Sanırım Desen onu senin otonomi kazanmanı önlemek için gönderdi. Ya da otonomi kazanmışsan, yok etmek için. Diğer tarafın ajanlarının bu yerde güç ve bağımsızlık kazanmasını istemediğini hissediyorum."

“Ama ben tehdit değilim ki. Kendim dışında kimsenin tarafında değilim. Ben yalnızca buradan çıkıp gitmek ve kendi işime bakmak istiyorum."

"Belki de bu başlı başına bir tehdit içeriyordur."

"Nasıl?" diye sordu.

“Sıra dışı geçmişinle bağımsız ajan olarak neler yapabileceğini kim bilir - olan bitenlerin ışığında? Güçlerin dengesini bozabilirsin. Yöneticilerin sokaklara saçılmasını istemediği bilgilere sahip olabilirsin. Çingene güvesi olabilirsin. Laboratuvardan kaçtığı zaman kimse çevreye nasıl bir etkisi olacağını bilmiyordu. Sen..."

“Yeter!" Beni susturmak için elini kaldırdı. “Bunların hiçbiri umurumda değil. Gitmeme izin verirlerse ve beni rahat bırakırlarsa, onların yoluna çıkmam."

"İkna etmen gereken ben değilim," dedim ona.

Bir an bana baktı. Sonra döndü, tam bir çember çizdi. Yolun aydınlığının ötesinde tek görebildiğim karanlıktı, ama o şeye hitaben yüksek sesle bağırdı, “Beni duyuyor musunuz? Bunların hiçbirine bulaşmak istemiyorum. Yalnızca gitmek istiyorum. Yaşa ve yaşat, biliyorsunuz. Bu size de uyar mı?"

Uzandım, bileğini yakaladım ve kendime doğru çektim.

Bunu yaptım, çünkü başının üzerinde küçük, hayalet bir Logrus İmgesi benzerinin şekillenmeye başladığını görmüştüm.

Bir an sonra, bir şimşek gibi çakarak, kırbaç şaklaması gibi bir ses eşliğinde indi, biraz önce durduğu boşluktan geçti, yok olurken yolda bir yokluk açtı.

“Sanırım istifa etmek o kadar kolay olmayacak," dedi. Yukarıya baktı. “Bunlardan bir başkasını hazırlıyor olabilir. Her an, en beklenmedik anda yine saldırabilir."

“Tıpkı gerçek hayat gibi," diye kabul ettim. “Ama bence sen bunu bir uyarı olarak kabul et ve bırak gitsin. Buraya ulaşmakta güçlük çekiyorlar. Daha da önemlisi, bu benim arayışım olduğuna göre, bana yardım mı edeceksin, beni engelleyecek misin, bu konuda bir kararın var mı?"

“Şimdi sen bahsedince hatırladım," dedi, “orada seninle yarışacaktım, sonra dövüşecektik, sonra bir şey daha vardı."

"Şimdiki duyguların ne?"

“Asla iyi geçinemedik. Ama bu şekilde kullanılma fikrinden de pek hoşlanmadım."

“Ben bu oyunda yolumu bulana ve buradan çıkana kadar ateşkes yapmaya var mısın?"

"Benim çıkarım ne olacak?" diye sordu.

“Bu lanet yerden çıkmanın yolunu bulacağım, Jurt. Sen de gelir, bana yardım edersin -ya da en azından yoluma çıkmazsın- ben de giderken seni yanımda götürürüm."

Güldü.

“Buradan çıkış yolu olduğundan emin değilim," dedi,

"Güçler bizi serbest bırakmadığı sürece."

“O zaman kaybedecek bir şeyin yok," dedim ona “ve muhtemelen denerken ölmemi izlersin."

“Gerçekten de iki tür büyüyü de biliyor musun -Desen’in ve Logrus’unkileri?" diye sordu.

"Evet. Ama Logrus’ta daha iyiyim."

"Kaynağına karşı ikisini de kullanabilir misin?"

“Bu çok ilginç bir metafizik nokta ve yanıtı bilmiyorum," dedim, “öğreneceğimden de emin değilim. Burada Güçleri çağırmak tehlikeli. Bu yüzden elimde yalnızca daha önceden hazırladığım birkaç büyü var. Bizi buradan çıkaracak şeyin büyü olduğunu sanmıyorum."

"O zaman ne?"

“Emin değilim. Ama bu yolun sonuna varıncaya kadar tamamen anlayacağımı sanmıyorum."

“Eh, lanet olsun, bilmiyorum. Burası zamanımı harcayacak en sağlıklı yermiş gibi gelmiyor bana. Diğer yandan, ya benim gibi bir şeyin var olabileceği tek yerse? Ya bana bir kapı bulduğunda ve ben eşiği aştığımda eriyip gidersem?"

“Desen-hayaletleri Gölge’de hüküm sürebiliyorsa, sanırım sen de yapabilirsin. Dworkin ve Oberon hayaletleri ben buraya gelmeden önce dışarıda beni ziyaret ettiler."

"Bu cesaret verici. Sen olsan dener miydin?"

"Hayatın üzerine iddiaya girebilirsin."

Homurdandı.

“Anladım. Bir süre seninle gelip ne olduğunu göreceğim. Yardım etmeye söz vermiyorum, ama seni engellemeyeceğim de."

Elimi uzattım, ama başını iki yana salladı.

“Anlık duygulara kapılmayalım," dedi bana. “El sıkışmadan sözüme inanmayacaksan, el sıkıştığımızda da inanmazsın, değil mi?"

"Sanırım öyle."

"Ve seninle el sıkışmak için büyük bir arzu duymuyorum."

“İstediğim için üzgünüm," dedim. “Ama neden olduğunu söylemende sakınca var mı? Hep merak etmişimdir."

Omuzlarını silkti.

"Neden hep bir sebep olmak zorunda?" dedi.

"Alternatifi mantıksızlık," diye yanıt verdim.

"Ya da mahremiyet," dedi, dönerek.

Bir kez daha yolda yürümeye başladım. Kısa süre sonra Jurt bana katıldı. Uzun süre sessizlik içinde yürüdük. Bir gün çenemi tutmayı ya da öndeyken bırakmayı öğreneceğim. İkisi de aynı.

Yol bir süre düz ilerledi, ama sonra kaybolur gibi oldu.

Kaybolduğu noktaya ulaştığımızda nedenini gördüm: Yol alçak bir çıkıntının arkasına kıvrılıyordu. Bu kıvrımı takip ettik ve kısa süre sonra bir başkasıyla karşılaştık. Sonra düzenli bir zikzak dizisine girdik, oldukça dik bir inişte olduğumuzu çabucak fark ettik. Bu dönüşlü yolda ilerlerken, aniden mesafenin ortasında asılı parlak bir eğri gördüm. Jurt elini kaldırıp işaret etti ve “Ne...?" diye başladı, ama tam o sırada bunun yükselmekte olan yolumuzun bir parçası olduğu belli oldu.

Bunun üzerine, o anda durumu anladım ve dev bir çukura benzeyen bir şeye inmekte olduğumuzu fark ettim. Hava epey serinlemiş gibiydi.

İnmeye devam ettik ve bir süre sonra soğuk ve nemli bir şey elimin üstüne dokundu. Bakışlarımı indirdiğim zaman bizi çevreleyen alaca karanlık parıltıda bir kar tanesinin erimekte olduğunu gördüm. Birkaç dakika sonra daha fazlası esip geçti. Bundan bir süre sonra çok aşağıda daha geniş bir parlaklık gördük.

Bunun ne olduğunu ben de bilmiyorum, diye zihnimde zonkladı Frakir.

Teşekkürler, diye güçlü bir düşünceyle ona karşılık verdim,

Jurt’u, varlığından haberdar etmemeye karar vererek.

Aşağı. İndik, indik ve dolandık. Geri. İleri geri. Isı düşmeye devam etti. Kar taneleri uçuştu. İnmekte olduğumuz duvardaki kaya dizileri pırıldamaya başladı.

Tuhaf, kayana kadar ne olduğunu anlamadım.

“Buz!" dedi Jurt aniden. Devrilecek gibi oldu, bir taşa tutunarak dengesini sağladı.

Uzak bir iç çekiş duyuldu, yaklaşarak büyüdü, büyüdü.

Muazzam bir esintiyle bize ulaşıncaya kadar rüzgar olduğunu anlamadık. Ve soğuktu. Bir buz çağı soluğu nefesi gibi esip geçti, korunmak için yakamı kaldırdım. İnişimize devam ederken bizi takip etti.

Dibe ulaştığımızda hava çok soğumuştu ve basamaklar ya tamamen buzla kaplanmış, ya da buzdan oyulmuştu. Rüzgar tekdüze, yaslı bir inlemeyle devam ediyordu ve kar ya da buz taneleri gelip geçiyordu.

"Berbat bir hava!" diye hırladı Jurt, dişleri takırdayarak.

“Hayaletlerin dünyevi olaylardan etkilendiklerini sanmıyordum," dedim.

“Hayaletmiş, lanet olsun!" dedi. “Her zaman hissettiğim gibi hissediyorum. İnsan, beni baştan aşağı giyinmiş biçimde, yoluna çıkaran şeyin en azından bu ihtimali de hesaplamış olmasını bekliyor.

“Ve burası o kadar da dünyevi değil," diye ekledi. “Bizim bir yere varmamızı istiyorlar, bir kısa yol sağlayabilirlerdi. Oysa bu durumda gideceğimiz yere ulaştığımızda hasarlı mal olacağız."

“Desen ya da Logrus’un burada o kadar fazla güce sahip olduğunu sanmıyorum," dedim ona. “Yolumuzdan tamamen çekilmelerini tercih ederdim."

Yol parıl parıl bir düzlüğün ötesinde yukarı tırmanıyordu. Düzlük o kadar engebesiz, o kadar parlaktı ki, tamamen buzdan oluştuğundan korktum. Haksız sayılmazdım.

“Kaygan görünüyor," dedi Jurt. “Ayaklarımın şekillerini değiştirip daha geniş yapacağım."

“Çizmelerini mahveder ve seni soğuk ayaklarla baş başa bırakır," dedim. “Neden ağırlığının bir kısmını aşağı kaydırıp ağırlık merkezini alçaltmıyorsun?"

“Hep bir yanıtın var, değil mi," diye başladı asık suratla. Sonra, “Ama bu sefer haklısın," diye bitirdi.

O kısalarak daha bodurlaşırken birkaç dakika orada durduk.

"Sen şekil değiştirmeyecek misin?" diye sordu.

“Merkezimi koruma konusunda şansımı deneyeceğim. Bu şekilde daha hızlı hareket edebilirim," dedim.

"O şekilde kıçının üzerine de düşebilirsin."

"Göreceğiz."

Yürümeye başladık. Dengemizi koruduk. İndiğimiz duvardan uzaklaşınca rüzgar güçlendi. Ama buzlu yolumuzun yüzeyi uzaktan göründüğü kadar kaygan değildi. Üzerinde küçük dalgalar ve çentikler vardı, biraz sürtünme sağlamak için yeterliydi. Hava ciğerlerimi yakıyordu; kar taneleri yolumuzun üzerinde dış merkezli şeytan kuleleri gibi dönüyordu. Yoldan mavimsi bir parıltı yayılıyor, yaklaşan tanelere renk veriyordu.

Belki sekiz yüz metre yürüdükten sonra yeni bir hayaletimsi imge dizisi başladı. İlki, kilisede, bir zırh yığınının üzerine yayılmış bana aitti; ikincisi, lamba direğinin altında saatine bakan Deirdre.

“Ne?" diye sordu Jurt, imgeler saniyeler içinde gelip giderken.

“Onları ilk gördüğümde anlamadım ve hâlâ bilmiyorum," diye yanıt verdim, “ama yarışımıza ilk başladığımızda seni de onlardan biri sandım. Gelişigüzel, benim anlayabildiğim bir sebep olmadan gelip gidiyorlar."

Sonraki bir yemek odasıydı, masanın üzerinde bir çiçek kasesi vardı. Odada kimse yoktu. Gelip geçti...

Hayır. Tam olarak değil. Gitti, ama çiçekler orada, buzun üzerinde kaldı. Durdum, sonra onlara doğru yürüdüm.

Merle, yoldan ayrılmak konusunda emin değilim...

Ah. Lanet olsun, diye karşılık verdim, bana buraya geldiğim Stonehenge benzeri alanı hatırlatan düz bir buz kütüğüne doğru yürüyerek. Dibinde yersiz renk parıltıları vardı.

Bir sürü çiçek vardı. Değişik türlerden güller. Eğilip birini aldım. Neredeyse gümüş rengiydi...

Tanıdık bir sesin, “Burada ne yapıyorsun, sevgili oğlum?" dediğini duydum.

Hemen doğruldum, buz bloğunun arkasından çıkan uzun boylu, karanlık şeklin bana hitap etmediğini gördüm. Gülümseyerek Jurt’e başını sallıyordu.

“Aptalca bir girişim olduğundan eminim," diye yanıtladı Jurt.

“Ve aptal da bu olmalı," diye karşılık verdi diğeri, “o lanet çiçeği koparan. Amber’in gümüş gülü, Lord Corwin’indi sanırım. Selam, Merlin. Babanı mı arıyorsun?"

Hep pelerinimin iç tarafında bulundurduğum yedek çengelli iğnelerden birini aldım. Onu kullanarak gülü göğsüme taktım. Konuşan Lord Borel’di, kraliyet Swayvill Ailesi’nin dükü ve söylentiye göre uzun zaman önce annemin âşıklarından biri. Aynı zamanda Saraylar'daki en öldürücü kılıç ustasıydı.

Babamı, Benedict’i ya da Eric’i öldürmek, yıllarca en büyük saplantısı olmuştu. Ne yazık ki, babamın acelesi olduğu bir anda Corwin’le karşılaşmıştı ve hiç kılıç çarpıştırmamışlardı. Babam onu enayi durumuna düşürmüş, teknik olarak dürüst bir dövüş sayılmayacağına inandığını bir şekilde öldürmüştü. Aslında bu bence sorun değildi. Adamdan zaten hiç hoşlanmamıştım.

"Sen ölüsün, Borel. Bunu biliyor muydun?" dedim ona. "Yalnızca Logrus’u yürüdüğün gün olduğun adamın hayaletisin. Dışarıda, gerçek

dünyada artık Lord Borel yok. Neden, bilmek ister misin? Çünkü Corwin seni Desendüşüşü Savaşı'nda öldürdü."

"Yalan söylüyorsun, seni küçük pislik!" dedi bana.

"Ah, hayır," dedi Jurt. "Gerçekten de ölüsün. Tepelenmişsin, diye duydum. Ama Corwin'in yaptığını bilmiyordum."

"O yaptı," dedim.

Adam bakışlarını kaçırdı, çenesindeki kasların kasılıp gevşediğini, kasılıp gevşediğini gördüm.

"Ve burası bir tür öbür dünya mı?" diye sordu bir süre sonra, bakışlarını kaçırmaya devam ederek.

"Sanırım öyle diyebilirsin," dedim.

"Burada yine ölebilir miyiz?"

"Sanırım," dedim.

"O da ne?"

Bakışları aniden yere indi ve ben de takip ettim. Yakında, buzun üzerinde bir şey duruyordu, ona doğru bir adım attım.

"Bir kol," dedim. "Bir insan kolu."

"Burada ne yapıyor?" diye sordu Jurt, yaklaşıp tekmeleyerek.

Kolun hareketi buzun üzerinde durmadığını, buzun içinden çıktığını gösterdi. Aslında, Jurt tekmeledikten sonra seğirdi, kasılmaya devam etti. Sonra biraz uzakta, bacağa benzeyen bir başka şey fark ettim. Daha uzakta, bir omuza takılı bir kol, bir el...

"Bir yamyamın derin dondurucusu," diye fikir yürüttüm.

Jurt güldü.

"O zaman sen de ölüsün," dedi Borel.

"Yok," diye yanıt verdim, "ben gerçeğim. Yalnızca çok, çok daha iyi bir yere giderken buradan geçiyordum."

"Ya Jurt?"

"Jurt hem fiziksel, hem teolojik olarak ilginç bir sorun," diye açıkladım. "O tuhaf bir çift yerdelik yaşıyor."

"Bundan zevk aldığımı söyleyemem," diye düşüncesini açıkladı Jurt. "Ama alternatifini düşününce, sanırım burada olduğuma memnunum."

"İşte bu yıllardır Saraylar'da harikalar yaratan olumlu düşünce tarzı," dedim. Jurt yine güldü.

Unutması kolay olmayan metalik iç çekme sesini duydum.

Borel bana arkadan saldırmayı düşünüyorsa, zamanında kılıcımı çekmeyi, dönmeyi ve savuşturmayı başaramayacağımı biliyordum. Diğer yandan, iş adam öldürmeye gelince, resmiyetin gerektirdiği her şeyi yerine getirmekle övünürdü. Hep adil oynardı, çünkü o kadar iyiydi ki, zaten hiç kaybetmezdi. Sanırım ünü açısından doğrusu da buydu. Beni arkadan tehdit etmiş gibi davranarak onu sinirlendirmek için ellerimi hemen kaldırdım.

Görünmez kal, Frakir. Dönüp bileğimi savurduğumda git. Vardığın zaman ona yapış ve gırtlağına sürün. Oraya vardığında ne yapacağını biliyordun.

Tamam, patron, diye yanıtladı Frakir.

"Kılıcını çek ve dön, Merle."

"Bana pek adil gelmiyor, Borel," dedim.

“Beni uygunsuz bir şey yapmakla suçlamaya cesaret mi ediyorsun?" dedi.

“Neyin peşinde olduğunu göremediğimden bilmesi güç," diye yanıtladım.

"O zaman silahını çek ve dön."

"Dönüyorum," dedim. “Ama silahıma dokunmayacağım."

Hızla, bileğimi savurarak döndüm, Frakir’in gittiğini hissettim. Ben bunu yaparken ayaklarım kaydı. Çok kaygan bir buz parçasının üzerinde hızla hareket etmiştim. Kendime hâkim olurken bir gölgenin yerime kaydığını hissettim. Başımı kaldırdığımda, sağ gözümden on beş santim ötede Borel’in kılıcının ucunu gördüm.

"Ağır ağır kalk," dedi ve dediğini yaptım.

"Şimdi silahını çek," diye emretti.

"Ya reddedersem?" diye sordum, zaman kazanarak.

“Centilmen diye adlandırılmaya değmeyeceğini kanıtlarsın ve ben de buna göre davranırım."

"Yine de bana saldırarak mı?" diye sordum.

"Kurallar buna izin veriyor," dedi.

“Al da kurallarını bir yerine sok," diye yanıt verdim. Sağ ayağımı sol ayağımın altına aldım ve kılıcımı çekerek geriye doğru sıçradım, gardımı aldım.

O anda üstüme çullandı. Onun arkasından çıktığı iri buz kütlesinin yanından geçerek geriledim. Durup adamla teknik değiş tokuşu yapmaya niyetim yoktu, özellikle de saldırılarının hızını gördükten sonra. Gerilerken

onları savuşturmak çok daha az çaba gerektiriyordu. Ama kılıcımda yanlış bir şey vardı ve çabucak tarayınca ne olduğunu anladım. Benim kılıcım değildi.

Yoldan ışıyan ve buzdan yansıyan aydınlıkta, kılıcın çeliğine işlenmiş kıvrımları gördüm. Bildiğim kadarıyla buna benzeyen tek bir kılıç vardı ve onu çok az bir zaman önce, babamın eli olabilecek şeyde görmüştüm. Önümde hareket eden Grayswandir'di. Bu ironi karşısında gülümsediğimi hissettim.

Gerçek Lord Borel'i öldüren silah buydu.

“Kendi korkaklığına mı gülümsüyorsun?" diye sordu adam. "Dur ve savaş, piç kurusu!"

Onun önerisine yanıtmışçasına, gerileme hareketimin engellendiğini hissettim. Ama bakışlarımı hızla aşağı indirdiğimde biçilmedim, çünkü Borel'in yüz ifadesinden saldırganıma da benzer bir şey olduğunu anladım.

Bileklerimiz buzdan çıkan sayısız el tarafından yakalanmış, sıkı sıkı tutuluyordu. Ve gülümseme sırası Borel'e gelmişti, çünkü o bana doğru atılamasa da, ben de artık çekilemiyordum. Bu da...

Kılıcı öne çaktı ve ben savuşturup saldırdım. O savuşturdu ve yanıltmaca yaptı. Sonra yine saldırdı. Karşılık ver. Yeniden savuştur... Hayır, yanıltmacaymış. Saldır. Yanıltmaca. Yine yanıltmaca. Saldır...

Beyaz ve sert bir şey omzunun üzerinden geçip alnıma çarptı. Geriledim, ama eller yere yıkılmamı engelledi. Ama eğilmem iyi olmuştu, aksi halde darbesi karaciğerimi delecekti. Reflekslerim ya da Grayswandir'de olduğunu işittiğim büyü sayesinde dizlerim bükülürken kolum öne fırladı. Kılıcın bir şeye çarptığını hissettim, fakat o tarafa bakmıyordum ve Borel'in şaşkın bir homurtu çıkardığını, sonra küfrettiğini duydum. Sonra Jurt de kendine has bir küfür savurdu. Görüş alanımın dışındaydı.

Sonra, ben bacaklarımı gerip, dengemi kurarak, kafamı kesecek bir darbeyi savuşturup doğrulmaya başlarken parlak bir parıltı oldu. O zaman Borel'in önkolunu kesmeyi başardığımı ve yaradan ateş fışkırdığını gördüm. Bedeni parlamaya, dış hatları bulanıklaşmaya başladı.

"Beni alt etmeni sağlayan beceri değildi!" diye haykırdı.

Omuzlarımı silktim.

"Zaten bu da Kış Olimpiyatları değil," dedim ona.

Kılıçtaki eli pozisyon değiştirdi, kolunu arkaya atıp silahı bana doğru savurdu. Bir kıvılcım kulesi halinde çözülmeden ve yukarıya çekilip gözden

kaybolmadan hemen önce.

Kılıcı savuşturdum, solumdan geçti ve buza kısmen saplanıp, Arthur efsanesinin İskandinav uyarlaması gibi titreyerek orada kaldı. Jurt bana doğru koştu, ayak bileklerimi tutan elleri, beni bırakıncaya kadar tekmeledi ve gözlerini kısarak alnıma baktı.

Bir şeyin üzerime düştüğünü hissettim.

Affedersin, patron. Adamın dizine indim. Boğazına vardığımda zaten alev almıştı, dedi Frakir.

Sonu iyi oldu ya, diye yanıtladım. *Yanmadın, değil mi?*

Isıyı hissetmedim bile.

“Sana o buz parçası ile vurduğum için üzgünüm," dedi Jurt. "Borel’e nişanlamıştım."

El dolu düzlükten uzaklaştım, yola yöneldim.

“Dolaylı olarak faydası oldu," dedim, ama teşekkür etme ihtiyacı hissetmedim. Gerçekten nereye nişanladığını nasıl bilebilirdim ki? Arkama baktığımda Jurt’un tekmelediği ellerin çoğu bize hareket çekmekteydi.

Neden Grayswandir’i taşıyordum? Başka bir silah bir Logrus-hayaletini bu denli etkiler miydi? O zaman, beni buraya getiren gerçekten babam mıydı? Ve bu silahın verebileceği fazladan desteğe ihtiyacım olabileceğini mi düşünmüştü? Öyle olduğunu düşünmek istiyordum, onun bir Desen-hayaletinden fazlası olduğuna. Ve bu doğruysa, bu işlerdeki rolünü merak ediyordum. Bütün bunlar hakkında ne biliyordu? Ve hangi taraftaydı?

Biz yolda ilerlerken rüzgarlar dindi; gördüğümüz kollar yalnızca yolumuzu aydınlatan meşaleler tutuyordu. Uzak yamaca kadar. O donmuş yerden geçerken başka tatsızlık olmadı.

“Bana anlattıklarına ve gördüklerime dayanarak," dedi Jurt, "bu yolculuğun sponsoru Desen, bileti kesmeye çalışan da Logrus’muş gibi geliyor bana."

O sırada buz birkaç yerde çatladı. Çatlaklar her yönden bize doğru hızla aktı. Ama yola yaklaştıklarında yavaşladılar ve ilk defa, yolun düzlükten yükselmiş olduğunu fark etmeme sebep oldular. Artık bir tür köprünün üzerinde yürüyorduk ve buz yanlarda zararsızca çatırdıyordu.

“İşte böyle," diye yorumladı Jurt elini sallayarak. “Hem, nasıl oldu da bu pisliğe bulaştın?"

"Her şey 30 Nisan’da başladı," diye başladım.

Bölüm 7

Biz duvara ulaşıp tırmanmaya başladığımızda kolların bazıları bize güle güle dercesine sallanıyor gibiydi. Jurt onlara nanik yaptı.

“Bu yerden kaçmak istediğim için beni suçlayabilir misin?" diye sordu.

"Hiç suçlayamam," diye yanıt verdim.

“Bana verdiğin kan gerçekten de beni Logrus’un kontrolünden kurtardıysa, belki belirsiz bir süre için burada yaşayabilirim."

"Olası görünüyor."

“İşte bu yüzden neden sana değil Borel’e buz attığımı anlamalısın. Senin ondan daha akıllı olduğun ve bir çıkış yolu bulabileceğin gerçeğine ek olarak, o da Logrus’un yaratıklarından biriydi ve ihtiyaç durumunda yeterince ateşi olmayacaktı."

“Bu benim de aklıma geldi," dedim, tahmin ettiğim bir başka olasılığı kendime saklayarak ve kendimi vazgeçilmez kılarak. “Ama neye varmaya çalışıyorsun?"

“Söylemeye çalıştığım şu: Giderken beni arkada bırakmaman için sana elimden gelen yardımı yapacağını. Daha önce hiç anlaşamadığımızı biliyorum, ama sen de razıysan, bunu bir kenara bırakmaya razıyım."

“Ben hep razıydım," dedim. “Tüm kavgalarımızı başlatan ve başımı devamlı belaya sokan hep sen oldun."

Gülümsedi.

“Hiç yapmadım ve bir daha yapmayacağım," dedi “Evet, tamam, haklısın. Senden hoşlanmıyordum ve belki hâlâ hoşlanmıyorum. Ama bu şekilde birbirimize ihtiyacımız varken işini zorlaştırmayacağım."

“Benim gördüğüm şekliyle, senin bana çok daha fazla ihtiyacın var."

“Buna itiraz edemem ve seni bana güvenmeye zorlayamam," dedi. “Keşke yapabilseydim." O sözlerini tamamlamadan biraz daha tırmandık. Hava bir parça daha ısınmış gibiydi. “Ama bir de şu açıdan bak," diye devam etti sonunda, “kardeşin Jurt’e benziyorum ve bir zamanlar olduğu kişiyi temsil ediyor gibiyim -yakın, ama tam olarak değil. Yarışımızla beraber bu modelden farklılaşmaya başladım. Benim koşullarım bana özgü ve bağımsızlığımı kazandığımdan beri istikrarlı düşünüyorum. Gerçek Jurt benim bilmediğim şeyler biliyor ve benim sahip olmadığım güçlere sahip.

Ama Logrus’u yürüdüğü zamana kadar olan anılarına sahibim ve nasıl düşündüğü konusunda ikinci otorite bendim. Şimdi, eğer belirttiğin gibi büyük bir tehdit haline geldiyse, onun hareketlerini tahmin etmek konusunda beni oldukça faydalı bulabilirsin."

“Haklı olabilirsin," diye kabul ettim. “Elbette, ikiniz güçlerinizi birleştirmediğiniz sürece."

Başını iki yana salladı.

“Bana güvenmezdi," dedi, “ben de ona güvenmezdim. Bunu ikimiz de riskli bulurduk. Bir tür iç gözlem meselesi. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Bu, ikinizin de güvenilir olmadığı anlamına geliyor."

Alnı kırıştı; sonra başını salladı.

"Evet, sanırım öyle," dedi.

"O zaman ben neden sana güveneyim?"

“Şu anda beni hayalarımdan yakaladığın için. Daha sonra, çok faydalı olacağım için."

Birkaç dakika daha tırmandıktan sonra konuştum, “Senin hakkında beni en çok rahatsız eden şey, Jurt’un Logrus’u yürümesinin üzerinden o kadar da çok zaman geçmemiş olması. En sevmediğim akrabamın daha yaşlı ve daha ılımlı bir uyarlaması değilsin. Oldukça yeni bir modelsin. Orijinalden sapmana gelince, bu kısa sürenin bu kadar büyük bir fark yaratmasını anlayamıyorum."

Omuzlarını silkti.

“Şimdiye dek dile getirmediğim ne söyleyebilirim ki?" diye sordu. “O zaman güç ve çıkar temelinde anlaşalım."

Gülümsedim. İkimiz de bunun böyle olduğunu biliyorduk.

Ama sohbet, zamanın geçmesini sağlıyordu.

Tırmanırken aklıma bir fikir geldi.

"Sence Gölge’de yürüyebilir misin?" diye sordum ona.

“Bilmiyorum," diye yanıt verdi bir süre sonra. “Buraya gelmeden önce hatırladığım son şey Logrus’u tamamladığım. Sanırım kayıt o zaman bitmişti. Bu yüzden Suhuy’un gölge yürüyüşü konusundaki talimatlarını, bunu denediğimi hatırlamıyorum. Sanırım yapabilirdim, sence de öyle değil mi?"

Nefes almak için durdum.

“Öyle gizemli bir şey ki, yorum yapabileceğimi bile sanmıyorum. Belki o tür şeyler için hazır yanıtlarla gelmişsindir, diyordum. Sınırların ve yetilerin konusunda bir tür doğaüstü farkındalık."

"Korkarım hayır. Bir sezgiyi doğaüstü sayarsan."

"Sanırım sık sık haklı çıksan sayardım."

"Lanet olsun. Bunu bilebilmek için çok erken."

"Lanet olsun. Haklısın."

Kısa sürede kar tanelerinin düştüğü pus çizgisinin üzerine tırmandık. Biraz daha ötede rüzgar dinip esintiye dönüştü. Daha da ötede, bunlar da kayboldu. Artık kenar görüş alanındaydı ve kısa süre sonra ulaştık.

Dönüp aşağıya baktım. Tek görebildiğim sislerin içinde bir parça pırıltıydı. Diğer yönde yolumuz zikzak çiziyordu, orada burada Mors işaretleri gibi görünüyordu. Düzenli kesintiler, muhtemelen kaya oluşumları. Yolu sağa doğru takip ettik, sonra sola döndük.

Dikkatimin bir kısmını Jurt’e ayırmıştım, araziyi tanıdığını gösteren işaretler arıyordum. Konuşma yalnızca sözcüklerden ibarettir, ama o, hâlâ birlikte büyüdüğüm Jurt’un bir uyarlamasıydı. Ve bir tür tuzağa düşmemden sorumlu olursa, bunu fark ettiğim anda Grayswandir’i kişisel sahasından geçirecektim.

Titrek bir pırıltı...

Soldaki mağaramsı oluşum, kayanın içinde gerçekliğe açılan başka bir deliğe dönüştü. Dik bir şehir caddesinde ilerleyen tuhaf şekilli araba...

"Ne...?" diye başladı Jurt.

“Anlamlarını hâlâ bilmiyorum. Daha önce buna benzer bir yığın bölüm oldu. Aslında, başta senin de onlardan biri olduğunu sanmıştım."

"İçine girilebilecek kadar gerçek görünüyor."

"Belki öyledir."

"Buradan çıkış yolumuz olabilir."

"Bir şekilde fazla kolay geliyor bana."

"Eh, bir deneyelim."

"Sen önden buyur," dedim.

Yoldan ayrıldık, gerçeklik penceresine yaklaştık ve ilerlemeye devam ettik. Jurt, bir anda arabanın geçtiği caddenin kenarındaki kaldırıma çıktı. Döndü ve el salladı. Ağzının oynadığını gördüm, ama sesi bana ulaşmadı.

Kırmızı bir Chevy’deki karları süpürebiliyorsam, neden bu bölümlerden birine giremeyeyim? Ve bunu yapabiliyorsam, buradan gölge yürüyüşü ile

çıkmam, daha hoş bir yer bulmam ve bu karanlık dünyayı arkada bırakmam mümkün olmaz mıydı? İlerledim.

Bir an sonra oradaydım ve ses açılmıştı. Binalara, keskin eğimli sokağa baktım. Trafik gürültüsünü dinledim ve havayı kokladım. Burası Sarı Francisco'nun gölgelerinden biri olabilirdi. Köşeye yürümekte olan Jurt'e yetişmek için hızlandım.

Ona çabucak yetiştim ve yanında yürümeye başladım. Köşeye ulaştık. Döndük. Donduk.

Orada hiçbir şey yoktu. Karanlık bir duvarla karşı karşıyaydık. Yani, yalnızca karanlık değil, mutlak bir boşluk. Hemen geriledik.

Elimi ağır ağır uzattım. Karanlığa yaklaştıkça bir karıncalanma başladı, sonra bir ürperti, ardından bir korku. Elimi çektim.

Jurt uzandı, aynısını yaptı. Aniden durdu, kaldırım kenarındaki oluktan kırık bir şişenin dibini aldı, döndü, yakındaki bir pencereye fırlattı. Hemen o tarafa koşmaya başladı.

Onu izledim. Kırık pencerenin önünde ona katıldım ve içeriye baktım.

Yine siyahlık. Pencerenin diğer yanında kesinlikle hiçbir şey yoktu.

"Biraz ürkütücü," dedim.

“Hı-hı," dedi Jurt. “Sanki muhtelif gölgelere son derece sınırlı giriş hakkı kazanmışız gibi. Sen bundan ne anlam çıkarıyorsun?"

“Bu yerlerden birinde aramamız gereken bir şey olabilir mi, diye merak etmeye başlıyorum," dedim.

Aniden pencerenin ötesindeki karanlık silindi ve yerini üzerinde bir mumun titreştiği küçük bir masa aldı. Kırık camdan ona doğru uzandım. Hemen kayboldu. Yine yalnızca karanlık vardı.

“Bunu soruna olumlu bir yanıt olarak kabul ediyorum," dedi Jurt.

“Sanırım haklısın. Ama geçtiğimiz bu gibi her bölümün içinde bir şey arayamayız."

“Bence belki de sadece bir şey dikkatini çekmeye çalışıyor.

Görünenlere dikkat etmen gerektiğini, fark etmeye başladığın zaman muhtemelen bir şeyin sunulacağını anlatmaya çalışan bir şey."

Parlaklık. Şimdi pencerenin ötesinde bir masa dolusu mum parlıyordu.

“Tamam," diye bağırdım. “İstediğin yalnızca buysa, yapacağım. Burada aramam gereken başka şey var mı?"

Karanlık geldi. Köşeyi dolandı ve ağır ağır bize doğru yaklaşmaya başladı. Mumlar yok oldu ve karanlık, pencereden aktı. Sokağın

karşısındaki binalar abanoz bir duvarın ötesinde kayboldu.

“Bunu hayır olarak kabul ediyorum," diye bağırdım. Sonra döndüm ve gittikçe daralan kara tünelimizin içinden yola doğru kaçtım. Jurt tam arkamdan geliyordu.

“Bir kez. daha parlak yolda durmuş, o yükselen caddenin yanımızda kararmasını izlerken, “Güzel bir düşünce tarzı," dedim ona. “Sence ben birine girinceye kadar bu bölümleri rastgele gösterip duracak mıydı?"

"Evet."

"Neden?"

“Sanırım o yerlerde daha fazla kontrole sahip ve içlerinden birinde sorularına daha kolay karşılık verebiliyor."

"Söz konusu, Desen mi?"

"Muhtemelen."

“Tamam. Bir sonraki açıldığında içeri giriyorum. Bu, buradan daha çabuk kurtulacağım anlamına geliyorsa, orada benden ne istiyorsa yapacağım."

"Biz, ağabey. Biz."

"Elbette," diye yanıt verdim.

Bir kez daha yürümeye başladık. Ancak yanımızda yeni ve ilgi çekici başka bir şey belirmedi. Yol bir o yana, bir bu yana döndü ve biz yürüdük. Bu kez kiminle karışılacağımızı merak etmeye başladım. Gerçekten de Desen’in çöplüğünde ve onun istediği bir şeyi yapmak üzereysek, Logrus’un beni caydırmak için tanıdığım birini göndermesi mantıklı geliyordu.

Ama kimse belirmedi ve son dönemeci dönüp, aniden düzleşen yolu bir süre takip ettik. Sonra, yolun aniden ilerideki karanlık bir kütlede sona erdiğini gördük.

İlerlediğimizde, yolun büyük, karanlık, dağ gibi bir kütleye daldığını gördüm. Sırf bunun ima ediyor olabileceği şeyleri düşünerek kendimi biraz klostrofobik hissettim ve Jurt’un o tarafa yürürken müstehcen bir şeyler mırıldandığını duydum.

Oraya ulaşamadan sağımda bir pırıltı belirdi. Döndüğüm zaman Random ile Vialle’nin Amber’deki yatak odasını gördüm.

Odanın güney yanındaki, divanla komodinin arasından, bir sandalyenin yanından, bir halının ötesine, şöminenin yanındaki yastıklara bakıyordum. İki yandaki pencereler odaya yumuşak bir gün ışığı düşürüyordu. Yatakta ya

da diğer mobilyalarda kimse yoktu ve şöminedeki kütükler kızıl közlere dönüşmüştü ve ara sıra duman salıyorlardı.
"Şimdi ne olacak?" diye sordu Jurt.
“İşte bu," diye yanıtladım. “Öyle olmak zorunda, anlamıyor musun? Ben neler olup bittiği konusundaki mesajı alır almaz o gerçek şeyi sundu. Sanırım hızlı hareket etmek zorundayım. Ne olduğunu anlar anlamaz..."
Şöminenin yanındaki taşlardan biri kıpkırmızı parlamaya başladı. Ben izlerken kırmızılık yoğunlaştı. O közlerin bunu yapabilmesi imkansızdı. Bu yüzden...
Güçlü bir dürtünün etkisi altında öne atıldım. Jurt'un arkamdan bağırdığını duydum, ama odaya girerken sesi kesildi.
Yatağın yanından geçerken Vialle’nin en sevdiği parfümünün esintisini aldım. Bu gerçekten Amber’di, emindim, yalnızca gölgeli bir taklit değil. Hızla şöminenin sağına ilerledim.
Jurt arkamdan odaya daldı.
"Dışarı çıkıp savaşsan iyi olur!" diye haykırdı.
Hızla ona döndüm ve “Kes sesini!" diye bağırdım, sonra parmağımı dudaklarıma götürdüm.
Yanıma yaklaştı, kolumu tuttu ve boğuk bir sesle fısıldadı, "Borel yine maddeleşmeye çalışıyor! Sen çıkarken katılaşmış bir halde bekliyor olabilir!"
Oturma odasından Vialle’nin sesini duydum.
"Orada biri mi var?" diye seslendi.
Kolumu Jurt'un kavrayışından kurtardım, şöminenin önünde diz çöktüm ve parlayan taşı yakaladım. Yerine harçla tutturulmuş gibi görünüyordu, ama çektiğim zaman kolayca yeniden kurtuldu.
“Bunun gevşek olduğunu nereden anladın?" diye fısıldadı
Jurt.
"Parıltı," diye yanıt verdim.
"Hangi parıltı?" diye sordu.
Yanıt vermedim, içinde bubi tuzağı olmadığını umarak, sağ elimi açılan boşluğa düşünmeden soktum. Açıklık arkada, taşın uzunluğundan sonra epeyce devam ediyordu. Ve orada bir çengel veya kancaya asılmış bir şey hissettim: bir zincir. Yakalayıp çektim. Jurt'un yanımda nefesini tuttuğunu duydum.

En son gördüğümde Random onu Caine’in cenazesinde takıyordu. Elimde tuttuğum şey Hüküm Mücevheri idi. Hızla kaldırdım ve zinciri başımdan geçirdim, oturma odasının kapısı açılırken o kırmızı taşı göğsüme düşmeye bıraktım.

Parmaklarımı dudaklarıma götürerek bir kez daha uzandım, Jurt'un omuzlarını yakaladım ve yolumuza giden açık duvara çevirdim. İtiraz edecek oldu, ama onu hızla ittim ve o tarafa gitti.

“Kim var orada?" diye Vialle’nin sorduğunu duydum ve Jurt dönüp şaşkınlıkla bana baktı.

İşaret dili ya da fısıltıyla kadının kör olduğunu açıklamak için zaman harcamaya cesaret edemezdim. Bu yüzden onu yine ittim. Ama bu sefer Jurt yana kaydı, bacağını uzattı, elini arkama götürdü ve beni öne itti. Dudaklarımdan kısa bir nida kaçtı ve sonra düştüm. Sesi kesilmeden önce, Vialle’in arkamdan, “Kim..." dediğini duydum.

Yola doğru yuvarlandım ve düşerken sağ çizmemdeki hançeri çekmeyi başardım. Yuvarlandım ve hançerin ucunu, bir kez daha şekil bulmuş görünen Borel’e uzattım.

Bana bakarak gülümsüyordu, henüz silahını çekmemişti.

"Burada sana son karşılaşmamızdaki gibi şanslı bir kaza, yardım sağlayacak kol tarlası yok," dedi.

"Ne fena," dedim.

“Boynuna asılı duran süsü ele geçirip Logrus’un yerine teslim edersem bana yaşayan taydaşımın yerini alacak normal varoluş bahşedilecek. Senin işaret ettiğin gibi, haince katledilen kişinin."

Amber’in kraliyet daireleri yok olmuştu. Jurt yolun kenarında, bu tuhaf alemle, arayüzü olan şeyin yakınında duruyordu.

"Onu yenemeyeceğimi biliyordum," diye seslendi, bakışlarımı hissedince, “ama sen bir kez yenmiştin."

Omuzlarımı silktim.

Bunun üzerine Borel, Jurt’e döndü.

“Sen Saraylar’a ve Logrus’a ihanet mi ediyorsun?" diye sordu.

“Tam tersine," diye karşılık verdi Jurt. “Onları çok ciddi bir hata yapmaktan koruyor olabilirim."

"Bu ne gibi bir hata olabilir?"

“Ona anlat, Merlin. Derin dondurucudan yukarı tırmanırken bana anlattıklarını söyle," dedi Jurt.

Borel bana baktı.

“Bu sahnede komik bir şey var," dedim. “Bunun Güçler arasında bir düello olduğunu hissediyorum. Logrus ile Desen arasında. Amber ve Saraylar tüm olayda ikincil önemde olabilir. Görüyorsun..."

“Saçmalık!" diye sözümü kesti, silahını çekerek. “Bu yalnızca düello etmemizi engellemek için uydurulmuş bir saçmalık."

Hançeri sol elime attım ve sağımla Grayswandir’i çektim.

“O zaman cehenneme kadar yolun var!" dedim. “Gel de al!"

Omzuma bir el indi. Ve bükerek çekmeye devam edip beni yolun soluna iten bir helezon çizdirdi. Göz ucuyla Borel’in bir adım gerilediğini gördüm.

“Eric’e ya da Corwin’e benziyorsun," dedi yumuşak, tanıdık bir ses, “fakat seni tanımıyorum. Ama Mücevher’i takıyorsun ve bu da seni önemsiz bir dalaşta yitirilemeyecek kadar önemli biri kılıyor."

Durdum ve başımı çevirdim. Benedict’di. İki normal eli olan bir Benedict.

“Adım Merlin ve Corwin’in oğluyum," dedim “ve bu Kaos Sarayları’ndan usta bir düellocu."

“Bir görevin var gibi görünüyor, Merlin. İşine bak o zaman," dedi Benedict.

Borel’in kılıcının ucu atılıp boğazımın yirmi beş santim ötesinde durdu. “Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi, “o mücevherle hayır."

Benedict’in kılıcı çekilip, Borel’inkini kenara iterken hiç ses çıkmadı.

"Dediğim gibi, yoluna git, Merlin," dedi Benedict bana.

Ayağa kalktım, çabucak menzilden çıktım ve ikisinin yanından ihtiyatla geçtim.

“Onu öldürürsen," dedi Jurt, “bir süre sonra yeniden maddeleşebilir."

“Ne ilginç," dedi Benedict, bir saldırıyı savuşturur ve hafifçe gerilerken. “Ne kadar süre içinde?"

"Birkaç saat."

“Peki ne iş yapıyorsanız, onu tamamlamanız ne kadar sürer?"

Jurt bana baktı.

"Emin değilim," diye yanıt verdim.

Benedict tuhaf bir savuşturma yaptı, ardından garip bir ayak süitime ve kısa bir savurma. Borel’in gömleğinin önünden bir düğme uçtu.

“Bu durumda bunun bir süre dayanmasını sağlarım," dedi

Benedict. “İyi şanslar, evlat."

Bana silahıyla hızlı bir selam verdi, o anda Borel saldırdı.

Benedict İtalyan tarzı bir savuşturma yaptı, iki kılıcın ucu yana kaydı ve bu olurken Benedict yaklaştı. Sonra sol eliyle hızla uzandı ve diğerinin burnunu çekti. Sonra onu itti, bir adım geriledi ve gülümsedi.

Jurt ve ben yoldan aşağı hızla inerken, onun, “Genelde verdiğin dersler için kaç para alıyorsun?" diye sorduğunu duydum.

“Acaba Güçlerden biri, bir hayaleti maddeleştirinceye kadar ne kadar zaman geçiyor?" dedi Jurt, yolumuzun üstündeki dağsı yığının içinde koşarken.

“Borel için birkaç saat," dedim “ve Logrus, mücevheri benim tahmin ettiğim kadar çok istiyorsa, sanırım elinden gelse bir hayalet ordusu getirebilirdi. Artık Güçlerin bu yere ulaşmasının çok zor olduğundan eminim. Ancak zayıf enerji sızıntıları kanalıyla kendilerini gösterebiliyorlar gibi geliyor bana. Eğer böyle olmasaydı, asla bu kadar uzağa gelemezdim."

Jurt mücevhere dokunmak için uzandı, görünüşe göre bir kez daha düşündü ve elini çekti.

“Artık kesinlikle Desen’in tarafındasın gibi görünüyor," dedi.

“Sen de öyleymişsin gibi görünüyor. Son anda sırtımdan hançerlemeyi düşünmüyorsan," dedim.

Güldü. Sonra, “Komik değil," dedi. “Senin tarafında olmalıyım. Logrus’un beni kullandıktan sonra atabileceği bir araç olarak yarattığını görebiliyorum. İş bittiği zaman hurda yığınında bulacağım kendimi. Kan nakli olmasaydı çoktan dağılırdım herhalde. Bu yüzden, hoşuna gitse de gitmese de, senin tarafındayım ve sırtın güvende."

Artık düzelmiş olan yolda koşmaya devam ettik ve nihayet sonu yaklaştı. Jurt sonunda sordu, “O pandantifin anlamı ne? Logrus onu çok istiyor gibi."

“Adı Hüküm Mücevheri," diye yanıtladım. “Desen’den de eski olduğu ve Desen’in yaratılışında kullanıldığı söylenir."

“Sence neden ona yönlendirildin ve böylesine kolaylıkla elde ettin?"

“Hiçbir fikrim yok," dedim. “Benden önce bir fikir bulursan, memnunlukla dinlerim."

Kısa süre sonra yolun daha büyük bir karanlığa daldığı bir yere geldik. Durup baktık.

“Yol işareti yok," dedim, girişin yukarısını ve iki yanını kontrol ederek.

Jurt garip bir ifadeyle bana baktı.

“Hep tuhaf bir mizah anlayışın olmuştur, Merlin," dedi. "Kim böyle bir yere yol işareti koyar ki?"
"Tuhaf bir mizah anlayışına sahip biri," diye yanıt verdim.
"İçeri girsek iyi olur," dedi, girişe dönerek.
Açıklığın tepesinde parlak kırmızı bir çıkış tabelası belirdi.
Jurt bir an baktı, sonra başını yavaşça iki yana salladı. Girdik.
Dolambaçlı bir tünelde yürüdük. Bu beni biraz şaşırtmıştı.
Bu yerin kalan kısmındaki yapaylık beni pürüzsüz duvarlı, her yönden geometrik olarak kusursuz bir tünelde dümdüz bir yol beklemeye itmişti. Bunun yerine, sanki bir dizi doğal mağaradan geçiyorduk. İki yanda sarkıtlar, dikitler, sütunlar ve havuzlar görülüyordu.
Mücevher, iyice incelemek için döndüğüm her şeye meşum bir ışık düşürüyordu.
"O taşı nasıl kullanacağını biliyor musun?" diye sordu Jurt.
Babamın hikayesini düşündüm.
Mücevheri kaldırıp, bir an inceledikten sonra bırakarak,
"Zamanı geldiğinde, sanırım bileceğim," dedim. Şu anda takip ettiğimiz yolla daha fazla ilgileniyordum.
Islak mağaracıklardan yüksek katedral salonlarına, dar geçitlerden kayalık çağlayanlara geçerken başımı iki yana çevirip duruyordum. Burada tanıdık bir şey vardı, ama bir türlü parmağımı üstüne basamıyordum.
Jurt’e, “Burada anılarını canlandıran bir şey var mı?" diye sordum.
"Benim için yok," diye yanıtladı.
İlerlemeye devam ettik, bir noktada üç insan iskeleti barındıran bir yan mağaradan geçtik. Bu yolculuğun başlangıcından beri gördüğüm ilk gerçek yaşam işaretiydi. Bunu belirttim.
Jurt yavaşça başını salladı.
“Hâlâ gölgeler arasında mı yürüyoruz, diye merak etmeye başladım," dedi, “yoksa o yerden ayrıldık ve Gölge’ye mi girdik -belki bu mağaralara girdiğimizde oraya geçmişizdir."
Frakir’in aniden bileğimi keskin bir şekilde sıkmasına neden olarak “Logrus’u çağırmayı deneyerek anlayabilirim," dedim. “Ama durumun metafizik politikasını düşününce, çağırmasam daha iyi."
“Ben yalnızca duvarlardaki minerallerin renklerini kastetmiştim," dedi Jurt. “Arkada bıraktığımız yer tek renge yakındı. Manzaraya aldırdığımdan değil. Söylemek istediğim; eğer çıkmışsak, bu bir tür zafer."

Yeri işaret ettim.
“O parlak yol orada olduğu sürece çengelden kurtulmadık dernektir."
Jurt sağa dönüp bir adım atarak, “Ya şimdi yoldan uzaklaşsak?" diye sordu.
Bir sarkıt titredi ve onu otuz santimle ıskalayarak önüne düştü. Jurt o anda yanıma döndü.
“Elbette, nereye gittiğimizi öğrenmemek çok ayıp olurdu," dedi.
“Arayışlar böyledir işte. Eğlenceyi kaçırmak hiç uygun kaçmaz."
Yürümeye devam ettik. Çevremizde mecazi hiçbir şey olmadı. Seslerimiz ve adımlarımız yankılanıyordu. Bazı ıslak mağaralarda sular damlıyordu. Mineraller parıldıyordu. Yolumuz inişe dönmüş gibi görünüyordu.
Ne kadar yürüdük, bilemiyordum. Bir süre sonra taş odalar tanıdık gelmeye başlamıştı. Sanki düzenli olarak bir telenakil aracından geçiyor, aynı mağaralara ve koridorlara geri dönüyorduk. Bu da, zaman hissimi bulandırıyordu. Tekrarlanan eylemlerin sersemletici bir etkisi vardır ve...
Aniden yolumuz daha büyük bir geçide açılıp sola döndü.
Sonunda, bir değişiklik. Ama bu yol da tanıdık geliyordu. Karanlıkta ışık çizgimizi takip ettik. Bir süre sonra soldaki bir yan geçidin önünden geçtik. Jurt geçide bir göz attı ve hızla önünden geçti.
"Orada herhangi bir lanet şey gizleniyor olabilir," dedi.
“Doğru," diye kabul ettim. “Ama ben olsam endişelenmezdim."
"Neden?"
"Sanırım anlamaya başlıyorum."
"Neler olduğunu bana da söylemende sakınca var mı?"
"Uzun sürer. Sadece bekle. Kısa süre sonra öğreneceğiz."
Bir başka yan geçidin önünden geçtik. Benzer, ama farklı.
Elbette.
Gerçeği öğrenmek için can atarak hızımı arttırdım. Bir başka yan geçit. Koşmaya başladım...
Bir tane daha...
Jurt yanımda koşuyordu, yankılar çevremize yağıyordu.
İleride. Birazdan.
Bir dönüş daha.
Ve sonra yavaşladım, çünkü geçit devam ediyordu, ama yolumuz etmiyordu. Sola bükülüyor, iri, metal destekli bir kapının altında kayboluyordu. Bir çengel olması gereken sağ tarafıma uzandım, buldum,

orada asılı anahtarı aldım. Kilide soktum, çevirdim, çektim. Ve yeniden astım.

Bu yerden hoşlanmıyorum, patron, dedi Frakir.

Biliyorum.

"Ne yaptığını biliyormuş gibi görünüyorsun," dedi Jurt.

“Evet," dedim ve ekledim, “bir yere kadar," kapının içe değil dışa açıldığını fark etmiştim.

Soldaki iri kulpu yakaladım ve çekmeye başladım.

“Nereye geldiğimizi söylemende sakınca var mı?" diye sordu Jurt.

Koca kapı gıcırdadı, ben geriye çekilirken ağır ağır hareket etti.

“Bunlar Amber Şatosu’nun altındaki Kolvir mağaralarına şaşırtıcı ölçüde benziyor," dedim.

"Çok güzel," dedi. “Peki kapının ardında ne var?"

“Bu Amber Deseni’ni barındıran odanın girişine çok benziyor."

"Harika," dedi. “Muhtemelen içeri adım attığım anda bir duman bulutu eşliğinde yok olurum."

“Ama tam olarak aynı değil," diye devam ettim. “Ben yürümeden önce Suhuy’u çağırıp Desen’e bakmıştık. Yakın olmaktan ötürü kötü etkilenmemişti."

"Annemiz Desen’i yürüdü."

"Evet, bu doğru.

“Dürüst olmak gerekirse, Saraylar’da uygun kan bağı olan herkesin Desen’i yürüyebileceğini düşünüyorum ve Amber’deki akrabaların da Logrus’u yürüyebilir. Efsanelere göre hepimiz puslu ve loş bir geçmişten akrabayız."

“Tamam. Seninle içeri girerim. Orada o şeye dokunmadan yürünecek yer var, değil mi?"

"Var."

Kapıyı ardına dek açtım, omzumu dayadım ve baktım. İşte buydu. Parlak yolumuzun eşiğin birkaç santim ötesinde sona erdiğini gördüm.

Derin bir nefes aldım ve soluğumu bırakırken kısa bir küfür savurdum.

“Ne oldu?" diye sordu Jurt, arkamdan içeriyi görmeye çalışarak.

"Beklediğim şey değil," dedim.

Yana çekilip bakmasına izin verdim.

Birkaç saniye baktı, sonra, “Anlamıyorum," dedi.

“Ben de anladığımdan emin değilim," dedim, “ama öğrenmeyi düşünüyorum."

Odaya girdim, Jurt de beni izledi. Bu benim bildiğim Desen değildi. Ya da daha doğrusu, öyleydi ve değildi. Amber’deki Desen’in genel görünüşüne uyuyordu, ama kırıktı.

Çizgilerin bir şekilde silinmiş, bozulmuş, bir şekilde kaybolmuş olduğu birkaç yer vardı -ya da belki baştan doğru çizilmemişti. Normalde, karanlık olan çizgi araları parlak, mavi-beyaz, çizgilerin kendisi siyahtı. Sanki alana yayılması için diyaframın özü çekilmişti. Ben bakarken aydınlık bölge hafif hafif dalgalanıyor gibiydi.

Ve asıl fark bunların ötesindeydi: Amber’deki Desen’in merkezinde bir ateş çemberi, onun ortasında ölmüş, baygın ya da büyü altında bir kadın yoktu.

Ve elbette, kadın Coral olmalıydı. Bunu hemen anladım, ama alevlerin arkasından yüzünü görebilmem için bir dakikadan fazla beklemem gerekti.

Ben durmuş bakarken büyük kapı arkamızdan kapandı.

Jurt uzun süre kıpırdamadan durdu, sonra, “O mücevher kesinlikle bir şeyin peşinde. Şu anda onun ışığı altında yüzünü görmelisin."

Bakışlarımı indirdim ve mücevherin kızıl atışlarını gördüm.

Desen’in yerleşmiş olduğu mavi-beyaz akışın arasında ve o ateş çemberin titreşimlerinin altında taşın aniden eyleme geçtiğini fark etmemiştim.

Bir adım yaklaştım, eylem halindeki Koz Kartı soğukluğuna benzer bir dalga hissettim. Bu Jasra’nın bahsettiği Kırık Desenlerden biri olmalıydı. Onun ve Julia’nın yürüdüğü Yollardan birinin temsilcisi. Bu beni Amber’e yakın, ilk gölgelerden birine yerleştiriyordu. Düşünceler aklımda vahşi bir hızla akıyordu.

Desen’in zeka sahibi olması olasılığını daha yeni fark etmiştim. Bunun doğal sonucu olarak Logrus da zeka sahibi olabilirdi. Coral, Desen’i yürümeyi başardıktan Desen’den onu gitmesi gereken yere göndermesini istedikten sonra bu, zeka fikri kafama takılmıştı. Desen bunu yapmıştı ve Coral işte buraya nakledilmişti, Koz Kartıyla ona ulaşamamamın sebebinin, içinde bulunduğu koşullar olduğu belliydi. Onun ortadan kaybolmasından sonra Desen’e hitap ettiğimde -o zaman bana şakayla karışıkmış gibi gelen bir tavırla- beni odanın bir ucundan diğerine kaydırarak, anlaşıldığına göre zeka sahibi olduğu konusunda beni tatmin etmek istemişti.

Hüküm Mücevheri’ni kaldırıp derinliklerine bakarken, yalnızca zeka sahibi değil, diye karar verdim; akıllı da. Çünkü taşın içinde gördüğüm imgeler başka koşullar altında yapmaya razı olmayacağım şeyler sunarak, benden ne istendiğini gösteriyordu. Bir arayışa zorlandığım garip bir alemden gelmiştim ve bir Koz Kartı çıkarıp, hızlı çıkış talep edebilirdim. Hatta Logrus imgesini çağırabilir, ben Gölge’ye kaçarken ikisini güreşmeye bırakabilirdim. Ama Coral kırık Desen’in yüreğinde, bir ateş çemberinin ortasında uyuyordu... Gerçek Desen’in yemiydi. Kız üzerinde yürürken Desen bir şey anlamış, bir plan yapmış ve daha o zamandan tuzağını kurmuş olmalıydı.

Benim, Hüküm Mücevheri’ni üzerimde taşıyarak bu özel benzerini onarmamı, bu Kırık Desen’i yürüyerek düzeltmemi istiyordu. Oberon, orijinal Desen’i böyle onarmıştı. Elbette, eylem onu öldürecek kadar sarsmıştı...

Diğer yandan, Kral asıl Desenle uğraşmıştı, bu da sadece onun imgelerinden biriydi. Aynı zamanda, babam kendi yapay Desen’ini yoktan var etmiş ve hayatta kalmıştı.

Neden ben? diye merak ettim sonra. Bir başka Desen yaratmayı başaran adamın oğlu olduğum için mi? Yoksa içimde Desen’inkine ek olarak Logrus imgesini taşıdığım gerçeğiyle mi ilgili? Yoksa sadece el altında ve ikna edilebilir olduğum için mi? Yukarıdakilerin hepsi mi? Hiçbiri mi?

“Ne dersin?" diye seslendim. “Benim için bir yanıtın var mı?"

Midemde ani bir sızı hissettim, bir baş dönmesi dalgasıyla oda döndü, soldu, durdu ve Desen’in karşı tarafında, büyük kapının önünde duran Jurt’e baktım.

"Bunu nasıl yaptın?" diye seslendi.

"Ben yapmadım," diye yanıtladım.

"Ah."

Duvarın kenarına gelinceye kadar sağına doğru geriledi.

Duvara yaslanınca Desen’in çevresi boyunca ilerlemeye başladı. Sanki daha yakına gelmeye ya da bakışlarını ondan ayırmaya korkuyor gibiydi.

Bu yandan, ateşten çitin içindeki Coral daha açık görünüyordu. Komik. Sanki burada büyük bir duygusallık yokmuş gibiydi. Sevgili değildik, çok yakın dost bile değildik. Daha geçen gün tanışmış, kasaba ve sarayın çevresinde, içinde ve altında uzun uzun yürümüş, birlikte bir yemek, birkaç içki ve kahkaha paylaşmıştık. Daha iyi tanışsak, belki birbirimize tahammül

edemediğimizi bile anlardık. Yine de, arkadaşlığından hoşlanmıştım ve onu daha iyi tanımak için zaman harcamayı arzu ettiğimi fark ettim. Ve bir bakıma dolaylı, bir tür ihmalkarlık yüzünden, kendimi onun bu durumundan sorumlu hissediyordum. Başka bir deyişle, Desen beni hayalarımdan yakalamıştı. Onu kurtarmak istiyorsam, Desen'i onaracaktım.

Alevler bana doğru başlarını salladılar.

"Bu pis bir numara," dedim yüksek sesle.

Alevler yine başlarını salladılar.

Kırık Desen'i incelemeye devam ettim. Bu fenomen hakkında bildiğim neredeyse her şeyi Jasra ile yaptığım sohbette öğrenmiştim. Ama bana Kırık Desen'de yürüyenlerin çizgilerin arasındaki alanda yürüdüklerini söylediğini hatırlıyordum, oysa mücevherdeki görüntü bana normal Desen'de olduğu gibi çizgilerde yürümemi söylüyordu. Babamın hikayesini hatırlayınca bu bana mantıklı geliyordu. Çünkü kırıklarda düzgün bir yol açmaya yarayacaktı. Ben çizgiler arasında, kıçı kırık bir kabul ayini aramıyordum.

Jurt Desen'in uzak ucuna gitti, döndü ve bana doğru gelmeye başladı. Dış çizgilerdeki bir kırığın hizasına geldiği zaman, ışık oradan yere yayıldı. Ayağına dokunduğunda Jurt'un yüzündeki ifade korkunçtu. Haykırdı ve erimeye başladı.

“Dur!" diye bağırdım. “Yoksa kendine başka bir Desen tamircisi bulursun! Onu hemen düzelt ve rahat bırak, yoksa yapmam! Yemin ederim!"

Jurt'un eriyen bacakları yeniden uzadı. Bedenine akan mavi-beyaz aydınlık çekildi. Yüzündeki acı ifadesi kayboldu.

“Onun bir Logrus-hayaleti olduğunu biliyorum," dedim, "ve en sevmediğim akrabam gibi biçimlendirilmiş, ama onu rahat bırak, seni orospu çocuğu, yoksa seni yürümem! Coral sende kalır, sen de kırık kalırsın!"

Işık kırıktan içeri aktı, her şey biraz önceki haline döndü.

"Söz vermeni istiyorum," dedim.

Kırık Desen'den odanın tepesine dev bir alev perdesi yükseldi ve düştü.

"Bunu olumlu cevap olarak kabul ediyorum," dedim.

Alevler başlarım salladı.

"Teşekkürler," diye fısıldadığını duydum Jurt'un.

Bölüm 8

Böylece yürüyüşüme başladım. Siyah çizgi Amber’deki alev alev çizgilerle aynı hissi vermiyordu. Ayaklarım ölü zemin üzerindeymiş gibiydi, ama kaldırdığım zaman bir çekiş ve bir çatırtı oluyordu.

"Merlin!" diye seslendi Jurt. “Ben ne yapayım?"

"Ne demek istiyorsun?" diye bağırarak karşılık verdim.

"Buradan nasıl çıkacağım?"

“Kapıya git ve gölge kaydırmaya başla," dedim, “ya da bu Desen’de beni takip et ve seni dilediğin yere göndermesini sağla."

“Amber’e bu kadar yakınken gölge kaydırabileceğime inanmıyorum, öyle değil mi?"

“Belki çok yakınız. Bu yüzden fiziksel olarak uzaklaş ve yap."

Yürümeye devam ettim. Artık ayağımı her kaldırdığımda küçük çatırtılar geliyordu.

"Bunu yaparsam mağaralarda kaybolurum."

"O zaman beni takip et."

"Desen beni yok eder."

"Etmemeye söz verdi."

Sertçe güldü.

"Ona inandın mı?"

“İşin doğru düzgün yapılmasını istiyorsa, başka seçeneği yok."

Desen’deki ilk kırığa geldim. Mücevhere hızlı bir danışma, çizginin nerede olması gerektiğini gösterdi. Biraz ürpererek görünür işaretlerin ötesine ilk adımımı attım. Sonra bir tane daha. Sonra bir daha. Sonunda boşluğu aştığım zaman arkama bakmak istiyordum. Bunun yerine, yolumdaki doğal kıvrımının bana o manzarayı göstermesini bekledim. O zaman şimdiye dek yürüdüğüm yolun tamamının tıpkı aslı gibi parlamaya başlamış olduğunu gördüm. Saçılan ışık içine emilmiş, çizgiler arasındaki alanı karartmış gibi görünüyordu. Jurt başlangıca yaklaşmıştı.

Göz göze geldik.

"Bilmiyorum, Merlin," dedi. “Sadece bilmiyorum."

“Benim tanıdığım Jurt'un deneyecek cesareti yoktu," dedim.

"Benim de yok."

“Senin de belirttiğin gibi, annemiz yaptı. Aynı genlere sahip olma olasılığın yüksek. Kahretsin. Eğer yanılmışsam zaten sen farkına bile varmadan sona erer."

Bir adım daha attım. Neşesizce güldü.

Sonra, “Kahretsin," dedi ve ayağını Desen’in üzerine koydu.

"Hey, hâlâ hayattayım," diye seslendi. “Şimdi ne olacak?"

“Yürümeye devam et," dedim. “Beni takip et. Durma. Ve çizgiyi terk etme, aksi halde bahisler kapanır."

Ardından yol bir kez daha döndü. Döndüm ve Jurt'u gözden kaybettim. Ben yürürken sağ bileğimde bir acı duydum. Onca yürümenin ve tırmanmanın sonucu, diye düşündüm.

Her adımda artıyordu. Sıcaktı ve kısa süre sonra korkunç bir acıya dönüştü. Bir şekilde kas bağlarımdan birini mi yırtmıştım? Acaba...

Elbette. Şimdi yanık deri kokusunu alabiliyordum.

Elimi çizmemin kılıfına daldırdım ve Kaos hançerini çıkardım. Isı yayıyordu. Desen’e bu yakınlığı onu etkiliyordu. Onu artık yanımda taşıyamazdım.

Kolumu arkaya attım ve silahı Desen’in ötesine, kapının olduğu yöne fırlattım. Gözlerim otomatik olarak uçuşunu izledi.

İçinden geçtiği gölgelerin içinde küçük bir hareket oldu. Orada bir adam durmuş, beni izliyordu. Hançer duvara çarptı, yere düştü. Adam eğildi ve hançeri aldı. Güldüğünü duydum.

Ani bir hareket yaptı; hançer Desen boyunca kavislenerek bana doğru geliyordu.

İleriye, tam önüme düştü. Desen’e dokunduğu anda mavi bir alevler çeşmesi fışkırarak onu sardı, başımın üzerine yükseldi, saçıldı, cızırdadı. Bana kalıcı bir zarar veremeyeceğini bildiğim halde irkildim ve yavaşladım ancak yürümeye devam ettim. İlerlemenin yavaş olacağı ilk uzun yaya ulaşmıştım.

“Çizgide kal," diye bağırdım Jurt’e. “Bu tür şeylere aldırma."

"Anlıyorum," dedi. “O adam kim?"

"Biliyorsam kahrolayım."

İlerledim. Şimdi alev çemberine daha yakındım. *Ty’iga*’nın şu anki berbat durumum hakkında ne düşüneceğini merak ettim. Bir dönüşten daha geçtim. Geldiğim yolun büyük kısmını görebiliyordum. Eşit biçimde parlıyordu ve Jurt, benim gibi hareket ederek peşimden geliyordu. Alevler

ayak bileklerine kadar yükselmişti. Benimse neredeyse dizlerime geliyorlardı.
Göz ucuyla yabancının durduğu yerde hareket sezdim.
Adam ağır ağır, dikkatle, uzak duvar boyunca kayarak gölgeli kovuğundan çıktı. En azından o, Desen'i yürümekle ilgilenmiyordu. Desen'in başlangıcının tam karşısına geldi.
Yoluma devam etmekten başka seçeneğim yoktu, bu nedenle izlediğim kıvrım ve dönüşler adamı benden gizledi. Desen'deki bir başka kırığa geldim ve onu aşarken birleştirdiğimi hissettim. Bunu yaparken, sanki ancak işitilebilen bir müzik başladı. Aydınlık alandaki akışın temposu da arttı, çizgilerin içine akarken, arkamda keskin, parlak bir iz çizdi. Zaman zaman birkaç tur arkamdaki Jurt'e tavsiyelerde bulunmak için sesleniyordum. Bazen yol bizi karşı karşıya getiriyordu ve gerektiğinde birbirimize dokunacak kadar yaklaşıyorduk.
Artık mavi alevler daha yüksekti, kalçama kadar geliyordu ve saçlarım havalanıyordu. Bir dizi yavaş dönüşe başladım.
Çatırtıların ve müziğin üzerinden, *Ne durumdasın, Frakir?* diye sordum. Yanıt gelmedi.
Döndüm, yüksek dirençli bir bölgeye geldim, oradan çıktım, Desen'in ortasında, Coral'ın zindanının alev alev duvarına baktım. Ben dönerken Desen'in karşı tarafı yavaş yavaş görüş alanıma girdi.
Yabancı durmuş, bekliyordu, pelerininin yakası kaldırılmıştı. Yüzüne düşmüş gölgelerin içinden sırıtan dişlerini görebiliyordum. Desen'in ortasında durduğunu görünce şaşırdım. İlerlememi izliyor, görünüşe göre beni bekliyordu- adamın benim onarmak üzere yöneldiğim bir kırıkta durduğunu fark ettim.
“Yolumdan çekilmek zorundasın," diye seslendim. “Duramam ve beni durdurmana izin veremem!"
Adam yerinden kıpırdamadı ve babamın birincil Desen'de verdiği bir mücadeleyi bana anlattığını hatırladım. Grayswandir'in kabzasına vurdum.
"Geliyorum," dedim.
Bunu izleyen adımımla beraber mavi-beyaz alevler daha da yükseldi ve onların ışığında adamın yüzünü gördüm. Kendi yüzümü.
"Hayır," dedim.
"Evet," dedi.
"Sen karşıma çıkan Logrus-hayaletlerinin sonuncususun."

"Gerçekten mi," diye yanıt verdi.

Bir adım daha attım.

“Ama," dedim, “Logrus’u yürüdüğüm zamandan kalma bir taklitsen, neden burada bana karşı çıkasın? O günlerden hatırladığım ben, böyle bir görevi üstlenmezdi."

Sırıtışı yok oldu.

“O anlamda sen değilim," dedi. “Anladığım kadarıyla bunun olmasını sağlamanın tek yolu, bir şekilde benim kişiliğimi sentezlemek."

“Demek sen, bir beyin operasyonu ve öldürme emri ile gelen ben’sin?"

“Bunu söyleme," diye yanıt verdi. “Kulağa yanlış gelmesine sebep oluyor ve ben doğru olanı yapıyorum. Anılarımızın bile çoğu aynı."

“Geçmeme izin ver, seninle daha sonra konuşayım. Bu numarayı deneyerek Logrus’un kendini becerdiğini düşünüyorum. Kendini öldürmek istemezsin, ben de öyle. Birlikte bu oyunu kazanabiliriz. Gölge’de birden fazla Merlin’e yer var."

Yavaşlamıştım, ama sonra bir adım daha atmam gerekti. Bu noktada zaman kaybetmeye cesaret edemezdim.

Dudakları ince bir çizgi halini aldı ve başını iki yana salladı.

“Üzgünüm," dedi. “Bir saat yaşamak üzere doğdum. Seni öldürmediğim takdirde. Bunu yaparsam, senin ömrün bana verilecek."

Kılıcını çekti.

“Yeniden imal edilmiş olsan da, olmasan da seni düşündüğünden daha iyi tanıyorum," dedim. "Bunu yapacağını düşünmüyorum. Dahası, o ölüm hükmünü kaldırmayı başarabilirim. Sizin gibi hayaletler için güçlerin nasıl çalıştığı konusunda bir şeyler öğrendim."

Benim yıllar önce kullandığım kılıca benzeyen kılıcını uzattı. Ucu neredeyse bana ulaşıyordu.

"Üzgünüm," diye tekrarladı.

Hamleyi savuşturmak için Grayswandir’i çektim. Çekmeseydim aptallık etmiş olurdum. Logrus’un onun kafasında nasıl bir çalışma yaptığını bilmiyordum. Logrus’u yürüdüğümden beri öğrendiğim kılıç tekniklerini hatırlamaya çalıştım.

Evet. Benedict’in Borel’e yaptığı oyun bana hatırlatmıştı. O zamandan bu yana İtalyan tarzı eskrim dersleri almıştım. Daha geniş, daha dikkatsiz görünüşlü savuşturmalar sağlıyordu, ama menzilin genişlemesi bunu telafi ediyordu. Grayswandir öne atıldı, kılıcını yana savurdu, uzandı. Onun bileği

Fransız dörtlüsüyle büküldü, ama ben kolumu uzatmış, bileğim düz, altına girmiştim bile. Kılıcımın gücü onunkine hızla dıştan vururken, sağ ayağımı çizgi boyunca kaydırdım ve sol ayağımı hemen öne atarak kılıcımı yandan vücuduna savurdum. Gardlarımız kilitlendi ve o yana doğru ilerlemeye devam etti.

Ve sonra sol elim, kolejde bir uzak doğu dövüş ustası dostumdan öğrendiğim bir manevrayla sağ dirseğinin iç tarafına kaydı. Sanırım *zenponage* demişti. Aşağıya baskı yaparken kalçalarımı indirdim. Sonra saatin ters yönünde çevirdim. Dengesi bozuldu ve soluma düştü. Ama buna izin veremezdim.

Desen'in üzerine düşerse, bir havai fişek gösterisiyle havaya uçacağı gibi komik bir his vardı içimde. Bu yüzden birkaç santim daha alçaldım, elimi omzunun altına kaydırdım ve kırık alana düşsün diye ittim.

Sonra bir çığlık duydum ve alev alev bir şekil solumdan geçti.

"Hayır!" diye haykırdım, uzanarak.

Ama artık çok geçti. Jurt çizgiden ayrılmış, yanımdan fırlamış, kılıcını ikizimin bedenine saplamıştı. Bedeni burgaçlanıyor, yanıyordu. İkizimin yarasından da ateş fışkırıyordu. Kalkmaya çalıştı, yeniden düştü.

“Sana faydam olmadığımı söyleme, ağabey," dedi Jurt odanın tavanına yükselip dağılan bir hortuma dönüşmeden hemen önce.

Eşruhlu Hayaletime dokunacak kadar uzanamıyordum ve bir an sonra bunu artık istemiyordum, çünkü hızla bir insan meşaleye dönüşmüştü.

Bakışlarını yukarı çevirip Jurt'un olağanüstü ölümünü izledi. Sonra bana baktı ve yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi.

“Haklıydı, biliyorsun," dedi ve sonra o da ateşlere boğuldu.

Ataletimden kurtulmam zaman aldı, ama bir süre sonra başardım ve ateşin çevresindeki ayinsel dansıma devam ettim.

Bir sonraki turda iki adamdan da eser yoktu, ama kılıçları düştükleri yerde kalmıştı; yolumun üzerinde. Geçerken onları Desen'den dışarı tekmeledim. O sırada alevler belime kadar yükselmişti.

Çevresinden, geriye, üzerinden. Yanlış adım atmamak için düzenli olarak mücevhere bakıyordum. Desen'i parça parça ördüm. Işık çizgilere emildi ve merkezdeki alevler dışında, evde, bodrumda bulundurduğumuz Desen'e gittikçe daha çok benzedi.

İlk Perde Saraylar ve Amber hakkında acılı anılar getirdi.

Titreyerek kayıtsız kaldım ve geçtiler. İkinci Perde San Francisco anılarımı ve arzularımı karıştırdı. Nefesimi kontrol ettim ve yalnızca bir seyirciymişim gibi davrandım. Alevler omuzlarımda dans ediyordu ve yaydan yaya, bir kıvrımdan ters bir kıvrıma yürürken bir dizi yanmayı düşündüm. Direnç gittikçe arttı ve ona karşı mücadele ederken terden sırılsıklam oldum.

Ama daha önce bu yoldan geçmiştim. Desen yalnızca çevremde değil, aynı zamanda içimdeydi de.

İlerledim ve azalan verim noktasına ulaştım. Harcadığım çabaya karşı gittikçe daha az mesafe alıyordum. Durmadan Jurt'un çözülmesini, alevler arasında ölen kendi yüzümü görüp duruyordum ve anı akışının Desen’in sebep olduğu bir şey olduğunu bilmemin hiçbir faydası yoktu. Kendimi ileriye sürüklerken beni rahatsız etmeye devam ediyordu.

Büyük Yay’a yaklaşırken bir kez bakışlarımı çevremde dolaştırdım ve Desen’in tamamen onarılmış olduğunu gördüm.

Çizgilerdeki tüm kırıkları, onları birleştiren çizgilerle onanmıştım ve artık Desen siyah ve yıldızsız bir gecenin önündeki donmuş bir çarkı felek gibi yanıyordu. Bir adım daha...

Boynumdaki sıcak mücevheri okşadım. Kızıl parıltısı daha önceye oranla şiddetlenmiş gibi geldi bana. Onu ait olduğu yere iade etmemin kolay bir yolu olup olmadığını merak ettim. Bir adım daha...

Mücevheri kaldırıp içine baktım. Orada benim Büyük Yay’ı tamamlayan ve sanki hiç sorun değilmişçesine alev duvarının içinde yoluna devam eden imgem vardı. Görüntüyü tavsiye olarak kabul etsem de, aklıma Droppa’nın bir kez taklit ettiği bir David Steinberg esprisi geldi. Desen’in eşek şakası peşinde olmadığını umdum.

Yay’da yürümeye devam ederken alevler her yanımı sardı.

Gösterdiğim çaba artarken, yavaşlamaya devam ediyordum.

Bir adımdan, acı dolu başka bir adıma geçerek Son Perde’ye yaklaştım. Benliğimi oluşturan her şey tek bir hedefe odaklanırken, saf bir irade ifadesine dönüştüğümü hissediyordum.

Bir adım daha... Sanki üzerimde ağır bir zırh varmış gibiydi.

Bu, insanı ümitsizliğin kıyısına sürükleyen son üç adımdı.

Tekrar...

Sonra hareketin bile gösterilen çabadan daha az önemli olduğu bir nokta geldi. Artık önemli olan sonuç değil, çabaydı.

İradem alevdi; vücudum duman ya da gölge...

Ve bir daha...

Benim yükselttiğim mavi ışığın içinde, Coral'ı çevreleyen turuncu alevler gümüş-gri akkor mızraklar oldu. Çatırtıların ve patlamaların arasında, yine müzik sesi gibi bir şey duydum. Ağır, adagio, derin ve titrek, bir şey, Micheal Moore'un bas çalması gibi. Ritmi kabullenmeye, onunla beraber hareket etmeye çalıştım. Sonra, bir şekilde, başarmışım gibi göründü -ya böyleydi ya da zaman kavramını çarpılmıştı ve bunu izleyen adımlarımda bir akıcılık hissettim.

Ya da, belki Desen bana bir iyilik borçlu olduğunu hissetmiş, birkaç adımı kolaylaştırmıştı. Asla bilemeyeceğim.

Son Perde'den geçtim, aniden tekrar turuncuya dönüşen alev duvarına döndüm ve ilerlemeye devam ettim. Bir sonraki nefesimi ateşlerin ortasında aldım.

Coral orada, Desen'in merkezinde yatıyordu ve onu son gördüğüm zamanki gibi güzeldi. Bakır rengi bir gömlek ve koyu yeşil pantolon içinde. Ama şimdi kendi kalın, kahverengi pelerininin üzerine yayılmış, uyuyor gibiydi. Yanında sağ dizimin üzerine çöktüm ve elimi omzuna koydum. Kıpırdamadı. Yanağının üzerine düşmüş bir tutam kırmızımsı saçı geriye itip, yanağını okşadım.

"Coral?" dedim.

Yanıt yok.

Elimi omzuna götürüp hafifçe sarstım.

"Coral?"

İç çekerek derin bir nefes alıp verdi, ama uyanmadı.

Biraz daha sert sarstım. “Uyan, Coral."

Kolumu omuzlarının altına kaydırıp biraz doğrulttum. Gözleri açılmadı. Bir tür büyü altında olduğu belliydi. Desenin ortası, eğer kavrulmak istemiyorsanız, Logrus İmgesi'ni çağırmak isteyeceğiniz bir yer değildir. Bu yüzden masal kitabı tedavisini denedim. Eğilip öptüm. Hafif, derin bir ses çıkardı ve gözkapakları kıpırdadı. Ama kendine gelmedi. Yine denedim. Sonuç aynı oldu.

“Lanet olsun!" dedim. Böyle bir büyü yapmak için biraz yer lazımdı, işimde kullandığım bazı araçlara ulaşabileceğim ve cezalandırılmadan güçlerimin kaynağına uzanabileceğim bir yer istiyordum.

Onu kaldırdım ve Desen'den bizi Amber'deki daireme, *ty'iga* -emrindeki ablasının onun transında yattığı yere -beni ondan korumak için ağabeyimin yaptığı işlerden biri- götürmesini istedim.

"Bizi eve götür," dedim, vurgulamak için yüksek sesle.

Hiçbir şey olmadı.

O zaman güçlü bir şekilde görselleştirdim ve bir kez daha zihinsel bir emirle destekledim.

Yerimizden bile kıpırdamadık.

Coral'ı yavaşça indirdim, ayağa kalktım ve alevlerin en zayıf olduğu yerden Desen'e baktım.

"Bak," dedim, "bir sürü zahmete ve riske girerek sana büyük bir iyilik yaptım. Şimdi buradan defolup gitmek ve hanımefendiyi de yanımda götürmek istiyorum. Lütfen dediğimi yapar mısın?"

Alevler birkaç saniye içinde sönüp yok oldu. Bunu izleyen loş ışıkta mücevherin, bir otel telefonundaki mesaj düğmesi gibi yanıp söndüğünü gördüm. Kaldırdım ve içine baktım.

X sınıfı kısa film beklememiştim, ama oynayan buydu.

"Sanırım yanlış kanalı alıyorum," dedim. "Bir mesajın varsa, duyalım bakalım. Aksi halde, eve gitmek istiyorum."

Hiçbir şey değişmedi, ama mücevherdeki iki şeklin bana ve Coral'a benzediğini fark ettim. Desen'in ortasına benzeyen bir yerde, bir pelerinin üzerinde, pervasızca ve durmaksızın işlerine bakıyorlardı. Adamın boynundaki mücevherin içinden görebilseler, eski bir tuz kutusu etiketinin daha renkli bir uyarlaması gibi görünürdü...

"Yeter!" diye bağırdım. "Bu son derece saçma! Cinsel bir ayin istiyorsan sana iki profesyonel gönderirim! Kadın uyanık bile değil..."

Mücevher yine, gözlerimi acıtan bir şiddetle zonkladı. Onu bıraktım. Sonra Coral'ı kaldırıp doğruldum.

"Daha önce seni geri geri yürüten oldu mu, bilmiyorum," dedim, "ama işe yaramaması için bir neden görmüyorum."

Son Perde'ye doğra bir adım attım. Aniden önümde bir alev duvarı yükseldi. Gerilerken sendeledim ve yere yayılmış pelerinin üzerine düştüm. Ateşe düşmesin diye Coral'a sarıldım. Tam üstüme düştü. Neredeyse uyanık görünüyordu...

Kollarını dolayıp burnunu boynuma dayadı. Artık baygından çok uykulu görünüyordu. Ona sıkı sıkı sarıldım ve düşündüm.

"Coral?" diye denedim yine.

"Mum," dedi.

"Buradan çıkmanın tek yolu sevişmemiz gibi görünüyor."

“Hiç istemeyeceksin sandım," diye mırıldandı, gözleri hâlâ kapalı.

Bu bir ölüye karşı cinsel arzu duymaya daha az benziyor, dedim kendi kendime, o bakır rengi düğmelere ulaşabilmek için ikimizi de yan tarafa çevirirken. Ben uğraşırken biraz daha mırıldandı, ama tam olarak bir konuşmaya dönüşmedi. Yine de vücudu ilgime yanıt vermiyor değildi ve birleşme hızla, detaylandırılmayacak kadar sıradan bir biçimde gelişti. Büyü bozmanın ilginç bir yöntemi gibi görünüyordu bu. Belki Desen’in gerçekten mizah anlayışı vardı. Bilmiyorum.

Ateşler, bizim ateşlerimizin söndüğü anda söndü. Coral’ın gözleri sonunda açıldı.

"Bu, ateş çemberinin icabına baktı gibi," dedim.

"Bu ne zaman rüya olmaktan çıktı?" diye sordu.

“Güzel soru," diye yanıt verdim “ve yanıtı sadece sen verebilirsin."

"Az önce beni bir şeyden mi kurtardın?"

“Açıklamanın en kolay yolu bu gibi görünüyor," diye yanıt verdim, o geri çekilip odaya göz gezdirirken. “Desen’den seni gitmen gereken yere götürmesini istersen başına ne geleceğini gördün mü?" dedim.

"İnsanın ırzına geçiliyor," diye yanıt verdi.

"Kesinlikle."

Ayrıldık. Giysilerimizi düzelttik.

“Birbirimizi tanımak için güzel bir yer..." diye başlamıştım ki, mağara güçlü bir sarsıntıyla sallandı.

“Burada zamanlama gerçekten berbat," dedim, ikimiz sallanıp, yararı olmasa bile teselli için birbirimize sarılırken.

Bir an sonra sarsıntı bitti ve Desen daha önce gördüğümden daha büyük bir şiddetle birden parladı. Başımı iki yana salladım. Gözlerimi ovaladım. Ne kadar doğru gelse de, yanlış olan bir şey vardı. Sonra büyük, metal perçinli kapı açıldı

-içe doğru!- ve Amber’e, gerçek Amber’e dönmüş olduğumuzu fark ettim. Alev alev ışıyan yolum hâlâ eşiğe kadar geliyor, ama hızla sönüyordu ve üzerinde küçük bir şekil duruyordu.

Ben koridorun loşluğuna karşı gözlerimi bile kısamadan, tanıdık bir yön kaybı duygusu yaşadım ve odama döndük.

“Nayda!" diye bağırdı Coral, yatağıma uzanmış şekli görünce.

“Tam olarak değil," dedim. “Yani, onun bedeni. Ama onu hareket ettiren ruh farklı türden."

"Anlamıyorum."

Desen odasını istila etmek üzere olan kişiyi düşünmekle meşguldüm. Aynı zamanda ağrıyan kaslardan, çığlıklar atan sinirlerden ve muhtelif yorgunluk zehirlerinden ibaret bir kütleydim. Jasra için açtığım şarap şişesinin durduğu masaya gittim. Ne kadar önceydi? Hâlâ orada duruyordu. İki temiz kadeh buldum. Doldurdum. Birini Coral’a uzattım.

"Ablan bir süre önce çok hastalandı, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı.

İri bir yudum aldım.

“Ölüme yakındı. O sırada, Nayda artık onu kullanamadığından, bedeni bir ty'iga -bir tür iblis- ruhu tarafından ele geçirildi."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Aslında ölmüş olduğunu düşünüyorum."

Coral gözlerime baktı. Aradığı her neyse bulamadı ve bunun yerine bir yudum aldı.

“Bir şeyin yanlış olduğunu biliyordum," dedi. “Hastalıktan bu yana hiç kendi gibi değildi."

"Daha kötü mü oldu? Daha sinsi?"

“Hayır, çok daha iyi. Nayda her zaman bir kaltak olmuştur."

"Anlaşamıyor muydunuz?"

"Son zamanlara dek, hayır. Acı çekmiyor, değil mi?"

"Hayır, yalnızca uyuyor. Büyü altında."

“Neden onu serbest bırakmıyorsun? Tehlikeliymiş gibi gözükmüyor."

“Artık tehlikeli olduğunu düşünmüyorum. Aslında, tam tersine," dedim. “Ve onu kısa süre sonra serbest bırakacağız. Ama bunu ağabeyim Mandor yapmak zorunda. Bu onun büyüsü."

“Mandor mu? Sen -ya da ailen- hakkında çok şey bilmiyorum aslında, değil mi?"

“Hayır," dedim. “Aynısı benim için de geçerli. Dinle, bugün günlerden ne olduğunu bile bilmiyorum." Odayı aştım ve pencereden dışarı baktım. Gün ışığı vardı, ama gökyüzü bulutluydu ve zamanı tahmin edemedim. “Hemen yapman gereken bir şey var. Babana git ve iyi olduğunu söyle. Ona mağaralarda kaybolduğunu ya da Aynalar Koridoru’nda yanlış yöne sapıp

kendini bir başka varoluş düzleminde falan bulduğunu söyle. Herhangi bir şey. Diplomatik bir olay yaratmamak için. Tamam mı?"

İçkisini bitirip başını salladı. Sonra bana baktı, kızardı ve bakışlarını kaçırdı.

"Ben ayrılmadan gene görüşürüz, değil mi?"

Uzandım, duygularımın nasıl olduğunu pek de bilemeden omzunu okşadım. Sonra bunun yetmeyeceğini fark ettim, ilerleyip onu kucakladım.

"Bunu biliyorsun," dedim, saçlarını okşarken.

"Bana şehri gösterdiğin için teşekkürler," dedi.

“Bir gün yine yapmalıyız bunu," dedim, “tempo yavaşlar yavaşlamaz."

"Hı-hı."

Kapıya yürüdük.

"Fazla zaman geçmeden seni görmek istiyorum," dedi.

“Hızla yaşlanıyorum," dedim ona, kapıyı açarken. “Cehenneme gidip döndüm."

Yanağıma dokundu.

"Zavallı Merlin," dedi. “İyi uyu."

Şarabımın kalanını diktim ve Koz Kartlarımı çektim. Onun dediği şeyi yapmak istiyordum, ama bazı kaçınılmaz şeyler daha önce geliyordu. Hayaletçark’ın kartını çekip baktım.

Nerdeyse aynı anda, hafif bir ısı düşüşü ve benim arzumu oluşturmamın ardından Hayaletçark önümde belirdi. Havanın ortasında dönen kırmızı bir çember.

“Ah, selam, Baba," dedi. “Nerelere gittiğini merak ediyordum. Mağarayı tekrar kontrol ettiğimde yoktun ve gölge tarama süreçlerimden hiçbiri seni bulamadı. Aklıma eve gelmiş olabileceğin hiç gelmedi. Ben..."

“Daha sonra," dedim. “Acelem var. Beni hemen Desen odasına götür."

"Önce sana söylemem gereken bir şey var."

"Ne?"

“Seni Kale’de takip eden güç. Mağarada seni sakladığım...?"

"Evet?"

"Seni arayan, Desen’in kendisiydi."

“Bunu tahmin etmiştim," dedim, “daha sonra. Karşılaştık ve şimdilik anlaştık sayılır. Beni hemen oraya götür. Bu önemli."

"Efendim, o şeyden korkuyorum."

“O zaman beni cesaret edebildiğince yakınına götür ve geri çekil. Bir şeyi kontrol etmeliyim."

"Pekala. Bu tarafa gel."

Bir adım attım. Hayalet havada yükseldi, bana doğru doksan derece döndü ve hızla düşerek başımdan, omuzlarından, vücudumdan geçip ayaklarımın altında yok oldu. O bunu yaparken ışıklar söndü ve hemen Logrus imgemi çağırdım. Bana Desen odasının büyük kapısının önündeki koridorda durduğumu gösterdi.

"Hayalet?" dedim yumuşak sesle.

Yanıt yoktu.

Öne yürüdüm, köşeyi döndüm, kapıya yaklaştım ve yaslandım. Hâlâ kilitlenmemişti ve itince açıldı. Frakir bileğimde bir kez zonkladı.

Frakir? diye sordum.

O taraftan da yanıt gelmedi.

Sesini mi yitirdin, hanımefendi?

İki kez zonkladı. Onu okşadım.

Kapı, önümde açılırken, Desen’in daha da parlaklaşmış olacağından emindim. Ancak düşüncem hızla bir kenara itildi.

Desen’in ortasında, sırtı bana dönük, kolları kalkmış, siyah saçlı bir kadın vardı. Yanıt vereceği ismi seslenecektim neredeyse, ama benim sözel mekanizmam harekete geçemeden kadın gözden kayboldu. Duvara yaslanarak çöktüm.

“Gerçekten kendimi kullanılmış gibi hissediyorum," dedim yüksek sesle. “Kıçımı perişan ettin, birden fazla kez hayatımı riske attın, metafizik röntgencilik arzunu tatmin etmemi sağladın, sonra istediğin son şeyi -biraz daha yüksek bir parıltı- elde ettikten sonra tekmeyi bastın. Herhalde tanrılar, güçler ya da ne tür lanet şeysen, birisiyle işiniz bittikten sonra 'Teşekkür ederim' ya da 'Kusura bakma' ya da 'Cehenneme git' demiyorsunuz. Ve bana karşı kendini haklı çıkarma ihtiyacını bile duymadığın ortada. Eh, ben bebek bakıcısı değilim. Nasıl bir oyun oynuyorsanız, sen ya da Logrus tarafından itilip kakılmaktan hoşlanmıyorum. Şimdi bir damarımı kessem ve her tarafına kanasam ne dersin?"

Desen’in benin tarafımda hemen bir enerji yoğunlaşması oldu. Ağır bir hışırtıyla önümde mavi bir alev kulesi belirdi, genişledi, dev, insanlık dışı bir güzelliğin cinsiyetsiz hatlarını kazandı. Ona karşı gözlerimi gölgelemem gerekti.

“Anlamıyorsun," dedi alevlerin kükremesinin değişiminden oluşan bir ses.

"Biliyorum. Bu yüzden buradayım."

"Çabaların takdir edilmiyor değil."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"İşleri yürütmenin başka yolu yoktu."

"Eh, dilediğin gibi yürüdüler mi?"

"Evet."

"O zaman bir şey değil, sanırım."

"Küstahsın, Merlin."

“Şu anda kaybedecek bir şeyim olmadığını hissediyorum. Bana ne yapacağına aldıramayacak kadar yorgunum. Bu yüzden bana büyük borcun olduğunu söylemek için indim buraya. O kadar."

Sonra ona sırtımı döndüm.

"Oberon bile bana bu şekilde hitap edemedi," dedi.

Omuzlarımı silktim ve kapıya doğru bir adım attım. Ayağımı indirdiğim zaman, yine dairemdeydim.

Yine omuzlarımı silktim ve yüzüme su çarpmaya gittim.

"Hâlâ iyi misin, Baba?"

Lavabonun çevresinde bir halka vardı. Havada yükseldi ve odada beni takip etti.

"İyiyim," dedim. “Ya sen?"

"İyi. Beni tamamen görmezden geldi."

"Neyin peşinde olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

“Gölge’nin kontrolü için Logrus ile düello ediyor gibi görünüyor. Ve sadece bir raunt kazandı. Her ne olmuşsa, onu güçlendirmiş gibi. Buna sen de karıştın, değil mi?"

"Evet."

“Seni yerleştirdiğim mağaradan ayrıldıktan sonra neredeydin?"

"Gölgeler arasında kalan bir yer biliyor musun?"

"Arasında mı? Hayır. Bu mantıklı gelmiyor."

"Eh, işte oradaydım."

"Oraya nasıl gittin?"

“Bilmiyorum. Büyük zorlukla, tahmin ederim. Mandor ve Jasra iyi mi?"

"Son gördüğümde iyiydiler."

"Ya Luke?"

"Onu aramak için bir sebebi yoktu. Aramamı ister misin?"

“Hemen değil. Şimdi yukarı çıkıp kraliyet süitine bakmanı istiyorum. Şu anda içinde birisinin olup olmadığını bilmek istiyorum. Ve varsa, kimin olduğunu. Aynı zamanda yatak odasındaki şömineyi kontrol etmeni istiyorum. Sağdaki gevşek taş yerine mi konmuş, yoksa hâlâ ocakta mı duruyor, bir bak."

Yok oldu ve ben odayı adımlamaya başladım. Oturmaya ya da uzanmaya korkuyordum. Bunu yaparsam hemen uykuya dalacağımı ve uyanmakta güçlük çekeceğimi hissediyordum.

Ama ben fazla mesafe kaydedemeden Hayalet döndü.

“Kraliçe Vialle orada," dedi, “stüdyosunda, gevşek taş yerine konmuş ve koridorda kapıları çalan bir cüce var."

“Lanet olsun," dedim. “Dernek kaybolduğunu biliyorlar. Bir cüce mi?"

"Bir cüce."

İçimi çektim.

“Sanırım yukarı çıkıp mücevheri iade etsem ve olanları açıklamaya çalışsam iyi olacak. Vialle hikayemden hoşlanırsa, Random’a anlatmayı unutabilir."

"Seni oraya nakledeyim."

“Hayır, bu pek politik olmaz, ne de nazik. Gidip kapıyı çalmam ve bu sefer uygun şekilde içeri davet edilmem daha iyi olur."

“İnsanlar ne zaman kapıyı çalacaklarını ve ne zaman içeri gireceklerini nereden anlıyorlar?"

"Genelde, kapalıysa çalarsın."

"Cücenin yaptığı gibi mi?"

Dışarıda bir yerden hafif bir kapı vurma sesi duydum.

“Ayrım yapmadan bütün kapıları vuruyor mu?" diye sordum.

“Eh, hepsini sırayla deniyor, bu yüzden buna ayrım yapmamak denir mi, bilmiyorum. Şimdiye dek denediği bütün kapılar boş odalara açılıyordu. Bir iki dakika içinde seninkine ulaşır."

Kapıya gittim, kilidi çevirdim, açıp koridora çıktım.

Evet, koridorda ilerleyen kısa boylu bir adam vardı. Açılan kapıma doğru baktı, bana yönelirken gülümsedi ve sakalının içinde dişleri göründü.

Adamın kambur olduğu hemen belli oldu.

“Tanrım!" dedim. “Sen Dworkin’sin, değil mi? Gerçek Dworkin!"

“Sanırım öyle," diye yanıtladı, tatlı bir sesle. “Ve umarım sen de Corwin’in oğlu Merlin’sin."

“Benim," dedim. “Bu olağandışı bir zamanda gelen olağandışı bir zevk."

“Bu sosyal bir ziyaret değil," dedi, yaklaşıp elimi ve omzumu kavrayarak. “Ah! Burası senin odan!"

"Evet. İçeri girmez misin?"

"Teşekkür ederim."

Onu içeri aldım. Hayalet, duvardaki sinek taklidi yaptı, çapı bir santime düştü ve yolunu kaybetmiş bir güneş ışınıymış gibi bir zırha yerleşti. Dworkin oturma odasını hızla dolandı, yatak odasına baktı, bir süre Nayda’yı izledi, “Bırak uyuyan iblisler öyle kalsın," diye mırıldandı, dönüşte yanımdan geçerken mücevhere dokundu, kötü bir şey sezmiş gibi başını iki yana salladı ve içinde uyuyakalacağımdan korktuğum koltuğa gömüldü.

"Bir kadeh şarap alır mısın?" diye sordum.

Başını iki yana salladı.

“Hayır, teşekkür ederim," diye yanıt verdi. “Gölge’deki en yakın Kırık Desen’i onaran sendin, değil mi?"

"Evet, öyle."

"Neden yaptın?"

"Bu konuda fazla seçeneğim yoktu."

“Yaşlı adam, gri, dağınık sakallarını çekiştirerek, “Bana anlatsan iyi olur," dedi. Saçları uzundu ve bir tıraşa ihtiyacı vardı. Yine de bakışlarında ya da sözlerinde delilikten iz yok gibiydi.

“Basit bir hikaye değil ve anlatacak kadar uzun süre uyanık kalacaksam, biraz kahveye ihtiyacım olacak," dedim.

Ellerini açtı ve aramızda küçük, beyaz örtülü bir masa belirdi. Üzerinde iki kişilik servis, kısa bir mumun üzerine yerleştirilmiş, dumanları tüten gümüş bir sürahi vardı. Ayrıca bir de bisküvi tepsisi. Ben hepsini o kadar hızlı çağıramazdım.

Mandor’un yapıp yapamayacağını merak ettim.

"Bu durumda, ben de sana katılırım," dedi Dworkin.

İçimi çektim ve fincanları doldurdum. Hüküm Mücevheri’ni kaldırdım.

“Belki başlamadan önce bu şeyi iade etmeliyim," dedim ona. “İleride beni bir sürü dertten kurtarabilir."

Ben kalkmaya davranınca başını iki yana salladı.

“Sanmıyorum," dedi. “Muhtemelen şimdi onu boynundan çıkarırsan ölürsün."

Yerime oturdum.

"Krema, şeker?" diye sordum.

Bölüm 9

Yavaş yavaş kendime geldim. O tanıdık mavilik, içinde süzüldüğüm varoluş öncesi göldü. Ah, evet, buradaydım çünkü... buradaydım, şarkının dediği gibi. Uyku tulumumun içinde diğer yana döndüm, dizlerimi göğsüme çektim ve yeniden uykuya daldım.

Bir daha kendime geldiğimde dünyanın hâlâ mavi bir yer olup olmadığını görmek için hızla çevreme bakındım. Güzel.

Denenmiş ve doğru olan şeyler için söylenecek çok şey var.

Sonra Luke'un her an beni öldürmek için gelebileceğini hatırladım ve parmaklarım yanımdaki silahın kabzasında kapandı.

Birinin yaklaşıp yaklaşmadığını duyabilmek için kendimi zorladım.

Günü kristal mağaramın duvarını yontarak mı geçireceğim? diye merak ettim. Yoksa Jasra gelip yine beni öldürmeye mi çalışacak?

Yine mi?

Yanlış olan bir şey vardı. Jurt, Coral, Luke, Mandor, hatta Julia'yla ilgili bir sürü iş vardı. Hepsi bir rüya mıydı?

Panik anı geldi ve geçti, sonra gezinen ruhum, anılarımın geri kalan kısmını yanında getirerek geri döndü. Esnedim ve her şey yine yoluna girdi.

Gerindim. Doğrulup oturdum. Gözlerimi ovaladım.

Evet, kristal mağaraya geri dönmüştüm. Hayır, Luke'un beni buraya kapatmasından beri olan şeyler rüya değildi. Buraya kendi isteğimle gelmiştim, a) çünkü bu zaman hattında iyi bir uyku Amber'de oldukça kısa bir süre olacaktı, b) çünkü burada kimse beni Koz Kartı iletişimiyle rahatsız edemeyecekti, c) çünkü Desen'in ya da Logrus'un bile beni burada bulması imkansızdı.

Saçlarımı gözlerimden çektim, kalktım ve tuvalete gittim.

Dworkin ile sohbetimden sonra Hayalet'in beni buraya nakletmesi iyi bir fikirdi. On iki saat kadar uyuduğumdan emindim. Derin, kesintisiz, en iyi türden uyku. Bir litrelik bir su şişesi boşalttım. Sonra daha fazlasıyla yüzümü yıkadım.

Daha sonra, giyinip çarşaflarımı depoya kaldırdıktan sonra, giriş odasına yürüdüm ve tepedeki yatay geçidin ışığında durdum. Gökyüzünün

gördüğüm kısmı açıktı. Beni buraya kapattığı ve akraba olduğumuzu öğrendiğim gün Luke'un söyledikleri hâlâ kulaklarımdaydı.

Hüküm Mücevheri'ni gömleğimin altından çekip çıkardım, arkasından parlayacak şekilde ışığın önüne tuttum ve derinliklerine baktım. Bu sefer mesaj yoktu.

Çok iyi. İki yönlü trafik havasında değildim.

Taşa bakmaya devam ederek bağdaş kurup oturdum. Bu işi halletme zamanı gelmişti. Şimdi kendimi dinlenmiş ve bir bakıma tetikte hissediyordum. Dworkin'in önerdiği gibi bu kırmızı havuzda Desen'i aradım.

Bir süre sonra şekillenmeye başladı. Onu gözümde canlandırıyormuş gibi değildim, ama zaten bu bir görselleştirme egzersizi değildi. Yapının berraklaşmasını izledim. Ancak aniden var olmuş gibi değil de, sanki daha çok hep oradaymış ve gözlerim ancak şimdi onu algılayacak uyumu sağlayabilmiş gibiydi. Muhtemelen bu doğruydu da.

Derin bir nefes aldım ve bıraktım. Bunu tekrarladım. Sonra dikkatle deseni incelemeye başladım. Babamın mücevherle uyum sağlamak hakkında söylediği şeyleri hatırlayamıyordum.

Dworkin'e bundan bahsettiğim zaman, endişelenmememi, tek ihtiyacım olan şeyin taşın içindeki üç boyutlu Desen uyarlamasını bulmak, giriş noktasını saptamak ve aşmak olduğunu söylemişti. Ayrıntılar için ısrar ettiğimde yalnızca gülmüş ve kaygılanmamamı söylemişti.

Tamam.

Taşı ağır ağır çevirerek yaklaştırdım. Sağda, yüksekte küçük bir aralık belirdi. Ona odaklandığımda hızla bana doğru yükselir gibi oldu.

O yere gittim, içine girdim. Tuhaf bir yuvarlanan tren deneyimiydi. Bir mücevherin içindeki Desensi çizgilerde ilerlemek. Bazen bağırsaklarımı boşaltmaya yakın bir yükseklik korkusuyla, bazen irademi yakut sınırlara dayayıp o teslim olana dek iterek ve sonra kendi kendime tırmanarak, düşerek, kayarak ya da ilerleyerek beni çektiği yere gittim. Bedenimi ve zinciri tutan elimi unuttum, yalnızca fena halde terlediğimi ve terimin devamlı gözlerime dolarak canımı acıttığını biliyordum.

Hüküm Mücevheri'ne, Desen'in bir üst oktavına uyum sağlarken ne kadar zaman geçti, hiçbir fikrim yok. Dworkin garip arayışımı tamamlayıp en yakın Kırık Desen'i onardıktan sonra, Desen'in ölmemi istemesi için onu kızdırmamdan daha farklı sebepler olduğunu düşünüyordu. Ama ayrıntılara

girmeyi reddetti, sebebi bilmemin, olası bir gelecek seçenekte, serbestçe verilmesi gereken kararımı etkileyeceğinden korkuyordu.

Bunların hepsi bana saçmalık gibi geliyordu, ama efsane ve söylentilerden tanıdığım Dworkin'in aksine, bütün söyledikleri bana son derece akıllıca gelmişti.

Zilinim mücevherin içi olan kan gölüne atladı ve içinde yükseldi. Yürüdüğüm ve daha yürümek zorunda olduğum Desen parçaları çevremde hareket ediyor, şimşek gibi çakıyordu.

Zihnimin görünmez bir Perde'ye çarpacağını ve parçalanacağını hissediyordum. Artık hareketim kontrol dışına çıkmıştı ve ivmeleniyordu. Sonuna varıncaya kadar bu şeyden çekilmemin yolu yoktu, biliyordum.

Dworkin, gördüğüm kişiyi kontrol etmek üzere döndüğüm zaman, Desen ile yüzleştiğimde ona karşı korunmuş olduğumu hissediyordu, çünkü mücevheri takmıştım. Ama uzun süre takamazdım, çünkü bu da ölümcül olabilirdi. Dworkin, onu geri vermeden önce -babam ve Random gibi— mücevherle uyum sağlamam gerektiğine karar vermişti. Böylece içimde daha üstün bir imge taşıyor olacaktım ve bu imge aynı zamanda, tıpkı mücevher gibi, beni Desen'e karşı koruyacaktı. Mücevheri kullanarak Desen'i yaratan adama itiraz edemezdim.

Bu yüzden kabul ettim. Ama önerdiği şeyi yapamayacak kadar yorgundum. İşte bu yüzden 'Hayalet'in beni kristal mağaraya, sığınağıma getirmesini sağlamış, ilk önce dinlenmiştim.

Şimdi, şimdi... aktım. Döndüm. Zaman zaman durdum.

Mücevherin Perde'ye denk olan kısımları daha az zorlu gelmiyordu, çünkü bedenimi geride bırakmıştım. Her geçiş, Olimpiyatlarda bir buçuk kilometre koşmuşum gibi bitkin bırakıyordu beni. Ama bir düzeyde, içinde aktığım mücevheri elimde tuttuğumu biliyor, bir başka düzeyde kalbimin attığını hissediyor, yine bir başkasında yıllar önce, bir antropoloji dersinde konuk hoca Joan Halifax'ın verdiği dersten parçalar hatırlıyordum. Ortam, bir kadehteki Gayzer Tepesi Merlot 1985 gibi dönüyordu. O gece masanın karşısında kime bakıyordum?

Fark etmez. İleri, aşağı ve dolan. Kanla aydınlanmış dalga gevşemişti. Ruhuma bir mesaj yazılmıştı. Başlangıçta telaffuz edemediğim bir sözcüktü... Parlak, daha parlak. Hızlı, daha hızlı.

Bir yakut duvarla çarpışma, ben, üzerinde bir leke. Şimdi gel,

Schopenhauer, nihai irade oyununa. Bir iki çağ gelip geçti; sonra, aniden, yol açıldı. Patlayan bir yıldız ışığına döküldüm.

Kırmızı, kırmızı, kırmızı, beni ileri taşıyan, uzağa, küçük teknem Yıldız patlaması gibi, sürüklenerek, genişleyerek, eve gelerek...

Yığıldım. Bilincimi kaybetmedim, ama zihnimin durumu normal de değildi. Dilediğim zaman, dilediğim yöne geçebileceğim bir uyku öncesi sersemliği içindeydim. Ama neden? Nadiren bu kadar dinç hissederim. Onu kazandığımı fark ediyordum, bu yüzden oracıkta, uzun, çok uzun zaman süzüldüm.

Sonunda durum keyif çatmayı keyifli kılan düzeyin altına düştü, ayağa kalktım, sallandım, duvara yaslandım, su içmek için depoya gittim. Kurt gibi açtım, ama konserve ya da kurutulmuş yiyeceklerin hiçbiri beni cezbetmedi. Özellikle de kolayca tazelerini bulabileceğimi biliyorken.

O tanıdık odalarda yürüdüm. Dworkin'in tavsiyesini yerine getirmiştim. Yazık ki, sormak istediğim uzun soru listesini hazırlamadan önce ona sırtımı dönmüştüm. Döndüğümde gitmişti.

Tırmandım. Mağaramdan çıkınca bildiğim tek girişi barındıran mavi çıkıntının üzerinde durdum. Esintili, yumuşak, bahar gibi bir sabahtı ve doğuda birkaç bulut kümesi vardı.

Zevkle derin bir nefes alıp bıraktım. Sonra eğildim, mavi kayayı alıp girişi tıkadım. Sığınağa ihtiyacım olursa, bir daha geldiğimde vahşi bir hayvanın bana sürpriz yapması hiç hoşuma gitmezdi.

Hüküm Mücevheri'ni boynumdan çıkardım ve kayadaki bir çıkıntıya astım. Sonra on adım kadar uzaklaştım.

"Selam, Baba."

Hayalet altın bir frizbi olmuş, batıdan süzülerek gelmişti.

"Günaydın, hayalet."

“Neden o aleti bırakıyorsun? Gördüğüm en güçlü araçlardan biri."

“Onu bırakmıyorum, Logrus İmgesi'ni çağırmak üzereyim ve pek anlaştıklarını sanmıyorum. Üzerimde ahenk kazandığım bu yüksek düzeyli Desen varken Logrus'un bana nasıl davranacağı konusunda biraz endişeliyim."

“Belki ben gitmeli, seni kontrol etmek için daha sonra geri dönmeliyim."

"Burada kal," dedim. “Sorun çıkarsa beni kaçırabilirsin."

Sonra Logrus İmgesi'ni çağırdım, geldi, önümde süzüldü ve hiçbir şey olmadı. Çevremi algılamamın bir kısmını kayanın üzerindeki mücevhere

kaydırdım ve onun aracılığıyla Logrus’u bir başka açıdan algıladım. Tekinsiz. Aynı zamanda acısız.

Bir kez daha kendi kafatasıma yerleştim, kollarımı Logrus uzantılarına soktum, uzandım,..

Bir dakikadan az zamanda bir tabak tereyağlı gözleme, sosis, bir fincan kahve ve bir bardak portakal suyu geldi.

"Sana bunları daha hızlı getirebilirdim," dedi Hayalet.

“Eminim getirirdin," dedim. “Yalnızca sistemleri sınıyordum."

Yerken önceliklerimi belirledim. Bitirdiğim zaman tabakları geldikleri yere gönderdim, mücevheri aldım, boynuma astım ve ayağa kalktım.

"Tamam, Hayalet. Amber’e dönme vakti," dedim.

Genişledi, açıldı, alçaldı ve altın bir kemerin önünde duruyordum. Öne adım attım ve dairemdeydim.

"Teşekkürler," dedim.

“Bir şey değil, Baba. Dinle, bir sorum var: Kahvaltı çağırdığın zaman Logrus İmgesi’nin tavırlarında sıra dışı bir şey fark ettin mi?"

"Ne gibi?" diye sordum, ellerimi yıkamaya giderken.

"Fiziksel duygularla başlayalım. Sana... yapışkan geldi mi?"

“Bu tuhaf bir anlatım tarzı," dedim. “Ama aslında bağlantının kopması biraz daha uzun sürdü. Neden soruyorsun?"

“Aklıma garip bir fikir geldi. Desen büyüsü yapabilir misin?"

"Evet, ama Logrus’ta daha iyiyim."

“Fırsat bulursan ikisini denemek ve karşılaştırmak isteyebilirsin."

"Neden?"

"İçime bir şeyler doğuyor. Kontrol eder etmez söylerim."

Hayaletçark gitti.

"Lanet olsun," dedim ve yüzümü yıkadım.

Pencereden dışarı baktım, bir avuç kar tanesi uçup geçti.

Masamın çekmecesinden bir anahtar aldım. Hemen halletmek istediğim bir iki şey vardı.

Koridora çıktım. Birkaç adım atmıştım ki bir ses duydum.

Durup dinledim. Sonra devam ettim, merdiveni geçtim. Ben ilerlerken sesin şiddeti gittikçe arttı. Kütüphaneden geçen koridora vardığım zaman Random’ın döndüğünü anladım, çünkü buralarda öyle davul çalabilen başka kimseyi tanımıyordum. Çalabilse de Kral’ın davulunu kullanmaya cesaret edebilecek birini.

Yarı açık kapının önünden köşeye doğru devam ettim ve sağa döndüm. İlk dürtüm içeri girmek, Hüküm Mücevheri'ni iade etmek ve olan biteni açıklamaya çalışmaktı. Sonra Flora'nın dürüst, dolaysız ve hilesiz şeylerin burada her zaman insanın başını nasıl belaya sokabileceği konusundaki öğütlerini hatırladım. Açıkladığı genel bir kuralın kanıtlandığını kabul etmekten nefret ediyordum, ama bu özel durumda, yapılacak başka işlerim varken beni bir sürü açıklama gereksinimiyle baş başa bırakacağını görebiliyordum ve bu arada aralarından bazılarını yapmamam emriyle de karşılaşabilirdim.

Yemek odasının uzak girişine doğru yoluma devam ettim, çabucak kontrol ettim ve orasının boş olduğunu gördüm. Güzel. İçeride ve sağda, hatırladığım kadarıyla beni kütüphanenin yan tarafındaki boş bir kısma götürecek bir kayar panel vardı. Burada beni kütüphanenin balkonuna açılan gizli girişe götürecek çivi basamaklar veya bir merdiven bulunuyordu.

Aynı zamanda, doğru hatırlıyorsam, beni döner merdivenin ekseninden aşağıdaki mağaralara da götürebilirdi. Bu bölmeyi kontrol etmek için hiç sebebim olmamasını umuyordum, ama bugünlerde biraz casusluk yapacak kadar aile geleneklerine dalmıştım ve açık kapının önünden geçerken Random'ın orada yalnız olmadığını anlamama yetecek kadar mırıltı duymuştum. Bilgi gerçekten güçse, o zaman olabildiğince çoğuna ihtiyacım vardı, çünkü bir süredir kendimi özellikle incinebilir hissediyordum.

Evet, panel kaydı ve ruh-ışığımı önden göndererek bir anda içeri kaydım. Hızla tepeye tırmandım ve oradaki paneli yavaşça, sessizce, bu kısmı geniş bir sandalyeyle saklamayı akıl eden kişiye minnet duyarak açtım. Sandalyenin sağ kolunun yanından, fark edilmeden -odanın kuzey kısmının iyi bir görüntüsünü- görebiliyordum.

Random orada, davul çalıyordu. Zincirler ve deriler içindeki Martin önüne oturmuş, dinliyordu. Random daha önce yaptığını hiç görmediğim bir şey yapıyordu. Beş baget ile çalıyordu. Ellerinde birer tane, koltuklarının altında da birer tane vardı ve sonuncusu dişlerinin arasındaydı. Çalarken onları çeviriyor, ağzındakini çıkarıp sağ kolunun altına sıkıştırıyordu, sonra sağ kolunun altındakini sağ eline, sağ eldekini sol ele, sol eldekini sol koltuğunun altına, sol koltuğunun altındakini ağzına. Ve tek bir vuruş kaçırmıyordu. Büyüleyiciydi. Random yaptığı numaradan sıkılıncaya kadar izledim. Eski davul seti, bir fusion davulcusunun

hayallerindeki, savaş kalkanı büyüklüğündeki zilleri bir tamtam yığını ve iki bası olan Coral’ın ateş çemberi gibi aydınlatılmış, yarı saydam plastik birtakım değildi. Random’ın seti, trampetlerin inceldiği ve sinirlileştiği, basların küçüldüğü, zillerin büyüklük kompleksine kapıldığı ve hımlamaya başladığı zamanların öncesine gidiyordu.

Martin’in, “Daha önce böyle bir şey yapıldığını hiç görmedim," dediğini duydum.

Random omuzlarını silkti.

“Biraz araştırma," dedi. “Otuzlarda Freddie Moore’dan öğrendim, ya Victoria’da, ya da Village Vanguard’da. Art Hodes ve Max Kaminsky ile birlikte çalıyordu Yerini unuttum. Mikrofonların olmadığı ve aydınlatmanın kötü olduğu Vodviller zamanına gidiyor. Dinleyicilerin dikkati dağılmasın diye ya böyle şeyler yapması, ya da komik giyinmesi gerekiyormuş, öyle demişti."

"O şekilde kalabalığa hizmet vermeleri yazık."

"Evet, sizler hiç komik giysiler giymeyi ve aletlerinizi oraya buraya atmayı düşünmezsiniz."

Bir sessizlik oldu, Martin’in yüzündeki ifadeyi görmem imkansızdı. Sonra, “Farklı bir şey kastetmiştim," dedi Martin.

“Evet, ben de," diye yanıt verdi Random. Sonra üç bageti yere atıp yine çalmaya başladı.

Arkama yaslanıp dinledim. Bir süre sonra bir alto saksafonun araya girmesiyle irkildim. Baktığım zaman Martin’in ayağa kalktığını gördüm. Sırtı bana dönük, çalıyordu. Sandalyenin diğer yanında, yerde olmalıydı. İçinde hoşuma giden bir Richie Cole tadı vardı ve biraz şaşırdım. Ne kadar zevk alsam da, şu anda bu odaya ait olmadığımı hissediyordum, geriledim, paneli açtım, içinden geçtim ve kapattım. Aşağıya inip bölmeden çıktıktan sonra, bir kez daha kütüphane girişinden geçmektense yemek odasını kullanarak kestirmeden gitmeye karar verdim. Müzik bir süre beni takip etti ve Hüküm Mücevheri’nin “Vahşi Adam Blues"u nasıl kabul edeceğinden emin olmasam da, sesleri kıymetli taşlara hapsetmeyi bilen Mandor’un büyülerinden birini öğrenmiş olmayı diledim.

Dairemin bulunduğu kuzey koridorunu kesen doğu koridorunda yürümeyi, sola dönmeyi, kraliyet süitine giden merdiveni tırmanmayı, kapıyı çalmayı, beni soru yağmuruna tutmayacağını umduğum Vialle'nin mücevheri, geri vermeyi planlıyordum. Tutsa da, zaten Random yerine ona

anlatmayı tercih ederdim. Sormayı akıl edemeyeceği bir sürü şeyi sansürlerdim.

Elbette, Random zaman içinde sorularıyla beni bulurdu. Ama ne kadar geç olursa, o kadar iyiydi.

Ama sonra babamın odalarının önünden geçtim. Açık olduğunu düşündüğüm bazı sebeplerden, daha sonra uğrayabilmek için anahtarı yanımda getirmiştim. Ama zaten orada olduğuma göre, şimdi girmek zaman açısından avantaj sağlayacaktı. Kapının kilidini çevirdim, açıp içeriye girdim.

Şifonyerin üzerindeki vazoda gümüş gül yoktu. Tuhaf. Bir adım attım. Diğer odadan sesler geldi, ayırt edemeyeceğim kadar alçak sözcükler. Yerimde dondum. Orada olabilirdi. Ama birinin yatak odasına dalıveremezsiniz, özellikle de yanında birisinin olması olasılığı varsa hele babanızın odasıysa ve oraya girmek için dış kapının kilidini açmak zorunda kalmışsanız.

Birden fena halde utandım. Buradan hemen çıkıp gitmek istiyordum. Grayswandir’in o kadar da iyi uymadığı kınında asılı durduğu kılıç kemerimi çözdüm. Daha içeriye taşımaya cesaret edemedim, duvarın yakınında, daha önce fark etmediğim kısa bir trençkotun asılı olduğu giysi kancalarından birine astım. Sonra dışarıya süzüldüm ve kapıyı elimden geldiğince sessiz bir biçimde kilitledim.

Utanç verici. Gerçekten de, bir şekilde fark edilmemeyi başararak düzenli olarak gelip gidiyor muydu? Yoksa odasında tamamen farklı türden bir şeyler mi oluyordu? Zaman zaman eski odaların, görünüş altı alan kapıları olduğu söylentilerini işitmiştim. Onları nasıl çalıştıracağınızı öğrenirseniz hem fazladan dolap yeri, hem de özel bir giriş çıkış yönteminiz oluyordu. Dworkin’e sormuş olmam gereken başka bir şey. Belki benim yatağımın altında da bir cep evreni vardı. Hiç bakmamıştım.

Döndüm ve hızla uzaklaştım. Köşeye yaklaşırken yavaşladım. Dworkin Hüküm Mücevheri’ni taşıyor olmamın, eğer gerçekten bana zarar vermeyi düşünmüşse, Desen’e karşı beni koruduğunu düşünüyordu. Diğer yandan, mücevher fazla uzun bir süre takılırsa, takana zarar verebiliyordu. Bu yüzden biraz dinlenmemi, sonra zihnimi taşın matrisinden geçirerek içimde Desen’den daha yüksek bir güce ait kayıt yaratmamı, böylece Desen’in saldırılarına karşı koruma elde etmemi öğütlemişti. İlginç bir varsayım. Ve elbette, hepsi buydu işte: varsayım.

Sola saparsam, beni merdivenlere, sağa saparsam odama götürecek koridorun kavşağına ulaştığımda tereddüt ettim.

Karşı çaprazımda bir oturma odası onun solunda da Benedict'in nadiren kullandığı dairesine ait bir oturma odası vardı.

O tarafa yöneldim, içeri girdim, köşedeki ağır koltuğa çöktüm.

Tek istediğim düşmanlarımın icabına bakmak, dostlarıma yardım etmek, yazılı olabileceği boktan listelerden ismimi çıkarmak, babamı bulmak ve uyku halindeki *ty'iga* ile bir tür anlaşma yapmaktı. Sonra kesintiye uğramış *Wanderjahra* devam edebilirdim. Ve bütün bunların, aslında yanıtını beklemediğim sorumu artık kendime tekrar sormamamı gerektirdiğini fark ettim. Random'ın işlerimden ne kadarını bilmesini istiyordum?

Onu kütüphanede, neredeyse yabancılaşmış oğluyla düet yaparken düşündüm. Bir zamanlar onun da oldukça vahşi, başıboş ve edepsiz olduğunu, bu model dünyaya hükmetme işini aslında istemediğini hatırladım. Ama babalık, evlilik ve Tekboynuz'un seçimi, üzerine çok şey yığmış. Karakterini derinleştirmişti, sanırım, hayatındaki eğlenceli şeylerin pek çoğunu kaybetme pahasına. Şu anda bu Kashfa-Begma meselesiyle ilgili bir sürü sorunu var gibiydi, muhtemelen bir suikasta başvurmuş, Altın Halka'nın karmaşık siyasi güçlerini denk kılabilmek için pek iyi olmayan bir anlaşma yapmayı kabul etmişti.

Ve başka yerlerde, sorunlarına sorun katacak başka şeyler olup bitmediğini kim bilebilirdi? Gerçekten de bu adamı, o bilmeden, hatta bilmesine gerek olmadan kendi kendime halledebileceğim bazı şeylere çekmek istiyor muydum? Tam tersine, onu kendi işlerime çekersem, hayatımın gündelik zorunlulukları gibi görünen şeylere karşılık verme yetimi engelleyebilecek sınırlamalar koyabilirdi bana. Aynı zamanda, seneler önce bir kenara bırakılmış olan bir başka konuyu gündeme getirebilirdi.

Ben Amber'e sadakat yemini etmemiştim. Kimse etmemi istememişti. Hem ben Corwin'in oğluydum ve kendi isteğimle Amber'e gelmiş, Amberlilerin pek çoğunun okula devam ettiği gölge Yeryüzü'ne gitmeden önce bir süreliğine orayı evim kabul etmiştim. Sık sık geri dönmüştüm ve herkesle iyi anlaşıyor gibiydim. Çifte vatandaşlılık kavramının neden geçerli olmadığını arılamıyordum.

Ama konunun hiç açılmamasını tercih ederdim. Amber ile Saraylar arasında seçim yapmaya zorlanma düşüncesinden hoşlanmıyordum. Bunu

Tekboynuz ya da Yılan, Desen ya da Logrus için yapmamıştım ve iki sarayın kraliyet aileleri için de yapmazdım.

Bunların hepsi, Vialle'nin hikayemin yarım yamalak halini bile işitmemesi gerektiği anlamına geliyordu. Herhangi bir uyarlaması bile daha sonra hesap vermemi gerektirirdi. Ancak eğer, mücevher herhangi bir açıklama yapılmadan ait olduğu yere iade edilirse, kimse bu konuda peşime düşmesi gerektiğini bilmezdi ve her şey yolunda olurdu. Soru sorulmazsa nasıl yalan söyleyebilirdim ki?

Bunu biraz daha düşündüm. Yapacağım şey aslında yorgun, dertli bir adamı ek sorunların yükünden kurtarmak olacaktı. İşlerimin çoğu hakkında onun yapabileceği ya da yapması gereken hiçbir şey yoktu. Desen ile Logrus'un arasında geçenler daha çok metafizik bir olay olarak önemliymiş gibi görünüyordu. Pratik düzeyde bundan iyi ya da kötü bir şey çıkacağını sanmıyordum. Ve bir şeyin geldiğini görürsem, Random'a o zaman söyleyebilirdim.

Tamam. Mantık yürütme yeteneğinin iyi yanı budur. Onları, örneğin, kendinizi suçlu yerine erdemli hissetmenizi sağlamak için kullanabilirsiniz. Gerindim ve parmaklarımı çıtırdattım.

"Hayalet?" dedim yumuşak sesle.

Yanıt gelmedi.

Koz Kartlarıma uzandım, ama onlara dokunduğum sırada odada bir ışık çemberi parıldadı.

"Beni duydun," dedim.

"İhtiyacını hissettim," diye yanıt verdi.

"Her neyse," dedim, mücevherin zincirini başımın üzerinden geçirip taşı önümde anarak. "Bunu kimse fark etmeden kraliyet süitinde, şöminenin yanındaki gizli bölmeye koyabilir misin?" diye sordum.

"O şeye dokunmaya çekiniyorum," diye karşılık verdi Hayalet. "Yapısı yapıma ne türde bir etkide bulunur, bilmiyorum."

"Tamam," dedim. "O zaman kendim yapmak için bir yol bulacağım. Ama bir hipotezi sınamanın zamanı geldi. Desen bana saldırırsa, beni hızla güvenli bir yere aktarmaya çalış lütfen."

"Pekala."

Mücevheri yakındaki masaya koydum. Yarım dakika sonra, Kendimi Desen'in ölüm darbesine karşı germiş olduğumu fark ettim. Omuzlarımı gevşettim. Derin bir nefes aldım. Hayatta kaldım. Desen'in beni rahat

bırakmış olduğu konusunda Dworkin haklı olabilirdi. Aynı zamanda, bana söylediği gibi, artık Logrus işaretini çağırır gibi mücevherin içindeki Desen'i çağırabiliyor olmalıydım. Ancak bu şekilde örülebilecek Desen büyüleri vardı, ama Dworkin nasıl kullanılacaklarını anlatmak için zaman ayırmamıştı. Bir büyücünün sistemi çözebileceğini söylemişti. Bunun bekleyebileceğine karar verdim. Şu anda Desen ve onun yeniden hayata döndürdükleriyle, yeniden herhangi türden bir ilişki deneme havasında değildim.

"Hey, Desen," dedim. "Eşitiz, diyelim mi?"

Yanıt gelmedi.

"Sanırım senin ne yaptığının farkında," dedi Hayalet "Varlığını hissediyorum. Oltadan kurtulmuş olabilirsin."

"Olabilir," diye karşılık verdim, Koz Kartlarımı çıkarıp karıştırırken.

"Kiminle iletişime geçmek istiyorsun?" diye sordu Hayalet.

"Luke'u merak ediyorum," dedim. "İyi olup olmadığını görmek istiyorum. Ve Mandor'u merak ediyorum. Onu güvenli bir yere gönderdiğini varsayıyorum."

"Ah, yalnızca en iyisi," diye yanıt verdi Hayalet. "Kraliçe Jasra için de. Onu da istiyor muydun?"

"Hayır. Aslında, hiçbirini istemiyorum. Yalnızca görmek istemiştim."

Ben konuşurken Hayalet söndü. Memnun etme istekliliği, daha önceki tartışmacı halinden sonra bir gelişme miydi, emin değildim.

Luke'un kartını çektim ve içine girdim.

Koridorda birinin geçtiğini duydum. Adımlar yoluna devam etti.

Luke'un varlığını hissettim, ama içinde bulunduğu koşullara ait imge belirmedi.

"Luke, beni duyuyor musun?" diye sordum.

"Evet," diye yanıt verdi. "Sen iyi misin, Merle?"

"İyiyim," dedim. "Ya sen? Oldukça sıkı bir dövüştü."

"İyiyim."

"Sesini duyuyorum, ama hiçbir şey görmüyorum."

"Koz Kartlarını kararttım. Nasıl yapılacağını bilmiyor musun?"

"Hiç merak etmedim. Bir gün bana öğretmelisin. Ah, neden karartıldılar ki?"

"Biri iletişime geçip neyin peşinde olduğumu anlayabilirdi."

"Amber'e bir komando harekatı düzenlemek üzereysen çok kızarım."

“Hadi ama! Yemin ettiğimi biliyorsun! Bu tamamen farklı bir şey."

"Dalt’ın tutsağı olduğunu sanıyordum."

"Statüm değişmedi."

“Eh, seni bir kez neredeyse öldürüyordu ve geçen eşek sudan gelene kadar dövdü."

“İlkinde Sharu’nun arkada bıraktığı ihtiyar çılgın tuzak büyüsüne takılmıştı; ikincisi işti. Ben iyiyim. Ama şu an o tuzaklarım gizli ve artık gitmeliyim. Hoşça kal."

Luke’un varlığı gitti.

Adımlar durdu ve yakında bir kapının çalındığını duydum.

Bir süre sonra bir kapının açıldığını, sonra kapandığını duydum. Sözcük alışverişi yakalayamamıştım. Kapı yakında olduğundan ve en yakın iki daire Benedict ve benimki olduğundan, merak etmeye başladım. Benedict’in odasında olmadığından oldukça emindim ve dışarı çıkarken kendi kapımı kilitlemediğimi hatırladım. Bu yüzden...

Hüküm Mücevheri’ni alarak odayı aştım ve koridora çıktım. Benedict’in kapısını kontrol ettim. Kilitliydi. Kuzey-güney koridoruna baktım ve merdivene yürüyerek o bölgeyi kontrol ettim. Görünürde kimse yoktu. Sonra kendi daireme yürüdüm ve iki kapımın da önünde durup bir süre dinledim. İçeriden ses gelmiyordu. Düşünebildiğim tek alternatif, koridorun arka tarafındaki Gerard’ın dairesi ve benimkinin yanında olan Brand’in dairesiydi. Random’ın son zamanlarda giriştiği yeniden modelleme ve yeniden dekore etme ruhuna uygun bir şekilde bir duvarı yıkıp, Brand’in odalarını kendiminkine katmayı ve geniş bir daire elde etmeyi düşünmüştüm. Ama dairenin tekinsiz olduğu söylentisi vardı ve zaman zaman, gecenin geç saatlerinde duvarların arkasında işittiğim feryatlar beni bundan vazgeçilmişti.

Sonra hızla yürüdüm, Brand’in ve Gerard’ın kapılarını çaldım. Yanıt gelmedi ve ikisi de kilitliydi. Durum gittikçe tuhaflaşıyordu.

Brand’in kapısına dokunduğumda Frakir hızla bileğimi sıktı ve birkaç dakika tetikte beklesem de, uygunsuz bir şey yaklaşmadı. Olayı zaman zaman bu çevrede süzüldüğünü gördüğüm eski büyülerin kalıntılarına karşı rahatsız edici bir tepki olarak kabul edip unutacaktım ki, Hüküm Mücevheri’nin atmakta olduğunu fark ettim.

Zinciri kaldırıp mücevhere baktım. Evet, bir imge şekillenmişti. Köşeyi dönen koridoru, iki kapımı ve aradaki resmi açıkça gördüm. Soldaki kapı -

yatak odama açılan- kırmızı renkle çerçevelenmiş, atıyor gibi görünüyordu. Bu oradan kaçınmam gerektiğini mi, yoksa hızla içeri dalmam gerektiğini mi anlatıyordu? Gizemli öğütlerin sorunu budur.

Geriye dönüp tekrar köşeyi döndüm. Bu sefer mücevher belki sorumu hissetmiş ve biraz açıklama gerektiğine karar vermişti- benim yaklaşıp işaretli kapıyı açtığımı gösterdi. Elbette, iki kapıdan işaretli olan kilitlenmişti...

Grayswandir'i bırakmış olduğumdan, kılıcımı çekip içeri dalamayacağımı düşünerek anahtarımı aradım. Ama bir iki asılı büyüm vardı. Belki içlerinden biri, olay sertleşirse bana yardımcı olabilirdi. Belki de olamazdı.

Anahtarı çevirdim ve kapıyı hızla açtım.

“Merle!" diye haykırdı ve onun Coral olduğunu gördüm.

Sözde ablası *ty'iga*'nın uzanmış olduğu yatağın yanında duruyordu. Hızla bir elini arkasına sakladı. “Sen, ah, beni şaşırttın."

"Sen de öyle," diye yanıt verdim. “Ne oldu, hanımefendi?"

“Babamı bulduğumu ve senin bahsettiğin Aynalar Koridoru hakkında yatıştırıcı bir hikaye anlattığımı söylemek için geldim. Burada gerçekten öyle bir yer var mı?"

“Evet. Ama rehberlerde bulamazsın. Gelir ve gider. Ee, yatıştı mı?"

“Hı-hı. Ama şimdi Nayda'nın nerede olduğunu merak ediyor."

"Bu iş zorlaşıyor."

"Evet."

Kızarmıştı ve gözlerime bakamıyordu. Onun rahatsızlığını fark ettiğimin de farkında gibi görünüyordu.

“Ona belki Nayda'nın benim yaptığım gibi keşfe çıktığını ve onu arayacağımı söyledim."

"Hımm."

Bakışlarımı Nayda'ya çevirdim. Coral hemen ilerledi ve bana sürtündü. Bir elini omzuma koyup beni kendine çekti.

"Uyuyacağını sanıyordum," dedi.

“Evet, uyuyacaktım. Uyudum da. Şimdi bazı işlerimi hallediyordum."

"Anlamıyorum," dedi.

“Zaman hatları," diye açıkladım. “Ekonomi yaptım. Dinlendim."

“Büyüleyici," dedi, dudaklarını benimkilere dokundurarak.

"Dinlendiğine memnun oldum."

“Coral," dedim, ona hafifçe sarılarak, “beni kandırmaya çalışmana gerek yok. Sen yanımdan ayrılmadan önce ölü gibi yorgun olduğumu biliyordun. Bu kadar kısa sürede dönersen adeta komada olacağımı düşünmemen için sebep yoktu."

Arkasında tuttuğu sol bileğini yakaladım ve elini öne çekip kaldırdım. Şaşılacak kadar güçlüydü. Ve elini açmak için çaba harcamadım, çünkü parmaklarının arasından elinde tuttuğu şeyi görebiliyordum. Mandor’un doğaçlama büyü yapmak için kullandığı metal toplardan biriydi. Elini bıraktım. Benden uzaklaşmadı, “Açıklayabilirim," dedi, sonunda gözlerime bakıp, bakışlarını oraya dikerek.

“Keşke açıklayabilsen," dedim. “Aslında, keşke daha önce açıklasaydın."

“Belki onun ölmüş olduğu ve bedeninin bir iblise ev sahipliği yaptığı hikayesi doğru," dedi. “Ama son zamanlarda bana karşı iyi davranmıştı. Sonunda hep olmasını dilediğim ablam olmuştu. Sonra beni buraya geri getirdin ve ona gerçekte ne yapmayı planladığını bilmeden onu bu şekilde gördüm..."

“Bilmeni isterim ki, onu incitmem, Coral," diye sözünü kestim. “Ona, geçmişteki iyiliklerinden dolayı borcum var. Gölge Yeryüzü’nde genç ve toyken, muhtemelen defalarca hayatımı kurtardı. Onun için korkmana sebep yok."

Başını sağa eğdi ve bana kıstığı tek gözüyle baktı.

“Bana anlattıklarına bakarak bunu bilemezdim," dedi. “İçeriye girebilmeyi ve seni derin uykuda bulmayı ve büyüyü kaldırıp onunla konuşabilmeyi umarak geri döndüm. Gerçekte ablam mı, yoksa başka bir şey mi, kendim öğrenmek istiyordum."

İçimi çektim. Omzunu kavramak için elimi uzattım ve Hüküm Mücevheri’nin hâlâ sol elimde olduğunu gördüm. Bunu yerine sağ elimle kolunu sıktım ve “Bak," dedim, “anlıyorum. Ablanı o şekilde yatarken göstermek ve biraz daha açıklama yapmamak benim kabalığımdı. Ancak çok yorgun olduğumu söyleyerek özür dileyebilirim. Acı içinde değil, yemin ederim. Ama şu anda bu büyüyü kurcalamak istemiyorum, çünkü bana ait değil..."

O sırada Nayda hafifçe inledi. Onu birkaç dakika inceledim, ama başka bir şey olmadı.

“O metal topu havadan mı aldın?" diye sordum. “Son büyüde top gördüğümü hatırlamıyorum."

Coral başını salladı.

“Göğsünde duruyordu. Ellerinden biri topun üzerindeydi," dedi.

"Orasını kontrol etmene sebep olan ne?"

"Pozisyonu doğal değilmiş gibi görünüyordu, o kadar. Al."

Topu bana uzattı. Aldım ve sağ avcumda tarttım. Bu şeylerin nasıl işlediği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Frakir benim için neyse, Mandor için de metal toplar odur. Logrus’un yüreğinde, onun bilinçsizliğinden dövülmüş, bir parça kişisel özellik taşıyan büyü.

"Onu eski yerine mi koyacaksın?" diye sordu.

“Hayır," dedim ona. “Dediğim gibi, benim büyülerimden biri değildi. Nasıl işlediğini bilmiyorum ve onunla oyun oynamak istemiyorum."

"Merlin...?" Nayda, gözleri hâlâ kapalı, fısıldadı.

“Yan odada konuşsak daha iyi olacak," dedim Coral’a.

"Ama ilk önce ona bir büyü yapacağım. Yalnızca basit bir uyutucu."

Coral’ın çevresinde hava kıvılcımlandı ve dönmeye başladı. Bakışlarımdan bir şey olduğunu tahmin etmiş olmalıydı, çünkü döndü.

Altın bir kemer oluşurken Coral bana doğru gerileyerek,

"Merle nedir bu?" diye sordu.

"Hayalet?" dedim.

“Doğru," diye yanıt geldi. “Jasra onu bıraktığım yerde değildi. Ama ağabeyini getirdim."

Hâlâ siyahlara bürünmüş, saçları gümüş-beyaz bir yığın halindeki, Mandor aniden belirdi, Coral ve Nayda’ya bir göz attı, bana odaklandı, gülümseyerek bir adım attı. Sonra bakışları kaydı ve durdu. Bakakaldı. Yüzündeki o korku dolu ifadeyi daha önce hiç görmemiştim.

“Kaosun Kanlı Gözü!" diye bağırdı, bir hareketle koruyucu bir perde çağırarak. “Onu nereden buldun?"

Bir adım geriledi. Kemer hemen altın varaklı bir kaligrafik O harfine dönüştü ve Hayalet odada kayıp sağımda durdu.

Nayda aniden yatağımda doğrulup oturdu, vahşi bakışlarını odada gezdirdi.

"Merlin!" diye haykırdı. “Sen iyi misin?"

“Şimdilik iyiyim," diye yanıt verdim. “Endişelenme. Sakin ol. Her şey yolunda."

“Büyümü kim kurcaladı?" diye sordu Mandor, Nayda bacaklarını yatağın kenarından indirir ve Coral irkilirken.

"Bir tür kaza," dedim.

Sağ elimi açtım. Metal top hemen havalandı ve ona doğru fırladı, ellerini bir dövüş savunması pozisyonu ile uzatmış olan Coral'a çarpmaktan son anda kurtuldu. Kız kime ya da neye karşı kendini savunacağından emin değilmiş gibi görünüyordu. Bu yüzden dönmeyi sürdürdü. Mandor, Nayda, Hayalet, tekrar...

"Sakin ol, Coral," dedim. "Tehlikede değilsin."

"Yılan'ın sol gözü!" diye haykırdı Nayda. "Beni kurtar, ey, Şekilsiz Varlık, sana şeklimi adayayım!"

Bu arada Frakir, fark etmemiş olmam ihtimaline karşılık, her şeyin yolunda olmadığı konusunda beni uyarıyordu.

"Ne haltlar dönüyor?" diye bağırdım.

Nayda ayağa fırladı, öne atıldı ve o doğal olmayan iblis gücüyle Hüküm Mücevheri'ni elimden kaptı, beni bir kenara itti ve koridora kaçtı.

Sendeledim, dengemi buldum.

"O *ty'iga*'yı yakala!" diye haykırdım ve Hayaletçark, peşinde Mandor'un topları, yanımdan fırlayıp geçti.

Bölüm 10

Koridora ilk çıkan ben oldum. Sola döndüm ve koşmaya başladım. Bir *ty'iga* hızlı olabilir, ama ben de öyleyim.

“Beni koruman gerektiğini sanıyordum!" diye bağırdım kadının peşinden.

“Bunun," diye yanıtladı, “annenin bağı üzerinde önceliği var."

"Ne?" dedim. “Annem mi?"

“Sen okula giderken seni korumam için beni *geas* altına aldı," diye yanıt verdi. “Bu onu kırıyor! Sonunda özgürüm!"

"Lanet olsun!" diye söylendim.

Sonra, kadın merdivene yaklaşırken önünde, benim şimdiye kadar çağırdıklarımın hepsinden daha büyük bir Logrus İmgesi belirdi, koridoru duvardan duvara doldurdu, çevresinde kaynayan, yayılan, alevden duyargalarla kırmızımsı bir uğursuzluk asılı kaldı. Amber'de, Desen'in çöplüğünde bu şekilde ortaya çıkması epey cesaret istiyordu, bu yüzden bahislerin yüksek olduğunu anladım.

“Al beni, ey Logrus," diye haykırdı *ty'iga*, “çünkü Yılanın Gözü'nü taşıyorum" ve Logrus açıldı, merkezinde alev alev bir tünel yarattı. Bir şekilde diğer ucunun koridorumda uzanan bir yer olmadığını biliyordum.

Ama sonra Nayda, cam bir duvarla karşılaşmış gibi durdu katılaşarak dikkat kesildi. Mandor'un toplarından üçü aniden onun kasılmış bedeninin çevresinde dönmeye başlamıştı.

Ben de ayaklarımdan çelmelenmiş ve duvara yaslanmıştım.

Üzerime gelen her neyse, arkama bakarken ona karşı sağ kolumu kaldırdım.

Desen'in, Logrus İmgesi kadar büyük bir imgesi sadece birkaç metre arkamda belirmiş, Nayda'dan Logrus kadar uzakta asılı duruyor, kadını ya da *ty'iga*'yı varoluşun kutupları arasında paranteze alıyor ve beni de tesadüf eseri onun yanına katıyordu. Çevremdeki, Desen'e yakın alan, güneşli bir sabah kadar aydınlandı ve diğer yan kötücül bir alaca karanlık rengi aldı. Geçici ve gönülsüz bir izleyici olan benim önümde Büyük Patlama/Büzülme'yi yeniden mi oynayacaklar, diye merak ettim.

“Ah, Ekselansları," diye başladım, kendimi onları aksine ikna etmek zorunda hissederek ve böyle bir şeyi başarabilecek tek kişi olan Luke olmayı dileyerek. “Bu, tarafsız bir hakem kullanmak için mükemmel bir zaman ve bir düşünürseniz ben bu pozisyon için benzersiz niteliklere..."

Hayaletçark olduğunu bildiğim altın halka aniden Nayda’nın tepesine indi, uzayarak tüp şekline büründü. Hayalet, Mandor’un toplarının çizdiği çemberin içine oturdu ve bir şekilde kendini onların uyguladığı güce karşı yalıttı, çünkü toplar yavaşladı, sallandı ve sonunda yere düştüler. İkisi önümdeki duvara çarptı, biri sağ ilerideki merdivenden aşağı yuvarlandı.

Sonra Desen ve Logrus İmgeleri hemen yaklaştı ve ben hızla Desen’den önce emekledim.

"Daha fazla yaklaşmayın, dostlar," dedi aniden Hayaletçark. “Beni şu anda olduğumdan daha fazla sinirlendirirseniz ne yapacağımdan emin olamam."

İki Güç İmgesi de ilerlemeyi kesti. İleriden, soldaki köşeden Droppa’nın müstehcen bir şarkıyla yükselmiş sarhoş sesinin bu tarafa doğru geldiğini duydum. Sonra sessizleşti. Birkaç dakika geçti ve çok, çok daha zayıf bir sesle “Çağların Sallantısı"nı söylemeye başladı. Sonra bu da kesildi, ardından bir gümleme ve cam kırılması sesleri geldi.

Aklıma, böyle bir uzaklıktan bilincimi mücevhere uzatabileceğim geldi. Ama, bu çatışmaya karışan dört başrol oyuncusunun hiçbirinin insan olmadığı düşünülürse, o nesneyi nasıl etkileyebileceğimi bilmiyordum

Koz Kartı iletişimi başlangıcı hissettim.

"Evet?" diye fısıldadım.

Dworkin’in sesi geldi.

“O şeyin üzerinde ne kadar kontrolün varsa," dedi, “onu, mücevheri Logrus’tan uzak tutmak için kullan."

O sırada, heceden heceye tizliği ve cinsiyeti değişen çatlak bir ses kırmızı tünelden yükseldi.

“Kaosun Gözü’nü iade et," dedi. “Başlangıçta, savaştıkları zaman Tekboynuz onu Yılan’dan aldı. O çalındı. İade et. İade et."

Desen’in üzerinde gördüğüm mavi yüz maddeleşmedi, ama o zaman işittiğim ses yanıt verdi, “Bedeli kan ve acıyla ödendi. Unvan alındı."

“Hüküm Mücevheri, Kaosun Gözü ya da Yılanın Gözü aynı taşa verilmiş farklı isimler mi?" dedim.

"Evet," diye yanıtladı Dworkin.

"Yılan gözünü geri alırsa ne olur?" diye sordum.
"Muhtemelen evrenin sonu gelir."
"Ah," dedim.
"Bu şey için ne bedel öneriliyor bana?" diye sordu Hayalet.
"Düşüncesiz yapı," diye Desen'in sesi yükseldi.
"Sabırsız eser," diye feryat etti Logrus.
“Komplimanlarınızı kendinize saklayın," dedi Hayalet, “ve bana istediğim bir şey verin."
"Onu senden koparıp alabilirim," diye karşılık verdi Desen.
“Seni bir anda paralayıp onu alabilirim," diye uyardı Logrus.
“Ama ikiniz de bunu yapmayacaksınız," diye yanıtladı Hayalet, “çünkü dikkatinizi ve enerjilerinizi bu şekilde odaklamak sizi diğerine karşı zayıf kılar."
Zihnimde Dworkin'in kıkırdadığını duydum.
“Bana bu çatışmanın neden olması gerektiğini söyleyin," diye devam etti Hayalet, “bunca zamandan sonra."
“Bu döneğin eylemleri sayesinde denge aleyhime döndü," diye yanıt verdi Logrus. Kafamın üstünde, muhtemelen söz konusu döneğin kimliğini ifade etmek için, bir alev parlaması oldu.
Yanık saç kokusu aldım ve aleve karşı koruma büyüsü yaptım.
“Bir dakika!" diye haykırdım. “Bu konuda seçeneğim yoktu!"
“Ama bir seçenek vardı," diye feryat etti Logrus, “ve sen seçimini yaptın."
“Gerçekten de yaptı," diye karşılık verdi Desen. “Ama bu yalnızca senin lehine bozulan dengeyi düzeltmeye yaradı."
“Düzeltmek mi? Fazla çıkar sağladın! Şimdi denge senin lehine bozuldu! Dahası, hainin babası tarafından kazayla benim lehime döndürülmüştü." Bir başka ateş topu geldi ve onu da uzaklaştırdım. “Bu benim işim değildi."
"Muhtemelen sen ilham verdin."
“Mücevheri bana getirebilirsen," dedi Dworkin, “bu mesele halledilinceye kadar ikisinin de ulaşamayacağı bir yere koyabilirim."
“Onu alabilir miyim, bilmiyorum," dedim, “ama bunu aklımda tutacağım."
“Onu bana ver," dedi Logrus Hayalet'e, “seni İlk Hizmetkar olarak yanıma alayım."

“Sen bir veri işlemcisisin," dedi Desen. “Sana Gölge’de hiç kimsenin sahip olmadığı kadar çok bilgi veririm."

"Ben sana güç veririm," dedi Logrus.

“İlgilenmiyorum," dedi Hayalet ve silindir dönerek yok oldu.

Kız, mücevher, her şey kaybolmuştu.

Logrus feryat etti, Desen homurdandı ve iki Gücün İmgeleri, Bleys’in odasının civarında, bir araya gelmek üzere fırladılar.

Bildiğim her tür koruyucu büyüyü yaptım. Arkamda Mandor’un da aynısını yaptığını hissedebiliyordum. Başımı kollarımla sardım, dizlerimi çektim ve düşüyordum. Parlak, sessiz bir sarsıntının içinde. Moloz parçaları çarptı bana. Bir sürü yönden. Biraz önce çiftliği aldığımı ve gerçekliğin doğası hakkındaki görüşlerimi açıklama fırsatını elde edemeden öleceğimi hissediyordum: Desen Amber’in saraylarına, Logrus’un Kaos’un çocuklarına verdiği önemden daha fazlasını vermiyordu. Belki Güçler kendilerini, birbirlerini, ağır kozmik ilkeleri, büyük olasılıkla geometrik göstergeleri oldukları Tekboynuz ve Yılan’ı önemsiyorlardı.

Bana, Coral’a, Mandor’a, hatta belki Oberon ve Dworkin’e bile aldırmıyorlardı. Biz tamamen önemsizdik ya da olsa olsa durumun gerektirdiği gibi kullanılacak veya yok edilecek bir araç, ya da bazen bir baş belasıydık...

“Bana elini uzat," dedi Dworkin ve bir Koz Kartı iletişiminde olduğu gibi gördüm onu. Uzandım ve ayaklarının dibindeki taş zemine serilmiş renkli bir halının üzerine hızla düştüm. Babamın bir zamanlar bana tasvir ettiği penceresiz, kitaplar ve egzotik eserlerle dolu, havada, yüksekte görünmez desteklerin üzerinde asılı duran ışık tasları tarafından aydınlatılmış odadaydık.

“Teşekkürler," dedim, ağır ağır kalkarak. Sol kalçamdaki berelenmiş bir noktayı ovaladım.

“Düşüncelerinden bir esinti yakaladım," dedi Dworkin. "Bundan fazlası var."

“Eminim. Ama bazen kötümser olmaktan hoşlanırım. Güçlerin üzerinde tartıştığı saçmalıkların ne kadarı doğru?"

“Ah, hepsi," dedi Dworkin, “onların ışığında. Anlayışa karşı en büyük engel, birbirinin yaptıklarını yorumlamaktır. Bu ve her şeyin daima bir adım geriye itilebildiği gerçeği -örneğin Desen’deki kırığın Logrus’u güçlendirmiş olması ve Logrus’un aktif olarak Brand’i bunu yapmaya

itmesi olasılığı. Ama sonra Logrus bunu yüzyıllar önceki Kırık Dallar Günü’ne misilleme olarak yaptığını iddia edebilir."

"Bunu hiç duymamıştım," dedim.

Omuzlarını silkti.

“Buna şaşırmadım. Onların dışında kimse için o kadar da önemli bir mesele değildi. Söylemeye çalıştığım şu: onların yaptığı gibi tartışmak sonsuz bir gerilemeye gider. İlk sebeplere ki onlar daima güvenilmezdir."

"O zaman yanıt nedir?"

“Yanıt mı? Burası sınıf değil. Filozoflar dışında kimse için önemli yanıt yok. Yani, pratik uygulamaları olan yanıtlar yok."

Küçük bir kadehe gümüş bir mataradan yeşil bir sıvı doldurup bana uzattı.

"Bunu iç," dedi.

"Günün bu saatinde benim için biraz erken."

“Bu içki değil. İlaç," diye açıkladı. “Fark etmiş olsan da, olmasan da, şoka girmek üzeresin."

Sıvıyı kafama diktim. İçki gibi yakıcıydı, ama içki değil gibiydi. Takip eden birkaç dakikada, gergin olduğunu fark etmediğim yerlerimin gevşediğini hissettim.

"Coral, Mandor..." dedim.

İşaret etti ve parlak bir küre indi, yaklaştı. Havada yarı tanıdık bir hareket yaptı ve Logrus’suz bir Logrus İmgesine benzeyen bir şey bana yaklaştı. Kürenin içinde bir resim oluştu.

Koridorun karşılaşmanın gerçekleştiği uzun kısmı yok olmuştu. Merdivenler, Benedict’in dairesi ve muhtemelen Gerard’ın dairesi de öyle. Aynı zamanda Bleys’in odaları, benimkilerin bir kısmı, kısa süre önce oturduğum oturma odası, kütüphanenin kuzeydoğu kısmı da yoktu. Tavan ve zemin de öyle. Aşağıda mutfağın ve silah deposunun da darbe aldığını görebiliyordum. Muhtemelen karşı tarafta zarar daha fazlaydı.

Yukarı baktığımda -büyülü küreler harika şeylerdi- gökyüzünü gördüm, bu da patlamanın üçüncü ve dördüncü katlara zarar verdiği, muhtemelen üst kat merdivenlerine ve kraliyet süitine, belki laboratuvara ve kim bilir nerelere ulaştığı anlamına geliyordu.

Bleys’in ya da Gerard’ın dairelerinin bir parçasının kenarında, uçurumun kıyısında Mandor duruyordu. Görünüşe göre sağ kolu kırılmış ve eli geniş, siyah kemerinin altına sokulmuştu. Coral sol omzuna yaslanıyordu ve

yüzünde kan vardı. Bilincinin tam olarak yerinde olduğundan emin değildim. Mandor sol kolunu beline dolamıştı ve metal bir top ikisinin çevresinde dönüyordu. Uçurumun karşı çaprazında Random kütüphaneye açılan boşluğun yakınında, ağır bir kirişin üzerindeydi. Sanırım Martin aşağıda ve arkada alçak bir yığının üzerinde duruyordu. Saksafonu hâlâ elindeydi. Random epey heyecanlı görünüyordu ve bağırıyordu.

"Ses! Ses!" dedim.

Dworkin elini salladı.

“Kahrolası Kaos Lordu sarayımı paramparça ediyor!" diyordu Random.

"Hanımefendi yaralı, Ekselansları," dedi Mandor.

Random yüzünü sıvazladı. Sonra bakışlarını yukarı kaldırdı.

“Onu daireme götürmenin kolay bir yolu varsa, Vialle bazı ilaçlar konusunda yeteneklidir," dedi daha yumuşak bir sesle.

"Ben de öyle."

"Orası neresi, Ekselansları?"

Random yana eğildi ve yukarıyı işaret etti.

“İçeri girmek için kapıya ihtiyacınız yokmuş gibi görünüyor, ama oraya çıkmaya yetecek kadar merdiven kaldı mı, kaldıysa da karşıya nasıl geçersiniz, bilemiyorum."

“Ben hallederim," dedi Mandor ve iki top daha yaklaştı ve ikisinin çevresinde dış merkezli yörüngeler çizmeye başladı.

Kısa süre sonra havalandılar ve ağır ağır Random’ın işaret ettiği açıklığa doğru süzüldüler.

“Kısa süre sonra gelirim," diye seslendi Random arkalarından. Bir şey daha ekleyecekmiş gibi göründü, ama sonra yıkıma baktı, başını eğdi ve döndü. Ben de aynısını yaptım.

Dworkin bana yeşil ilaçtan bir doz daha öneriyordu. İlacı içtim. Başka her ne etkisi varsa, bir tür uyuşturucu gibiydi.

“Ona gitmeliyim," dedim Dworkin’e. “O kadından hoşlanıyorum ve iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

“Seni oraya gönderebilirim," dedi Dworkin, “ama onun için diğerlerinin yapamadığı ne yapabilirsin, düşünemiyorum. Belki şu senin maceraperest imalatın Hayaletçark’ın peşinde zaman harcamak daha yararlı olur. Hüküm Mücevheri’ni iade etmeye ikna edilmeli."

“Pekala," diye kabul ettim. “Ama ilk önce Coral’ı görmek istiyorum."

“Görünürsen epey gecikme yaşanabilir," dedi, “senden istenecek açıklamalar yüzünden."

"Umurumda değil," dedim.

"Tamam. O zaman bir dakika."

“Uzaklaştı ve duvardan, bir kancaya asılı, kılıfı içinde bir asa gibi görünen bir şey aldı. Kılıfı kemerine astı, sonra küçük bir dolaba gitti ve çekmecelerin birinden yassı, deri kaplı bir kutu aldı. Cebine koyarken kutu hafif, metalik bir sesle fıkırdadı. Küçük bir mücevher kutusu ses çıkarmadan kol yeninde gözden kayboldu.

"Bu taraftan gel," dedi bana, yaklaşıp elimi tutarak.

Beni çevirdi ve odanın en karanlık köşesine, yüksek ve ilginç bir çerçevesi olan bir aynanın asılı olduğunu fark etmediğim yere götürdü. Aynanın tuhaf bir yansıtma kapasitesi vardı, bizi, arkamızdaki odayı uzaktan, mükemmel bir berraklıkla gösteriyordu, ama biz yüzeyine yaklaştıkça imgeler daha da belirsizleşti. Neyin gelmekte olduğunu görebiliyordum. Ama bir adım önümdeki Dworkin aynanın sisli yüzeyine adım atıp, beni de peşinden sürüklerken yine de gerildim.

Sendeledim ve patlamış kraliyet süitinin sağlam yarısında, bir süs aynasının önünde dengemi sağlayarak kendime geldim. Hızla geriye uzandım ve parmağımın ucuyla vurdum, ama yüzey katıydı. Dworkin’in kısa, kambur şekli önümdeydi ve sağ elim hâlâ elindeydi. Bazı açılardan benimkini karikatürize eden o profilin ötesine baktığımda yatağın doğuya, kırık köşeden ve daha önce zemin olan büyük bir açıklıktan uzağa taşınmış olduğunu gördüm. Random ve Vialle yatağın kenarında, sırtları bize dönük duruyorlardı. Yatak örtüsünün üzerine yerleştirilmiş, baygın görünen Coral’ı inceliyorlardı. Yatağın ayakucundaki ağır koltuğa oturmuş, yapılanları izleyen Mandor, varlığımızı ilk fark eden kişi oldu ve başını sallayarak selam verdi.

"O... nasıl?" diye sordum.

“Sarsılmış," diye yanıt verdi Mandor, “ve sağ gözü zarar görmüş."

Random döndü. Bana her ne söylemek üzereyse, yanımda duran kişiyi fark edince sözcükler dudaklarında söndü.

“Dworkin!" dedi. “Çok uzun zaman oldu. Hâlâ hayatta olup olmadığını bilmiyordum. Sen... iyi misin?"

Cüce güldü.

“Ne demek istediğini okudum ve aklım başımda," diye yanıt verdi. “Şimdi hanımefendiyi muayene etmek istiyorum."
"Elbette," diye yanıt verdi Random, kenara çekilerek.
“Merlin," dedi Dworkin, “senin şu Hayaletçark isimli aletini bulmaya çalış. Ödünç aldığı eseri iade etmesini söyle."
"Anlıyorum," dedim, Koz Kartlarıma uzanırken.
Biraz sonra uzanıyor, uzanıyordum...
"Niyetini birkaç dakika önce hissettim, Baba."
"Eh, mücevher sende mi, değil mi?"
"Evet, onunla işimi biraz önce bitirdim."
"'İşini mi bitirdin?"
"Onu kullanmayı bitirdim."
"Onu hangi şekilde... kullandın?"
“Senden anladığım kadarıyla bilincini onun içinden geçirmek, insanda Desen’e karşı bir miktar koruma sağlıyor. Benim gibi ideal olarak sentezlenmiş bir varlık için de işe yarayıp yaramayacağını merak ettim."
“Güzel bir terim şu, 'ideal olarak sentezlenmiş.' Nereden geldi?"
"En uygun sıfatı ararken kendim uydurdum."
"Seni reddedeceği gibi bir duygu var içimde."
"Reddetmedi."
"Ah! O şey boyunca bütün yolu aştın mı?"
"Aştım."
"Üzerinde nasıl bir etki bıraktı?"
“Bunu değerlendirmek güç. Algılarım değişti. Açıklaması zor... Her neyse, incelikli bir şey."
“Büyüleyici. Artık bilincini uzaktan taşa aktarabiliyor musun?"
"Evet."
“Mevcut sorunlarımız geçtiği zaman, seni bir kez daha sınamak istiyorum."
"Nelerin değiştiğini ben de merak ediyorum."
"Bu arada, mücevhere burada ihtiyaç var."
"Geliyor."
Hava önümde ışıldadı.
Hayalet, Hüküm Mücevheri ortasında olan, gümüş bir halka olarak belirdi. Elimi uzatıp aldım. Mücevheri Dworkin’e götürdüm. Alırken bana

bakmadı bile. Coral’ın yüzüne baktım ve bakmamış olmayı dileyerek hızla bakışlarımı kaçırdım.
Hayalet’in yanına döndüm.
"Nayda nerede?" diye sordum.
“Emin değilim," diye yanıt verdi. “Yanından ayrılmamı istedi -orada, kristal mağaranın yakınında- mücevheri ondan aldıktan sonra."
"Ne yapıyordu?"
"Ağlıyordu."
"Neden?"
“Sanırım hayattaki her iki görevinde de hayal kırıklığına uğradığı için. Beklenmedik bir şans, mücevheri ele geçirme fırsatı sunmadığı sürece ona seni koruma görevi verilmişti. Mücevherle karşılaşırsa ilk emirden kurtulacaktı. Bu gerçekten oldu; ama ben onu taştan da yoksun bıraktım. Şimdi iki yola da bağlı değil."
“Oysa sonunda özgür kaldığı için mutlu olacağını düşünürdüm. İki iş de kendi seçimi değildi. Kenarduvarı’nın ötesindeki umursamaz iblisler her ne yapıyorlarsa, o işe dönebilir."
"Pek değil, baba."
"Ne demek istiyorsun?"
“O bedende kısılı kalmış gibi görünüyor. Görünüşe göre onu, diğerlerini bıraktığı gibi terk edip gidemiyor. Orada birincil bir sakin olmamasıyla ilgili bir şey sanırım."
“Ah. Sanırım, duruma son verip bu şekilde serbest kalabilirdi."
“Bunu önerdim, ama o şekilde işe yarayacağından emin değil. Artık bu şekilde bağlı olduğundan, bedenle beraber onu da öldürebilir."
"O zaman, hâlâ mağaranın yakınında bir yerde mi?"
"Hayır. *Ty’iga* güçlerine hâlâ sahip ve bu onu büyülü bir varlık yapıyor. Ben mağarada mücevherle deney yaparken Gölge’ye gitmiş olduğuna inanıyorum."
"Neden Mağara’da?"
"Gizli şeyler yapmak için gittiğin yer orası, değil mi?"
“Evet. O zaman nasıl oldu da Koz Kartı ile sana ulaşabildim?"
“Deneylerimi bitirmiş, ayrılmıştım. Aslında, sen çağırdığında ben Nayda’yı arıyordum."
"Bence gidip biraz daha aramalısın."
"Neden?"

“Çünkü geçmişteki iyilikleri yüzünden ona borçluyum. Onu peşime annem takmış olsa bile."

“Elbette. Ama ne kadar başarılı olacağımdan emin değilim. Büyülü varlıklar daha sıra dışı kişiler kadar kolay izlenmiyor."

“Yine de dene. Nereye gittiğini ve onun için yapabileceğim bir şey olup olmadığını bilmek istiyorum. Belki yeni yönelmeye duyuların bir şekilde faydalı olur."

"Göreceğiz," dedi ve bir pırıltıyla yok oldu.

Olduğum yere çöktüm. Orkuz bunu nasıl karşılayacak? diye merak ettim. Bir kızı yaralı, diğeri bir iblisin elinde Gölge’de geziniyor. Yatağın ayak ucuna gittim ve Mandor’un sandalyesine yaslandım. Sol elini uzatıp kolumu sıktı.

“Herhalde o gölge yeryüzünde kemik yerleştirme konusunda bir şeyler öğrenmemişssindir, değil mi?" diye sordu.

"Korkarım hayır," diye yanıt verdim.

"Yazık," dedi. “Sanırım sıramı beklemem gerekecek."

“Seni Koz Kartı ile bir yere nakledip hemen bakım görmeni sağlayabiliriz," dedim, kartlarıma uzanarak.

“Hayır," dedi. “Burada kalıp, olayların nasıl geliştiğini görmek istiyorum."

O konuşurken Random’un derin bir Koz Kartı iletişime dalmış olduğunu fark ettim. Vialle, onu duvardaki açıklıktan ve oradan çıkabilecek herhangi bir şeyden korurcasına yanında duruyordu. Dworkin, Coral’ın yüzü üzerinde çalışmaya devam ediyor ve bedeni tam olarak ne yaptığını gizliyordu.

“Mandor," dedim, “*ty’iga*yı benimle ilgilenmesi için annemin gönderdiğini biliyor muydun?"

“Evet," dedi. “Sen odadan çıktığında söyledi. Büyünün bir parçası sana söylemesini engelliyordu."

“Orada sadece korumak için mi, yoksa aynı zamanda beni gözetlemek için mi bulunuyordu?"

“Bunu sana söyleyemem. Konu açılmadı. Ama korkuları yerindeymiş gibi görünüyordu. Tehlikedeydin."

"Sence Dara, Jasra ve Luke’u biliyor muydu?"

Omuz silkecek oldu, irkildi, vazgeçti.

“Yine, kesin olarak bilmiyorum. Biliyorduysa da, bir sonraki sorunu da yanıtlayamam: Nereden biliyordu? Tamam mı?"

"Tamam."

Random konuşmasını tamamladı, Koz Kartı’nı eliyle örttü. Sonra döndü ve bir süre Vialle’ye baktı. Bir şey söyleyecek oldu, vazgeçti, bakışlarını kaçırdı. Bana baktı. O sırada Coral’ın inlediğini duydum ve doğrularak bakışlarımı kaçırdım.

“Bir dakika, Merlin," dedi Random, “hemen gitmeden önce."

Göz göze geldik. Öfkeli miydi, yoksa yalnızca meraklı mı, anlayamıyordum. Kaşların gerilmesi, gözlerin kısılması ikisini de ifade ediyor olabilirdi.

"Efendim?" dedim.

Yaklaştı, dirseğimi tuttu ve beni yataktan uzaklaştırarak yan odanın kapısına götürdü.

"Vialle, bir süreliğine stüdyonu ödünç alıyorum," dedi.

"Elbette," dedi Vialle.

Beni içeri aldı ve kapıyı arkamızdan kapattı. Odanın karşısında Gerard’ınbir büstü düşmüş, kırılmıştı. Şimdiki projesi gibi görünen bir şey -benim hiç görmediğim çok kollu bir deniz yaratığı- stüdyonun uzak ucundaki çalışma alanını kaplıyordu.

Random aniden bana döndü ve yüzümü inceledi.

"Begma-Kasfha durumunu izliyor musun?" diye sordu.

“Biraz," diye yanıt verdim. “Bili geçen gece kısaca anlattı. Eregnor’u falan."

“Sana Kashfa’yı Altın Halka’ya alacağımızı ve Eregnor sorununu Kashfa’nın o arazi üzerindeki hakkını kabul ederek çözeceğimizi söyledi mi?"

Bunu sorma tarzı hoşuma gitmemişti ve Bill'in başını belaya sokmak istemiyordum. Biz konuştuğumuzda o konu hâlâ gizli gibi görünüyordu. Bu yüzden, “Korkarım bu konudaki tüm ayrıntıları hatırlamıyorum," dedim.

“Eh, bunu yapmayı planlıyordum," dedi Random. “Çoğunlukla bu tür garantiler vermeyiz -anlaştığımız bir ülkeyi diğerinin aleyhine kayırmak- ama Shadburne Dükü Arkans bizi, bir anlamda parmağında oynattı. Bizim amaçlarımız için olası en iyi devlet başkanıydı ve o kızıl saçlı kaltak, tablodan çıkınca, tahtı ele geçirmesi için ona yolu açtım. Ama beni biraz zorlayabileceğini biliyordu -çünkü tahta geçme sırası iki kez bozulmuşken

tahtı kabul etmekle risk alıyor olacaktı- ve Eregnor'u istedi, ben de verdim."

"Anlıyorum," dedim, "bunun benimle ilgisi dışında her şeyi anlıyorum."

Başını çevirdi ve sol gözüyle beni inceledi.

"Bugün taç giyme töreni yapılacaktı. Aslında, bir süre sonra giyinip, Koz Kartı ile oraya gidecektim..."

"Geçmiş zaman kipi kullanıyorsun," dedim, benim için bıraktığı sessizliği doldurmak için.

"Öyle, öyle," diye mırıldandı. Sırtını döndü, birkaç adım attı, ayağını kırık bir heykel parçasına koydu ve döndü. "İyi Dük şimdi ya öldü, ya tutsak edildi."

"Ve taç giyme töreni olmayacak, öyle mi?" dedim.

"Tam tersine," diye yanıtladı Random, hâlâ yüzümü inceleyerek.

"Pes ediyorum," dedim. "Bana neler olup bittiğini söyle."

"Bu sabah, şafakta bir darbe olmuş."

"Saraydan mı?"

"Muhtemelen. Ama dış askeri güçle desteklenmiş."

"Bunlar olurken Benedict ne yapıyormuş?"

"Dün, ben eve dönmeden hemen önce ona birlikleri çekmesini emrettim. Her şey istikrarlı görünüyordu ve Amber'den gelen savaş birliklerinin taç giyme töreni sırasında orada konuşlanmış olması iyi görünmezdi."

"Doğru," dedim. "Demek birisi, Benedict gider gitmez girdi ve kral olacak adamı, yerel polise bunun hiç de hoş olmayacağını belirtme şansı vermeden alaşağı etti."

Random ağır ağır başını salladı.

"Aşağı yukarı öyle," dedi. "Şimdi, sence bu neden olmuş olabilir?"

"Belki de yeni durum o kadar da tepkilerini çekmemiştir."

Random gülümsedi ve parmaklarını şıklattı.

"İlham verici," dedi. "İnsan neredeyse neler olup bittiğini bildiğini düşünecek."

"İnsan yanılmış olurdu," dedim.

"Bugün eski sınıf arkadaşın Lukas Raynard, Kashf'a'nın İlk Kral Rinaldo'su olacak."

"Kahretsin," dedim. "Bu işi istediği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Bu konuda ne yapacaksın?"

"Sanırım taç giyme töreninden kaytaracağım."

"Dernek istediğim, daha uzun vadede."

Random içini çekti ve dönüp molozları tekmeledi.

“Demek istediğin, Benedict’i geri gönderip onu tahttan indirecek miyim?"

"Tek sözcükle, evet."

“Bu bizi oldukça kötü gösterir. Luke’un yaptığı bölgede süregelen *Graustark*, politikadan daha üstün değil. Biz içeri girip, hızla siyasi kargaşa olmaya giden bir şeyin düzelmesine yardım ettik. Bu çılgın bir generalin ya da ihtişam peşinde bir asilin yarım yamalak darbesi olsaydı bunu yine yapabilirdik.

Ama Luke’un geçerli bir iddiası var ve aslında onunki Shadburne’ünkinden daha da güçlü. Aynı zamanda, sevilen biri.

Genç, iyi bir görüntü veriyor. Geri dönecek olsak, öncekinden çok daha az mazeretimiz olurdu. Öyle de olsa, o kaltağın cani ruhlu oğlunu tahttan uzak tutmak için saldırgan denmeye razıydım. Ama Kashfa’daki adamım onun Vialle’nin koruması altında olduğunu söyledi. Ona sordum. Bunun doğru olduğunu, bu olurken senin de orada bulunduğunu ve Dworkin’in yaptığı operasyondan sonra bana söylemeyi planladığını söyledi. Şu anda, Dworkin’in kendi empati yeteneklerine ihtiyaç duyabileceğini düşünüyor. Ama ben bekleyemem. Bana neler olduğunu anlat."

"İlk önce sen bana bir şeyi söyle."

"Nedir o?"

"Luke’u başa geçiren hangi askeri güç?"

"Paralı askerler."

"Dalt’ınkiler mi?"

"Evet."

“Tamam. Luke Amber Evi’ne karşı kan davasından vazgeçti," dedim: “Bunu geçen gece, Vialle ile konuşmasının ardından, kendi özgür iradesiyle yaptı. İşte ondan sonra Vialle ona yüzüğü verdi. O zaman bunun Julian’ın onu öldürmesini engellemek için olduğunu düşünmüştüm, çünkü hep beraber Arden’e inmek üzereydik."

“Bu, Dalt’ın Luke ve Jasra ile ilgili sözde ültimatomuna karşılık vermek için miydi?"

“Doğru. Aklıma her şeyin bir oyun olduğu hiç gelmedi. Luke ve Dalt’ı “bir araya getirmek için. Böylece gidip bir darbe ayarlayabileceklerdi. Bu, o

dövüşün bile bir oyun olduğu anlamına geliyor ve şimdi düşününce, bu olmadan önce Luke, Dalt ile konuşma fırsatı buldu."

Random elini kaldırdı.

"Dur," dedi. “Geri dön ve baştan anlat."

"Tamam."

Anlattım. Bitirdiğim zaman ikimiz de stüdyoyu sayısız kez adımlamıştık.

“Biliyor musun," dedi sonra, “bütün bu mesele, Jasra’nın mobilya olarak kariyerinden önce planladığı bir şey olabilirmiş gibi geliyor."

“Bu düşünce benim aklıma da geldi," dedim, nerede olduğunu sormayacağını umarak. Ve Kale’ye saldırmamızın ardından Luke hakkındaki bilgiye gösterdiği tepkiyi daha fazla düşündükçe, yalnızca neler olup bittiğini bildiğine değil, o sırada Luke ile benden sonra, daha yeni temas etmiş olduğuna da daha fazla inanıyordum.

Oldukça kolay olurdu." dedi Random. “Dalt eski emirler altında hareket ediyor olmalı. Luke’u nasıl ele geçireceğini ya da yem talimat için Jasra’yı nasıl bulacağını bilmediğinden Amber’e o sahte saldırıyı yaptı. Benedict onu, aynı beceri ve daha fazla etkiyle yeniden püskürtebilirdi."

“Doğru. Sanırım konu cesarete gelince şeytana hakkını teslim etmelisin. Aynı zamanda, Luke da bir sürü hızlı planlama yapmış ve o ayarlanmış dövüşü Arden’deki kısa görüşmeleri sırasında planlamış olmalı. Yani orada kontrol ondaydı ve bizi tutsak olduğuna inandırdı, böylece Kashfa için tehdit olduğu fikrini aklımızdan çıkardı. Bu şekilde bakmak istersen."

"Başka hangi şekilde bakabilirim?"

“Şey, senin de dediğin gibi, taht iddiası pek de haksız sayılmaz. Ne yapmak istiyorsun?"

Random şakaklarını ovaladı.

“Peşine takılmak, taç giymesini önlemek oldukça nahoş bir hareket olurdu," dedi. “Ama ilk önce, meraklandım. Bu adamın büyük bir yalancı olduğunu söylüyorsun. Oradaydın. Vialle’yi onu koruması altına alması için kandırdı mı?"

“Hayır, kandırmadı," dedim. “Vialle’in davranışı benim kadar onu da şaşırtmış gibiydi. Şerefinin tatmin olduğunu hissettiği için, bir ölçüye kadar annesi tarafından kullanıldığı için ve benimle olan dostluğu yüzünden kan davasından vazgeçti. Bunu koşulsuz yaptı. Ben hâlâ Vialle’nin kan davasını bitirmek için yüzüğü ona verdiğini düşünüyorum, böylece hiçbirimiz Luke’un peşine düşmeyecektik."

“Bu tam ona göre bir şey," dedi Random. “Vialle’den yararlandığını düşünseydim, bizzat kendim peşine düşecektim. Bu durumda bu utanç, kastedilmemiş bir şey ve sanırım bununla yaşayabilirim. Ben taht için Arkans’ı destekledim ve adam son dakikada, karımın koruması altındaki biri tarafından bir kenara itildi. Burada, her şeyin merkezinde bir bölünmüşlük varmış gibi görünüyor ve bu izlenimi vermekten nefret ediyorum."

“Luke’un çok uzlaşmacı olacağını hissediyorum. Tüm bu ayrıntıları takdir ettiğini bilecek kadar iyi tanırım onu. Amber’in, her düzeyde kolayca anlaşacağı bir adam olacağını tahmin ediyorum."

"İddiaya girerim öyle olur. Neden olmasın ki?"

"Sebep yok," dedim. “O anlaşmaya şimdi ne olacak?"

Random gülümsedi.

“Ben kancadan kurtuldum. Eregnor şartları konusunda kendimi hiç rahat hissetmemiştim. Artık, eğer bir anlaşma olacaksa, biz ona başlangıçtan beri dahil oluyoruz. Ama bir anlaşmaya ihtiyacımız olacağından emin bile değilim. Hepsinin canı cehenneme."

"İddiaya girerim Arkans hâlâ hayattadır," dedim.

“Sence Luke kendisine Altın Halka statüsü vermem için onu rehin mi tutuyor?"

Omuzlarımı silktim.

"Arkans’a ne kadar yakınsın?"

“Eh, onun için bu şeyi ayarladım ve kendimi ona borçlu hissediyorum. Ama o kadar da borçlu hissetmiyorum."

"Bu anlaşılabilir bir şey."

“Böyle bir zamanda Kashfa gibi ikinci dereceden bir güce yaklaşmak bile Amber için yüz kızartıcı olur."

“Doğru," dedim “ve aynı zamanda, Luke henüz resmi olarak devletin başı değil."

“Ama ben olmasam Arkans hâlâ villasında hayatın tadını çıkarıyor olacaktı ve Luke gerçekten senin dostunmuş gibi görünüyor. Entrikalar çeviren bir dost, ama yine de dost."

“Bunu Tony Price’ın atomik heykelinin yaklaşan tartışması sırasında belirtmemi ister misin?"

Başını salladı.

“Sanat tartışmanı kısa sürede yapman gerektiğini hissediyorum. Aslında, dostunun taç giyme törenine katılman uygunsuz görülmez. Kişisel bir davranış olarak. İkili mirasın burada işimize yarar ve Luke yine de şereflendirilmiş olur."

"Öyle olsa bile, iddiaya girerim o anlaşmayı istiyordur."

“Onu bahşetmeye eğilimli olsak bile, ona Eregnor’u garanti edemeyiz."

"Anlıyorum."

"Ve bizim adımıza söz verme yetkin yok."

"Bunu da anlıyorum."

“O zaman neden biraz temizlenmiyor ve gidip bu konuda onunla konuşmuyorsun? Odan uçurumun hemen ötesinde. Duvardaki delikten çıkabilir, sağlam olduğunu fark ettiğim bir kirişin üzerinden geçebilirsin."

“Tamam, giderim," diye yanıt verdim, o tarafa ilerlerken.

"Ama önce tamamen konu dışı bir soru."

"Evet?"

"Son zamanlarda babam döndü mü?"

“Bildiğim kadarıyla hayır," dedi, başını ağır ağır iki yana sallayarak. “Elbette, hepimiz istediğimiz takdirde geliş gidişlerimizi çok iyi saklamayı beceririz. Ama buralarda olsa bana haber verirdi sanırım."

“Sanırım öyle," dedim ve dönüp, uçurumun kenarından geçerek, duvardan çıktım.

Bölüm 11

Hayır.

Kirişte asıldım, sallandım ve kendimi bıraktım. Neredeyse zarafetle, koridorun ortasına, iki odamın arasındaki bir alan olması gereken yere indim, ama bir kapım yoktu ve aynı zamanda duvardaki giriş (ve hangi yanda olduğunuza bağlı olarak çıkış) sağlayan açıklık da eksikti. En sevdiğim koltuk ve dünyanın her yerindeki sahillerden topladığım deniz kabuklarını sergilediğim vitrinden bahsetmiyorum bile. Yazık.

Gözlerimi ovaladım ve sırtımı döndüm, çünkü dairemin yıkılmış olması bile şu anda ikinci sıradaydı. Lanet olsun, geçmişte de dairelerim yıkıntıya dönmüştü. Özellikle 30 Nisan civarlarında...

Niagara Çağlayanlarında olduğu gibi ağır ağır döndüm...

Hayır.

Evet.

Odalarımın karşısında, eskiden boş bir duvar olan yerde, şimdi kuzeye doğru bir koridor uzanıyordu. Kirişten inerken kıvılcımlı uzunluğunu kısaca görmüştüm. Şaşırtıcı. Tanrılar fon müziğimin temposunu yine değiştirmişlerdi. Daha önce o koridorda bulunmuştum, dördüncü kattaki daha sıradan yerlerden birinde, iki kiler arasında doğu-batı yönünde uzanıyordu.

Amber Şatosu'nun ilgi çekici anomalilerinden biri, bir yönde diğerinden daha uzun görünmesine ek olarak, sayısız ayna içeren Aynalar Koridoru. Gerçekten sayısız. Onları saymaya çalışın, asla aynı toplamı iki kez bulamazsınız. Mumlar sonsuz gölgeler oluşturarak yüksek, ayaklı şamdanlarda durur. Burada, büyük aynalar, küçük aynalar, dar aynalar, alçak aynalar, renkli aynalar, çarpıtan aynalar, süslü -döküm ya da oyma-çerçeveleri olan aynalar, düz, sade çerçeveli aynalar, çerçevesiz aynalar vardır; Ayrıca keskin açılı geometrik şekilleri olan aynalar, şekilsiz aynalar, kıvrımlı hatlara sahip aynalar da bulunur.

Aynalar Koridoru'nda defalarca yürümüş, kokulu mumların parfümlerini koklamış, bazen imgelerin arasında ulu varlıklar, keskin bir bakışla yok olan şeyler hissetmiştim. Bu yerin karmaşık büyülerini hissetmiş, ama bir

şekilde uyuyan cinlerini hiç uyandırmamıştım. Ne olur ne olmaz diye. İnsan orada ne beklemesi gerektiğini asla bilemezdi; en azından bir zamanlar

Bleys bana öyle söylemişti. Aynaların insanı Gölge’deki tanınmayan alemlerden birine mi götürdüğü, insanı hipnotize edip tuhaf rüyalara mı sürüklediği, insanı tamamen tinsel malzemeyle dekore edilmiş simgesel alemlere mi attığı, kötücül ya da zararsız kafa oyunları mı oynadığı; yukarıdakilerin hepsi mi, bazıları mı... emin değildi. Her durumda zararsızdan da zararsız bir şeydi, ama zaman zaman hırsızlar, hizmetkarlar ve konuklar, ölü ya da sersemlemiş veya yüzlerinde olağandışı ifadelerle mırıldanırken bulunmuşlardı. Ve genelde, gündönümü ve ekinokslarda -gerçi herhangi bir mevsimde de olabilirdi- koridor kendini bambaşka bir yere taşıyor, bazen de zaman içinde bir süreliğine tamamen yok oluyordu. Genelde kuşkuyla karşılanıyor ve ondan kaçınılıyordu, fakat insanı yaraladığı kadar ödüllendirebiliyor, sinir bozucu bir deneyim kadar faydalı bir kehanet ya da kavrayış sunabiliyordu. İnsanda korku yaratan şey onun belirsizliğiydi.

Ve bazen, bana söylendiğine göre, sanki belirsiz armağanlarını taşıyarak belirli bir insanı aramaya geliyordu. Böyle zamanlarda, davetini kabul etmektense reddetmenin daha tehlikeli olduğu söylenirdi.

"Ah, hadi ama" dedim. “Şimdi mi?"

Gölgeler koridor boyunca dans etti ve o sarhoş edici mumların kokusunu yakaladım. Öne ilerledim. Sol elimi köşenin ötesine uzattım ve duvara dokundum. Frakir kıpırdamadı.

“Ben Merlin," dedim “ve şu anda biraz meşgulüm. Başka birini yansıtmak istemediğinden emin misin?"

En yakındaki alev bir an için, çağıran bir el gibi göründü.

"Lanet olsun," diye fısıldadım ve öne yürüdüm.

İçeri girerken bir geçiş dönemi hissi yoktu. Uzun, kırmızı desenli bir yolluk yeri kaplamıştı. Ben geçerken ışıkların içinde toz zerreleri dönüyordu. Pek çok açıdan kendimin yanındaydım, titreşen mum ışıkları giysilerimi soytarılaştırıyor, gölge dansları içinde yüzümü değiştiriyordu.

Titreşim.

Bir an için Oberon’un sert yüzü bana küçük, yüksek, metal çerçeveli oval bir aynadan bakar gibi göründü. Elbette, merhum ekselanslarının gölgesi olduğu gibi, kolay bir ışık oyunu da olabilirdi.

Titreşim.

Bir anlığına, solumda, civa rengi, dikdörtgen, seramik çiçeklerle çerçevelenmiş bir aynadan kendi yüzümün hayvansı bir siluetinin, dili dışarıda bana baktığına yemin edebilirdim, ama ben dönünce, benimle alay etmek ister gibi insanlaştı.

Yürüdüm. Adım seslerim boğuk. Hafifçe gergin nefes alarak. Logrus İmgemi ya da Desen'inkini denemeli miyim, diye merak ettim. Ama ikisini de denemeye çekiniyordum, iki gücün daha kötü yönleriyle ilgili anılar henüz rahatlamama izin vermeyecek kadar tazeydi. Başıma bir şey gelmek üzereydi, bundan emindim.

Durdum ve benim numaram olduğunu düşündüğüm aynayı inceledim. Siyah metal çerçeveliydi, çevresinde gümüşle işlenmiş muhtelif büyü sanatları işaretleri vardı. Cam, sanki derinliklerinde, görüş alanının hemen dışında, ruhlar yüzüyormuş gibi pusluydu. İçinde yüzüm daha zayıf görünüyordu, çizgileri daha derindi, başımın çevresinde hafif, mor hareler titreşiyordu. O imgede soğuk ve uğursuz bir şey vardı, ama uzun uzun incelememe rağmen hiçbir şey olmadı. Mesaj, aydınlanma, değişim yoktu. Aslında, ne kadar uzun bakarsam, o kadar dramatik küçük dokunuşlar, o kadar ışık hileleri oluyormuş gibi görünüyordu.

Bu dünyadan olmayan manzaralar, egzotik yaratıklar, anılarımdan izler, ölü dostların ve akrabaların yüzlerinden imgeler yakalayarak yürümeye devam ettim. Hatta bir havuzun içindeki bir şey bana bir tırmık salladı. El sallayarak karşılık verdim. Gölgeler arasındaki ülkenin sarsıntılarından yeni kurtulmuş olduğum için bu tuhaflık ve olası kötülük belirtilerinden, başka zaman ürkeceğim kadar ürkmedim. Darağacında, güçlü bir rüzgar varmışçasına sallanan, elleri arkasında bağlanmış, tepesinde bir El Greco göğü olan bir adam gördüğümü sandım.

“Zorlu birkaç gün geçirdim," dedim yüksek sesle “ve henüz sona erdiğine ilişkin bir işaret yok. Biraz acelem var, eğer Ne demek istediğimi anlıyorsan."

Bir şey sağ böbreğimi yumrukladı, hızla döndüm, ama orada kimse yoktu. Sonra omzumda beni çeviren bir el hissettim.

Hemen işbirliği yaptım. Orada da kimse yoktu.

“Eğer burada gerçekler bunu gerektiriyorsa," dedim, “özür dilerim."

Görünmez eller beni itip kakmaya, bir dizi çekici ayna boyunca yürütmeye devam etti. Kara lekeli, ahşap bir çerçevesi olan ucuz görünüşlü bir aynaya götürüldüm. Bir tenzilatlı satış mağazasından gelmiş gibi

görünüyordu. Camda, sol gözümün çevresinde hafif bir kusur vardı. Beni bu noktaya getiren ne tür güçlerse, burada bıraktılar. Aklıma buradaki güçlerin, beni huysuzca hırpalamak yerine, talebim üzerine işleri hızlandırmaya çalışmış olabilecekleri geldi.

Bu yüzden ne olur ne olmaz diye “Teşekkürler," dedim ve bakmaya devam ettim. Başımı öne arkaya, bir yandan ötekine oynatarak imgemde dalgalanmalar yarattım. Her ne olacaksa diye beklerken, bunu tekrarladım.

İmgem değişmeden kaldı, ama üçüncü veya dördüncü dalgalanmada fon değişti. Artık arkamda az aydınlanmış aynalarla dolu loş bir duvar yoktu. Akıp geçti ve bir sonraki hareketimle geri dönmedi. Onun yerine bir akşam göğü altında karanlık bir çalılık vardı. Başımı birkaç kez daha oynattım, ama dalga etkisi kaybolmuştu. Çalılar oldukça gerçek görünüyordu, fakat çevresel görüşüm koridorun iki yanda da aynı kaldığını ve iki uçta da sağ duvarın yerinde olduğunu gösterdi.

Görünürde yansıtılmış çalıyı incelemeye, alametler, kehanetler, işaretler ya da birazcık hareket aramaya devam ettim.

Bunların hiçbiri görünmedi, ancak orada çok gerçek bir derinlik hissi vardı. Ensemde neredeyse serin bir esinti hissediyordum. Dakikalarca, aynanın yeni bir şey yaratmasını bekleyerek bakmış olmalıyım. Ama yaratmadı. Aynanın sunabileceği en iyi şey buysa, devam etme zamanı, diye karar verdim.

O sırada arkamdaki çalılarda bir şey kıpırdanır gibi oldu ve reflekslerimin kontrolü ele geçirmesini sağladı. Ellerimi önümde kaldırarak hızla döndüm.

Çalıları oynatanın yalnızca rüzgar olduğunu gördüm. Ve sonra artık koridorda olmadığımı fark ettim ve yine döndüm.

Ayna ve duvar kaybolmuştu. Şimdi karşımda alçak bir tepe ve zirvesinde yıkık bir duvar vardı. O duvarın arkasından ışık geliyordu. Hem merak, hem de kararlılık hissim uyandı ve ağır ağır, ihtiyatla tırmanmaya başladım.

Ben tırmandıkça gökyüzü kararır gibi oldu, üzerinde tanımadığım takımyıldızların yanıp söndüğü bulutsuz bir gökyüzüydü bu. Taşların, otların, çalıların ve kırık duvar parçalarının arasında sessizce hareket ettim. Artık sarmaşık kaplı duvarın arkasından gelen sesler duyuyordum. Söylenen sözcükleri ayırt edemesem de, dinlemekte olduğum, bir sohbete benzemiyordu, daha çok bir ses kargaşası. Sanki muhtelif yaşlardan bazı erkek ve kadınlar aynı anda monolog yapıyorlardı.

Tepeye gelince, duvarın düzensiz yüzeyine dokununcaya kadar elimi uzattım. Diğer yanda neler olduğunu görmek için çevresini dolanmamaya karar verdim. Bu, ne olduğunu bilmediğim şeylerin beni görmesine sebep olabilirdi. Olabildiğince yükselmek, parmaklarımı en yakın girintiye geçirmek ve kendimi yukarı çekmek çok daha kolay geliyordu. Ben de öyle yaptım. Hatta başını duvarın tepesine yaklaştığında ayaklarım için dayanaklar bile buldum ve ağırlığımı kısmen onlara bindirerek kollarımdaki gerilimi azaltmayı başardım.

Son birkaç santim boyunca kendimi dikkatle yukarı çektim, çatlak taşların arkasına, yıkık yapının içine baktım. Bir tür kiliseymiş gibi görünüyordu. Çatı yıkılmıştı, uzak duvar hâlâ ayaktaydı ve benim tutunduğum duvarla aynı durumdaydı. Sağımda, bir yükseltinin üzerinde onarılması gereken bir sunak vardı. Burada her ne olmuşsa, uzun zaman önce olmuş gibi görünüyordu, çünkü dışarıda olduğu kadar içeride de çalılar ve sarmaşıklar büyümüş, yıkık sıraların, sütunların ve çatı parçalarının hatlarını yumuşatmıştı.

Altımda, bir açıklıkta, geniş bir pentagram çizilmişti. Her sivri ucunda dışa bakan bir kişi duruyordu. İç tarafta, çizgilerin kesiştiği beş noktada, dibi toprağa saplanmış bir meşale yanıyordu. Bu, benim bildiğim ayinlerden tuhaf bir sapma gibi görünüyordu, çağrıyı ve neden beş kişinin daha iyi korunmadığını, neden her birinin kişisel bir yolculuğa çıkmış, diğerlerini görmezden geliyormuş gibi davranıp, birlikte çalışmadıklarını merak ettim. Açıkça görebildiğim üç kişinin sırtı bana dönüktü. Bana bakan iki kişi görüş alanımın hemen içindeydi ve yüzlerini gölgeler bürümüştü. Seslerin bazıları erkek, bazıları kadın sesiydi. Biri şarkı söylüyordu; ikisi monoton bir sesle ona eşlik ediyordu; diğer ikisi yalnızca konuşuyor gibiydi, ama yapay, sahne sesleri kullanıyorlardı.

Kendimi biraz daha yükseğe çektim, yakındaki iki kişinin yüzlerini görmeye çalıştım. Çalıştım, çünkü bu toplantıda tanıdık bir şey var gibiydi ve bir kişiyi teşhis edebilirsem diğerlerinin tamamını da tanıyabilecekmişim gibi geliyordu.

Listemin tepesindeki bir başka soru da şuydu, Ne çağırıyorlardı? Sıra dışı bir şey belirirse, operasyona bu kadar yakın, bu duvarın üzerinde güvende miydim? Aşağıda gerekli sınırlamalar yerinde değilmiş gibi görünüyordu. Kendimi biraz daha yukarı çektim. Görüş açım düzelirken ağırlık merkezimin kaydığını hissettim. Sonra çaba göstermememe rağmen öne

hareket etmekte olduğunu fark ettim. Bir an sonra duvarın yıkılmakta olduğunu, beni ileriye, o tuhaf koreografiye sahip ayinin tam ortasına taşıyarak düşüreceğini anladım. Yere düşüp yuvarlanarak hızla kaçmayı umarak kendimi duvardan uzaklaştırmaya çalıştım. Ama çok geçti. Ani itişim beni havaya kaldırdı, ama öne ilerleyişimi durdurmadı.

Çevrelerine moloz yağmasına rağmen aşağıdakilerden hiçbiri yerinden kıpırdamadı ve sonunda, düşerken birkaç sözcük seçebildim.

“...seni gücümüz altına girmek üzere çağırıyoruz, Merlin!" diyordu kadınlardan biri monoton bir sesle.

Oldukça etkili bir ayin, diye karar verdim, kollarım omuz hizasında uzanarak, bacaklarım yayılarak, sırtüstü beş köşeli yıldızın üzerine inerken. Çenemi boynuma gömmeyi, başımı koruyarak düşmeyi başardım. Kollarımın sallanması düşüşün etkisini kırmış gibiydi, çünkü darbe çok sersemletmedi. Beş ışık kulesi birkaç saniye çevremde vahşice dans etti, sonra alevleri duruldu. Beş şekil hâlâ dışarıya bakıyordu. Ayağa kalkmaya çalıştım ve kalkamadığımı fark ettim. Sanki o pozisyonda kazığa çakılmıştım.

Düşerken Frakir beni çok geç uyarmıştı ve onu şu anda nasıl kullanacağımı bilemiyordum. Yukarı tırmanarak boğması emriyle onu şekillerden birine gönderebilirdim. Ama bunu hangisinin hak ettiğini henüz bilmiyordum.

“Habersiz uğradığım için üzgünüm," dedim “ve bunun özel bir parti olduğunu görebiliyorum. Biri beni serbest bırakma iyiliğini yaparsa, hemen giderim."

Sol ayağımın yakınındaki şekil döndü ve bana bakarak durdu. Üzerinde mavi bir cüppe vardı, ama ateşle kızarmış yüzünde maske yoktu. Yalnızca, dudaklarını yaladığında yok olan gergin bir gülümseme. Julia’ydı bu ve sağ elinde bir bıçak vardı.

“Hep ukalanın biriydin," dedi. “Her durum için küstahça bir yanıtın vardı. Kimseye ya da hiçbir şeye bağlanmak istemeyişini örten bir şey. Seni sevenlere bile."

“Yalnızca mizah anlayışı da olabilir," dedim, “senin hiç sahip olmadığını anlamaya başladığım bir şey."

Başını yavaşça iki yana salladı.

“Herkesi bir kol boyu uzakta tutuyorsun. Sende hiç güven yok."

"Aile özelliği," dedim. “Ama basiret sevgiyi dışlamaz."

Hançeri kaldıracak oldu, ama bir anlığına tereddüt etti.

"Hâlâ beni sevdiğini mi söylüyorsun?" diye sordu.

“Sevmeyi hiç bırakmadım," dedim. “Ama çok fazla üzerime düşer oldun. Benim o sırada vermeye razı olduğumdan daha fazlasını istedin."

"Yalan söylüyorsun," dedi, “hayatın elimde olduğu için."

“Yalan söylemek için çok daha kötü sebepler düşünebilirim," dedim. “Ama ne nazik ki gerçeği söylüyorum."

Sonra, sağımdan bir başka tanıdık ses geldi.

“Bu tür şeylerden bahsetmek için çok erken," dedi, “ama ona duyduğun sevgiyi kıskanıyorum."

Başımı çevirdiğim zaman bu şeklin de içe baktığını gördüm ve bu Coral’dı, sağ gözünde siyah bir kumaş parçası vardı ve o da elinde bir bıçak tutuyordu. Sonra sol elinde ne olduğunu gördüm ve Julia’ya bir bakış fırlattım. Evet, ikisinin de elinde bıçak olduğu gibi çatal da vardı.

"Sen de mi?" dedim.

“Sana İngilizce bilmediğimi söylemiştim," diye yanıtladı Coral.

“Ve ikimiz de," diye karşılık verdi Julia, çatal bıçağını kaldırarak. “Mizah anlayışım olmadığını kim söyleyebilir?"

Benim üstümden birbirlerine tükürdüler ve bazı damlalar aradaki mesafeyi aşamadı.

Aklıma, Luke’un ikisine de oracıkta evlenme teklif ederek işleri halletmeye çalışacağı geldi. Ama bunun benim işime yaramayacağını hissediyordum, bu yüzden yapmadım.

“Bu evlilik nevrozunun nesneleşmiş hali," dedim. “Bu bir izdüşel deneyim. Canlı bir rüya. Bu..."

Julia bir dizinin üzerine çöktü ve sağ eli hızla indi. Bıçağın sol kalçama saplandığını hissettim.

Coral çatalını sağ omzuma saplarken çığlığım kesildi.

“Bu saçmalık!" diye haykırdım, ellerindeki diğer çatal ve bıçaklar parıldar ve ben yeni bıçaklanma acıları hissederken.

Sonra pentagramın, sağ ayağımın yanındaki ucunda duran şekil yavaşça ve zarafetle döndü. Sarı kenarlı koyu kahverengi bir pelerine bürünmüştü, kolları kavuşturulmuş ve kaldırılmıştı ve pelerini göz seviyesinde tutuyorlardı.

Bir matem kelebeğine benzeyen pelerinini yan tarafına atarken, “Kesin şunu, sizi kaltaklar!" diye emretti. Elbette bu, annem Dara’ydı.

Şimdi Julia ve Coral çatallarını ağızlarına kaldırmış ve çiğnemeye başlamışlardı. Julia’nın dudağının yanında minik kan damlaları vardı. Pelerin annemin parmak uçlarından, canlıymış ve onun bir parçasıymış gibi dışa doğru akmaya devam etti.

Kanatlar Julia ile Coral’ı gözlerimden tümüyle gizledi, Dara kollarını açmaya devam ederken üstlerine yayıldı, örttü, onları geri geri taşıdı, beden büyüklüğünde yığınlar halinde yere yıktı, sonra giysi, doğal halinde asılı kalıncaya kadar küçüldüler, küçüldüler ve ikisi de kendi yıldızlarının ucunda kayboldular.

Sonra soldan ağır, zarif bir alkış sesi ve boğuk bir kahkaha geldi.

“Son derece güzel bir gösteri," dedi acı verecek kadar tanıdık bir ses, “ama hep en çok onu sevdin."

"Daha çok," diye düzeltti Dara.

"Zavallı Despil listede bile yok mu?" dedi Jurt.

"Haksızlık ediyorsun," dedi Dara ona.

“Şu deli Amber Prensi’ni, iyi bir adam olan babamızdan daha çok sevdin," dedi Jurt. “İşte bu yüzden Merlin senin sevgili oğlun, değil mi?"

“Bu doğru değil Jurt ve bunu sen de biliyorsun," dedi Dara.

Jurt yine kahkaha attı.

“Hepimiz onu çağırdık çünkü hepimiz onu istiyoruz," dedi, “farklı sebepler için. Ama sonunda arzularımız bu noktada birleşiyor, değil mi?"

Hırlamayı duydum ve başımı çevirdiğimde yüzünün çıkık bir kurt yüzüne kaydığını, burnunun indiğini, dişlerin fırladığını, dört ayak üzerine düşüp sol omzumu pençelediğini ve benden kanlı bir lokma kopardığını gördüm.

"Kes şunu!" diye haykırdı Dara. “Seni küçük hayvan!"

Jurt başını arkaya attı ve uludu, uluması hem bir çakal haykırışına, hem de delice bir kahkahaya benziyordu.

Siyah bir çizme omzuna indi, onu geriye fırlattı ve duvarın yıkılmamış kısmına çarpmasına neden oldu. Duvar hemen Jurt'un üzerine yıkıldı. Düşen molozlar tarafından tamamen örtülmeden önce kısa bir inleme çıkarabildi.

Dara’nın, “Vay vay vay," dediğini duydum ve bakışlarımı çevirdiğim zaman onun elinde de bıçak ve çatal bulunduğunu gördüm. “Senin gibi bir piçin böyle güzel bir yerde ne işi var?"

“Görünüşe göre avcı hayvanların sonuncusunu uzak tutmak için buradayım," diye yanıt verdi, uzun zaman önce bana bir otomobil kazasının

birkaç uyarlamasını anlatan ve bir dizi soyağacı gafı yapan ses.

Dara bana doğru atıldı, ama o eğildi, beni omuzlarımın altından yakaladı ve Dara'nın yolundan çekti. Sonra büyük, siyah pelerini bir matadorunki gibi savruldu ve tıpkı onun Coral ve Julia'ya yaptığı gibi Dara'yı örttü ve Dara da pelerinin altında eriyip toprağa karışmış gibi oldu. Sonra adam beni ayağa kaldırdı, eğildi, pelerini aldı ve silkeledi. Onu gümüş gülden bir tokayla tuttururken, sivri dişleri ya da çatal bıçağı var mı diye baktım.

“Beşte dört," dedim, üstümü başımı silkelerken. “Bu ne kadar gerçek görünürse görünsün, yalnızca benzeşimsel ya da simgesel olarak doğru olduğundan eminim. Ee, nasıl oldu da sen de burada yamyamlık eğilimine kapılmadın?"

“Diğer yandan," dedi, gümüş eldivenlerini takarak, “ben asla senin için gerçek bir baba olamadım. Çocuğun varlığından bile haberin yokken biraz güç oluyor. Bu yüzden de senden hiçbir şey istemedim."

"Belindeki Grayswandir'e benziyor," dedim.

Başını salladı.

"Görünüşe göre senin de işine yaramış."

“Sanırım bunun için sana teşekkür etmeliyim. Aynı anda, sanırım beni o mağaradan alıp gölgeler arasına taşıyan kişi olup olmadığını sormam gereken yanlış... kişisin."

"Ah, bendim."

"Elbette bunu söyleyeceksin."

"Taşımış olmasam neden söyleyeyim, anlamıyorum. Dikkat et! Duvar!"

Hızlı bir bakış duvarın bir başka büyük kısmının bize doğru devrildiğini gösterdi. Sonra beni itti ve bir kez daha pentagramın içine serildim. Arkamda taşların yıkıldığını işittim ve yarı doğrulup biraz daha öteye atıldım.

Başımın, yan tarafına bir şey çarptı.

Aynalar Koridoru'nda uyandım. Yüzüstü yatıyordum, başını sağ önkoluma dayanmıştı ve elimde dikdörtgen bir taş parçası tutuyordum. Mum kokuları alıyordum. Doğrulmaya kalktığımda, omuzlarımda ve sol kalçamda acı hissettim. Hızlı bir denetim üç yerde de kesikler olduğunu gösterdi. Şu anda bunlar dışında son maceramın gerçekliğini doğrulamama yardımcı olacak başka bir şey yoksa da, bu, omuz silkip geçeceğim bir şey de değildi.

Ayağa kalktım ve topallayarak odalarımın bulunduğu koridora döndüm.

"Nereye kayboldun?" diye Random bana yukarıdan seslendi.

"Hı? Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Koridora döndün, ama orada bir şey yok."

"Ne kadardır yoktum?"

"Belki yarım dakika," diye yanıt verdi.

Hâlâ elimde tuttuğum taşı salladım.

"Bunu yerde gördüm. Ne olduğunu anlayamadım," dedim.

“Muhtemelen Güçler çarpıştığı zaman oraya uçmuştur," dedi, “duvarların birinden. Bir zamanlar ona benzer taşlarla örülmüş kemerler vardı. Ama bu katta çoğunun üstü sıvandı."

“Ah," dedim. “Gitmeden önce, birazdan seni görmeye geleceğim."

"Tamam," diye yanıt verdi. Döndüm ve o gün yıkılmış duvarların birinden odama girdim.

Uzak duvarın da yıkılmış ve Brand’in tozlu odalarına geniş bir geçit açmış olduğunu fark ettim. Durdum ve geçidi inceledim. Eşzamanlılık, diye karar verdim. Görünüşe göre bir zamanlar onun odalarını benimkilere bağlayan bir kemer vardı.

İlerledim ve açığa çıkan kemerin sol yanını inceledim. Evet, elimdekine benzer taşlardan örülmüştü. Aslında...

Sıvaları süpürdüm ve elimdeki taşı kırık bölgeye kaydırdım. Mükemmel uydu. Aslında, biraz çektiğimde, yerinden oynamayı reddetti. O taşı gerçekten de aynanın ötesindeki uğursuz anne-baba-kardeş-sevgililer ayini rüyasından mı getirmiştim? Yoksa döndüğümde yarı bilinçle, son mimari felaket sırasında fırladığı yerden mi almıştım?

Döndüm, pelerinimi ve gömleğimi çıkardım. Evet. Sağ omzumda çatal deliklerine benzer izler, sol omzumda hayvan ısırığına benzer bir şey vardı. Aynı zamanda, sol pantolon bacağımda bir yırtık vardı ve yırtılmış kumaşın altındaki kalçam ezilmişti. Yıkandım, dişlerimi fırçaladım, saçlarımı taradım, bacağımı ve sol omzumu sardım. Aile metabolizması sayesinde bir günde iyileşirdim, ama zorlayarak yaraları açmak ve temiz giysilerimi kanla kirletmek istemiyordum.

Lafı açılmışken...

Dolap zarar görmemişti ve Luke’a taç giyme töreniyle ilgili birkaç mutlu anı verebilmek için diğer renklerime bürünmeyi düşündüm: altın rengi gömlek ve koyu mavi pantolon Berkeley’in renklerine neredeyse tam olarak uyuyordu; pantolona uyacak bir renge boyanmış deri yelek; altın kenarlı,

aynı renk pelerin; siyah bir kılıç kemeri, arkasına sokulmuş siyah eldivenler, bu aklıma yeni bir kılıca ihtiyacım olduğunu getiriyordu. Bir de hançer. Tam şapka arıyordum ki bir dizi ses dikkatimi çekti. Döndüm.

Taze bir toz perdesinin ardından artık Brand'in odalarına ait simetrik bir manzara görüyordum; duvardaki çentikli bir açıklık yerine kemer mükemmel ve tam olarak duruyordu, iki yanda ve tepede duvar sağlamdı. Sağımdaki duvar, eskiden olduğundan daha az zarar görmüş durumdaydı.

İlerledim ve elimi duvardaki kıvrımda dolaştırdım. Yandaki sıvalı alanlara bakarak çatlak aradım. Yoktu. Tamam. Taşta büyü vardı. Ne için?

Kemerden geçip çevreme bakındım. Oda karanlıktı, düşünmeden Logrus görüşümü çağırdım. Her zamanki gibi geldi ve hizmet etti. Belki de Logrus kin gütmemeye karar vermişti.

Bu düzeyde pek çok büyü deneyinin kalıntılarını ve bir dizi sağlam büyüyü görebiliyordum. Birçok büyücü çevrede, normalde görünmeyen büyü döküntüleri bırakır, fakat Brand gerçek bir salakmış gibi görünüyordu, ama elbette, evrenin kontrolünü ele geçirmeye çalışırken, sonuna doğru epey zaman darlığı çekmiş olabilirdi. Bu, başka işler için önemli olan düzenliliğin gerekli olmadığı bir meslektir. Denetim turuma devam ettim. Burada gizemler vardı, bitirilmemiş işler ve bazı büyü yollarında benim gitmek istemeyeceğim kadar ileri gittiğini gösteren işaretler. Yine de, burada halledemeyeceğim ve büyük tehlike arz eden hiçbir şey yoktu. Sonunda onları inceleme fırsatım olduğuna göre, kemeri yerinde bırakmam ve Brand'in dairesini kendiminkine katmam olasıydı.

Çıkarken üzerimdekilere uyacak bir şapkası var mı, diye bakmak için Brand'in dolabını kontrol etmeye karar verdim.

Dolabı açtım ve altın tüylü, siyah, üç köşeli, tam başıma uyan bir şapka buldum. Renk biraz solmuştu, ama aniden bir büyü hatırlayıp değiştirdim. Dönmek üzereyken şapkaların bulunduğu üst rafın arkasında bir şey Logrus görüşümün içinde bir an pırıldadı. Uzanıp çektim.

Uzun, koyu yeşil, harikulade altın işlemeli bir kındı ve ondan çıkan kılıcın kabzası altın kaplama gibi görünüyordu.

Ucunda dev bir zümrüt vardı. Kabzayı tutup biraz çektim.

Üzerine kutsal su dolu balon atılmış bir iblis gibi feryat etmesini bekliyordum, ama bunun yerine sadece tısladı ve biraz duman tüttürdü. Ve kılıcın metaline işlenmiş parlak bir desen vardı. Neredeyse tanıdık. Evet,

Desen’in bir parçası. Grayswandir başlangıçtan bir parçaya sahipken, bu, Desen’in sonundan bir parçaya sahipti.

Kılıcı kınına soktum ve bir dürtüyle kemerime astım. İhtiyar babasının kılıcının Luke için iyi bir taç giyme armağanı olacağına karar verdim. Bu yüzden kılıcı ona götürecektim.

Sonra yan koridora çıktım, küçük bir bölümü yıkılmış duvardan Gerard’ın dairesine geçtim. Tekrar Fiona’nın kapısının önünden babamın dairesine gittim. Kontrol etmek istediğim bir şey vardı ve kılıç aklıma gelmesini sağlamıştı. Kanlı pantolondan üzerimdekine aktardığım anahtarı aradım. Sonra kapıyı vurmamın daha iyi olacağına karar verdim. Ya...

Vurdum ve bekledim, yeniden vurdum ve yeniden bekledim. Sessizlikten başka bir şey gelmeyince kapıyı açtım ve girdim. İlk seferinden daha ileriye gitmedim. Yalnızca askıları kontrol etmek istemiştim.

Grayswandir onu astığım çengelde yoktu. Geriledim, kapıyı kapattım ve kilitledim. Çengel dizisinin boş olması gerçeği, istediğim bilgiyi veriyordu, ama yine de bununla neyi kanıtladığımdan emin değildim. Yine de bilmek istediğim bir şeydi ve en son bilginin beni bir öncekinden daha yakına götürdüğünü hissetmiyordum...

Geriye yürüdüm, Fiona’nın dairesinin önünden geçtim.

Aralık bıraktığım kapıdan Brand’in odasına yeniden girdim.

Yakındaki bir kül tablasının içinde bir anahtar bulana dek çevreyi araştırdım. Kapıyı kilitledim ve anahtarı cebime attım; bu aptalcaydı, çünkü isteyen oraya benim odamdan girebilirdi ve odamda bir duvar eksikti. Yine de...

Ty’iga tükürüğüyle lekelenmiş, kısmen yıkık bir duvarla örtülmüş, Tebriz halısı kaplı oturma odama geçmeden önce tereddüt ettim. Brand’in odasında neredeyse huzur verici ve daha önce fark etmediğim dingin bir şey vardı. Biraz dolandım, çekmeceler açtım, büyülü kutuların içine baktım, adamın çizimlerini içeren bir dosyayı inceledim. Logrus imgem bir yatak direğinde küçük, güçlü ve büyülü bir şeyin gizli olduğunu, her yöne güç hatları yaydığını gösterdi. Topuzunu çevirerek çıkardım, içindeki bölmeyi buldum. Bir yüzük taşıyan küçük, kadife bir kese vardı. Yüzüğün bandı geniş, muhtemelen platindi. Kırmızımsı metalden çark benzeri bir şey taşıyordu, üzerinde sayısız minik tekerlek çubuğu vardı. Çoğu saç kalınlığındaydı. Ve çubukların birinden bir yerlere, muhtemelen bir tür güç deposunun ya da büyü kaynağının bulunduğu Gölge’ye giden güç çizgileri

uzanıyordu. Belki de Luke kılıcı değil yüzüğü tercih ederdi. Yüzüğü, taktığımda, köklerini bedenimin merkezine uzatır gibi oldu. Onları takip ederek yüzüğe, oradan da bağlantılara uzanabiliyordum. Uzandığı ve kontrol ettiği enerjilerin çeşitliliği karşısında etkilenmiştim. Basit, ilkel güçlerden karmaşık Yüksek Büyü yapılarına, temel şeylerden beyin ameliyatı geçirmiş tanrılara benzeyen şeylere kadar her şey. Desendüşüşü savaşında neden yüzüğü takmadığını merak ettim. Takmış olsaydı, gerçekten alt edilmez olacağını hissediyordum. O zaman hepimiz Brandenberg'de, Brand Şatosu'nda yaşıyor olurduk. Aynı zamanda, yan odanın sahibi Fiona'nın neden yüzüğün varlığını hissetmediğini, aramaya gelmediğini merak ettim. Gerçi, ben de hissetmemiştim. Çünkü gücü nasıl olursa olsun, birkaç metre öteden fazla hissedilmiyordu. Bu yerin sahip olduğu hazineler hayret vericiydi. Bu odaların bazılarının sahip olduğu söylenen kişisel evren etkisiyle ilgili bir şey miydi acaba? Yüzük, pek çok kaynağa bağlı olduğundan, Desen Gücü'ne ya da Logrus Gücü'ne güzel bir karşı seçenekti. Ona gücünü vermek yüzyıllar almış olmalıydı. Brand onu ne için istemiş olursa olsun, kısa vadeli planlarının bir parçası değildi. Yüzüğü Luke'a veremeyeceğime karar verdim ya da Sanatla ilişkisi olan herhangi birine. Büyücü olmayan birine bile güvenebileceğimi sanmıyordum. Ve onu yatak direğine koymayı da kesinlikle düşünmüyordum. Bileğimde zonklayan neydi? Ah, evet, Frakir. Bir süredir devam ediyordu ve ben zar zor fark etmiştim.

“Sesini yitirdiğin için üzgünüm, ihtiyar kızım," dedim, odada ruhsal ve fiziksel tehditler ararken. “Burada endişelenmem gereken tek bir lanet şey bulamıyorum."

Frakir aniden bileğimden dönerek aşağıya kaydı ve yüzüğü parmağımdan çıkarmaya çalıştı.

“Dur!" diye emrettim. “Yüzüğün tehlikeli olabileceğini biliyorum. Ama ancak yanlış kullanırsan. Ben bir büyücüyüm, unuttun mu? Bu işlerin içindeyim. Bunda korkmam gereken özel bir şey yok."

Ama Frakir emrime itaat etmedi ve yüzüğe saldırmaya devam etti ki bunu ancak büyülü yapıt kıskançlığına bağlayabiliyordum. Bir ders olması için onu yatak direğine sıkı bir düğümle bağladım ve orada bıraktım.

Daireyi daha büyük bir özenle aramaya başladım. Kılıcı ve yüzüğü alıkoyacaksam, Luke'a götürmek için babasına ait başka bir şey bulsam iyi olacaktı.

“Merlin! Merlin!" diye odamın ötesinden bir yerden bağırıldığını duydum.

Yere ve duvarların dibine vurarak boş bölmeler aradığım yerden doğruldum ve kemere dönüp kendi oturma odama geçtim. Sonra, Random’a ait olduğunu fark ettiğim ses çağırmaya devam ederken durdum. Yan koridora bakan duvardaki boşluğun yarısı yeniden inşa edilmişti. Sanki görünmez bir marangoz ve sıvacılar ekibi, Brand krallığının kapısına o rüyataşını yerleştirdiğimden beri sessizce çalışmıştı. Şaşırtıcı. Zarar görmüş alanda yapılan işe ait ipucu bulmayı umarak durup baktım. Sonra Random’ın, “Herhalde gitti," diye mırıldandığını duydum ve seslendim, “Evet? Ne oldu?"

“Hemen kıçını kaldır da buraya gel," dedi. “Tavsiyene ihtiyacım var."

Duvarda kalan açıklıktan koridora çıktım ve başımı kaldırdım. Taktığım yüzüğün yeteneklerini hemen hissettim, çünkü en acil ihtiyacıma bir müzik aleti gibi yanıt veriyordu. Fikre onay verdiğim an uygun hat eyleme geçti ve tavandaki açıklığa doğru yükselirken eldivenleri kemerimden alıp taktım.

Çünkü aklıma Random’ın yüzüğün bir zamanlar Brand’e ait olduğunu hatırlayabileceği ve bunun benim şu anda arzulamadığım karmaşık bir tartışmaya yol açabileceği gelmişti.

Delikten stüdyoya girerken, kılıcı da örtmek için pelerini yan tarafıma çektim.

“Etkileyici," dedi Random. “Büyü kaslarını formda tutmuş olmana memnun oldum. Seni çağırmamın sebebi bu."

Eğilerek ona selam verdim. Giyinmiş olmak kendimi saraylı gibi hissetmeme sebep olmuştu.

"Nasıl hizmet edebilirim?"

“Saçmalığı kes ve gel," dedi, dirseğimi tutup beni yarım yatak odasına götürerek. Vialle kapıda durmuş, onu açık tutuyordu.

"Merlin?" dedi, ben sürtünerek geçerken.

"Evet?" diye yanıt verdim.

"Emin olamadım," dedi.

"Neden?" diye sordum.

"Sen olduğundan," diye karşılık verdi.

"Ah, benim, orası kesin," dedim.

“Gerçekten de kardeşim," dedi Mandor iskemlesinden kalkıp bana yaklaşırken. Kolu askıya alınmıştı. Yüzü oldukça gevşemişti. “Onun

hakkında size tuhaf gelen bir şey varsa," diye devam etti, “muhtemelen burayı terk ettiğinden beri bir dizi sarsıcı deneyim yaşadığındandır."

"Bu doğru mu?" diye sordu Random.

“Evet," diye yanıt verdim. “O kadar belli olduğunun farkında değildim."

"Sen iyi misin?" diye sordu Random.

"Sağlam görünüyorum," dedim.

“Güzel. O zaman hikayenin ayrıntılarını başka bir zamana saklarız. Görebildiğin gibi Coral ve Dworkin yok oldu. Gittiklerini görmedim. Bu olduğunda hâlâ stüdyodaydım."

"Bu ne zaman oldu?" diye sordum.

“Dworkin operasyonunu bitirdi," dedi Mandor, “hanımefendinin elini tuttu, ayağa kaldırdı ve buradan başka yere nakletti. Bu, büyük bir zarafetle halledildi. Bir an yatağın yanında duruyorlardı, bir sonraki an, imge artçıları tayftan geçti ve söndü."

"Onu naklettiğini söyledin. Hayaletçark ya da Güçlerden birinin onları kaçırmadığını nereden biliyorsun?" diye sordum.

“Çünkü Dworkin’in yüzünü izliyordum," dedi “ve üzerinde hiç şaşkınlık yoktu, yalnızca küçük bir gülümseme."

“Sanırım haklısın," diye kabul ettim. “Random stüdyodaysa, Dworkin de meşgulse kolunu kim tedavi etti?"

"Ben yaptım," dedi Vialle. “Bu konuda eğitim aldım."

“Demek kaybolmalarının tek görgü tanığı sensin?" dedim Mandor’a.

Başını salladı.

“Senden istediğim," dedi Random, “nereye gitmiş olabilecekleri konusunda bir fikir. Mandor anlayamadığını söyledi. Al!"

Bana ucunda metal bir yuva asılı bir zincir uzattı.

"Bu nedir?" diye sordum.

“Kraliyet mücevherlerinin en önemlisi," dedi, “Hüküm Mücevheri. İşte bana bıraktıkları bu. Mücevher kısmını götürdüler."

“Ah," dedim. Sonra, “Dworkin’in elindeyse güvende olmalı. Onu güvenli bir yere koymakla ilgili bir şeyler söylemişti ve mücevher hakkında herkesten daha fazla bilgisi var-"

“Aynı zamanda yine eski haline dönmüş olabilir," dedi

Random. “Ama mücevherin koruyucusu olarak yetenekleriyle ilgilenmiyorum. Yalnızca o şeyi alıp hangi cehenneme gitmiş olabileceğini bilmek istiyorum."

"İz bıraktığına inanmıyorum," dedi Mandor.

"Nerede duruyorlardı?" diye sordum.

“Şurada," dedi, sağlam koluyla işaret ederek, “yatağın sağında."

Hükmettiğim güçler içinde en uygununu yoklayarak o tarafa gittim.

"Biraz daha ayak ucuna doğru."

Başımı salladım, kişisel alanım içinde, zamanda biraz geri bakmanın o kadar zor olmayacağını hissediyordum.

Bir gökkuşağı geçişi hissettim ve dış hatlarını gördüm. Dondur.

Yüzükten bir güç hattı uzandı, kendini onlara bağladı, onlarla birlikte uzandı, ılımlı bir içe çöküşle kapanan kapıdan geçti. Elimi gözüme siper ederek hat boyunca baktım. Solumda altı kalkan asılmış geniş bir koridor vardı. Sağımda bir dizi sancak ve flama asılıydı. Önümde, dev bir şöminede ateş yanıyordu...

"Gittikleri yeri görüyorum," dedim, “ama tanımıyorum."

"İmgeyi paylaşmanın bir yolu var mı?" diye sordu Random.

“Belki," diye yanıt verdim, bunu söylerken bir yol olduğunu fark ederek. “Aynaya bak."

Random döndü, Dworkin’in beni getirdiği -ne kadar geçmişti?- aynaya yaklaştı. “Kazıktaki hayvanın kanı adına, dünyanın merkezinde çatlayan kabuk adına," dedim, kontrol ettiğim iki güce hitap etme ihtiyacı hissederek, “imge yansısın!"

Ayna buzlandı ve berraklaştığı zaman, gördüğüm koridor içindeydi.

“Lanet olsun," dedi Random. “Onu Kashfa’ya götürmüş. Acaba neden?"

“Bir gün o numarayı bana öğretmelisin, kardeşim," dedi Mandor.

“Zaten ben de Kashfa’ya gitmek üzereydim," dedim, “yapmam gereken özel bir şey var mı?"

“Yapmak mı?" dedi Random. “Neler olup bittiğini öğren ve bana aktar, olur mu?"

"Elbette," dedim, Koz Kartlarımı kutusundan çıkarırken.

Vialle yaklaştı ve veda edercesine elimi tuttu.

"Eldivenler," dedi.

"Biraz resmi görünmeye çalışıyorum," diye açıkladım.

“Kashfa’da Coral’ın korktuğu belli olan bir şey var," diye fısıldadı. “Uykusunda bu konuda mırıldandı."

"Teşekkürler," dedim. “Artık her şeye hazırım."

“Bunu güven bulmak için söyleyebilirsin," dedi, “ama asla inanma."

Koz Kartımı önümde tutup, bir yandan benliğimin gücünü Kashfa’ya gönderdiğim hat boyunca uzatırken, onu incelermiş gibi yaptım. Dworkin’in gittiği yolu yeniden açtım ve adım attım.

Bölüm 12

Kashfa.

Gri, taş koridorda duruyordum. Duvarlarda sancaklar ve kalkanlar, yere saçılmış samanlar, çevremde kaba mobilyalar, önümde bu yerin rutubetini yok etmeyen bir ateş, havada ağır yemek kokuları vardı. Pek çok yönden sesler duyuyordum, ama odada yalnızdım; bir de akort ve egzersiz yapan müzisyenlerin sesleri vardı. Dernek harekete yakındım. Koz Kartı kullanmak yerine bu şekilde gelmemin dezavantajı, burada bana çevreyi gösterecek ve neler olup bittiğini anlatacak kimse olmamasıydı. Avantajı da aynıydı. Yani, gizlice gözetlemek istiyorsam, tam da zamanıydı. Güvenilir bir büyü ansiklopedisi olan yüzük bana bir görünmezlik büyüsü buldu ve hemen ona burundum.

Bunu izleyen saati keşif yaparak geçirdim. Merkezdeki bu duvarla çevrili alanda dört büyük bina ve bir dizi daha küçük bina vardı. Ötesinde bir başka duvarla çevrili alan daha vardı ve onun ötesinde de bir tane daha. Üç eşmerkezli, sarmaşık kaplı bir koruma. Ağır zarar belirtisi göremiyordum ve Dalt'ın birliklerinin fazla dirençle karşılaşmadığını tahmin ediyordum.

Yağma ve yakma izi yoktu, ama zaten istilacılar bir mülkü devretmek için kiralanmışlardı ve Jasra'nın, söz konusu mülkün sağlam kalması gerektiğini vurguladığını hissediyordum.

Birlikler üç halkayı da işgal etmişlerdi ve biraz kulak misafirliği sonucunda taç giyme töreninin bitimine kadar oyalanacakları izlenimini aldım. Merkez alandaki geniş meydanda oldukça az sayıda asker vardı, tören alayını bekleyen yerel birliklerin süslü üniformalarıyla alay ediyorlardır. Ama hiçbiri kötü bir davranış içinde değildi. Herhalde bu Luke'un her iki grup arasında popüler olmasından kaynaklanıyordu, ama aynı zamanda, her iki tarafta pek çok kişi birbirlerini tanıyor gibiydi.

İsminin tercümesiyle, Birinci Kashfa Tekboynuz Kilisesi, meydanın diğer yanında, saray binasının karşısındaydı. Benim geldiğim bina bir müştemilat, çok işlevli bir yan binaydı ve şu anda aceleyle çağrılmış konukları, hizmetkarları, saraylıları ve burada oyalananları barındırmak için kullanılıyordu.

Taç giyme töreninin tam olarak ne zaman yapılacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu, ama olayların akışına kapılmadan önce, hemen gidip Luke'u görmeye karar verdim. Coral'ın nereye ve neden getirildiği konusunda fikir sahibi bile olabilirdi.

Bu yüzden boş duvarlı, belirgin bir arka planı olmayan ve buralı birinin bile tarif edilmedikçe tanımayacağı bir girinti buldum, görünmezlik büyümü bıraktım, Luke'un Koz Kartını çıkardım ve aradım. Çoktan burada olduğumu bilmemeliydi, çünkü bu şekilde gelme gücüne sahip olduğumu bilmesini istemiyordum. Kimseye her şeyi söylememe teorisi yüzünden.

“Merlin!" dedi, beni inceleyerek. “Kedi çuvaldan çıktı mı ne?"

"Evet, yavruları da," dedi. “Taç giyme günün kutlu olsun."

"Hey! Okul renklerine bürünmüşsün!"

“Ne olacaksa. Neden olmasın? Sen bir şey kazandın, değil mi?"

“Dinle. O kadar da kutlu bir olay değil. Aslında, ben de seni aramak üzereydim. Bu şey daha ileri gitmeden önce tavsiyene ihtiyacım var. Beni yanına alabilir misin?"

"Amber'de değilim, Luke."

"Neredesin?"

“Şey... aşağı katta," diye itiraf ettim. “Senin sarayınla, şu anda bir tür otel olan yan bina arasındaki sokaktayım."

“Bu olmaz," dedi. “Beni aşağı getirirsen hemen görülürüm. Tekboynuz Tapınağı'na git. Eğer nispeten boşsa ve konuşabileceğimiz karanlık, sessiz bir köşe varsa beni ara ve yanına al. Yoksa başka bir şey düşün, tamam mı?"

"Tamam."

"Hey, buraya nasıl geldin ki?"

“Öncü istila birliği," dedim. “Bir taht gaspı daha, darbe-karşı darbe olur, değil mi?"

"Akşamdan kalmış kadar komiksin," dedi. “Ara beni."

Kesildi.

Bu yüzden, taç giyme töreni için alay yolu olarak işaretlenmiş gibi görünen çizgileri takip ederek meydanı aştım. Tekboynuz Evi'nde sorunla karışılabileceğimi ve içeri girmek için bir büyüye ihtiyacım olacağını düşünüyordum, ama kimse yolumu kesmedi.

İçeri girdim. Büyüktü ve tören için süslenmişti. Duvarlarda değişik flamalar, her yerde çiçekler vardı. Benden başka yalnızca, önde dua

ediyormuş gibi görünen, yüzünü kapatmış bir kadın vardı. Sola, daha karanlık bir köşeye geçtim.

"Luke," dedim Koz Kartına. “Her şey tamam. Beni duyuyor musun?"

İmgesini yakalamadan önce varlığını hissettim. “Tamam," dedi. “Al beni." El ele tutuştuk ve geldi.

Omuzlarıma vurdu.

“Eh, dur, sana bir bakayım," dedi. “Acaba benim logolu kazağıma ne oldu?"

"Sanırım Gail’e vermiştin."

"Sanırım haklısın."

“Sana bir hediye getirdim," dedim, pelerinimi arkaya atıp kılıç kemerimle uğraşarak. “Al. Babanın kılıcını buldum."

"Şaka yapıyorsun."

Kılıcı ellerine aldı, kını inceledi, defalarca çevirdi. Sonra biraz çekti ve kılıç yine tısladı, işlemelerinin üzerinde kıvılcımlar dans etti ve bir miktar duman yükseldi.

“Gerçekten öyle!" dedi. “Werewindle, Günkılıcı. Gecekılıcı Grayswandir’in kardeşi!"

"O da ne?" dedim. “Bir bağlantı olduğunu bilmiyordum."

“Hikayenin tamamını hatırlamak için epey düşünmem gerek, ama epey eskilere gidiyor. Teşekkür ederim."

Döndü, birkaç adım attı, yürürken silahı kalçasına vurdu.

Aniden döndü.

“Ele geçirildim," dedi. “O kadın yine yapacağını yaptı ve fena halde sinirliyim. Bu işi nasıl halledeceğim, bilmiyorum."

"Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

“Annem," diye açıkladı. “Yine aynı şeyi yaptı. Tam dizginleri ele geçirdiğimi ve kendi yolumda ilerlediğimi düşünürken geldi ve hayatımı allak bullak etti."

"Bunu nasıl yaptı?"

"Dalt ve adamlarını burayı ele geçirmeleri için kiraladı."

“Evet, bu kadarını tahmin ettik. Bu arada, Arkans’a ne oldu?"

“Ah, o iyi. Elbette tutuklattım. Ama odaları güzel ve dilediği her şeyi getirtebilir. Onu incitemem. Adamı hep sevmişimdir."

“O zaman sorun ne? Sen kazandın. Artık kendine ait bir krallığın var."

“Lanet olsun," dedi, sonra gizlice sunağa doğru baktı “Sanırım aldatıldım, ama tam olarak emin değilim. Bak, bu işi hiç istemedim. Dalt annem için ele geçireceğimizi söylemişti. Düzen sağlamak ve bu yeri aile adına ele geçirmek için gelmiştim, sonra bir sürü tantanayla onu karşılayacaktık. Tahta sahip olunca benim peşimi sonsuza dek bırakacağını düşünmüştüm. Buradan daha hoş bir yere gidecektim ve o dikkatini tamamen krallığına adamak zorunda kalacaktı. Bu pis işin bana kalacağını kimse söylemedi."

Başımı salladım.

“Hiç anlamıyorum," dedim. “Burayı onun için aldın. Neden planladığın gibi ona teslim etmiyorsun?"

Neşesizce güldü.

“Arkans’tan hoşlanıyorlardı," dedi. “Benden hoşlanıyorlar. Annemi o kadar da çok sevmezler. Kimse onun geri gelmesi konusunda hevesli görünmüyor. Aslında, bunu denerse gerçekten de darbe-karşı darbe olacağına ilişkin güçlü işaretler var."

"Belki kenara çekilip Arkans’a teslim edebilirsin."

Luke taş duvarı yumrukladı.

“Bana mı, yoksa Arkans’ı alaşağı etmek için Dalt’a bu kadar para ödediği için kendisine mi daha çok kızar, bilemiyorum. Ama bunu yapmanın görevim olduğunu söyler ve bilmiyorum. Belki de öyledir. Sen ne düşünüyorsun?"

“Buna yanıt vermek güç, Luke. Sence kim daha iyi iş çıkarır, sen mi, Arkans mı?"

"Gerçekten bilmiyorum. Onun devlet yönetimi konusunda çok deneyimi var, ama ben burada büyüdüm. Buranın nasıl yürüdüğünü ve işlerin nasıl yapılacağını biliyorum. Emin olduğum tek şey, ikimizin de annemden daha iyi olacağı."

Kollarımı kavuşturdum ve iyice düşündüm.

“Senin adına karar veremem," dedim. “Ama söyle bana, en çok ne yapmak isterdin?"

Güldü.

“Benim bir satıcı olduğumu bilirsin. Burada kalıp Kashfa için bir şey yapacaksam, sanayisini dışarıda temsil etmeyi tercih ederim ki bir kral için biraz utanç verici bir şey olur. Ama muhtemelen en iyi olacağım konu bu olurdu. Bilmiyorum."

“Bu bir buçuk sorun dernek, Luke. Sana hangi yoldan gideceğini söyleme sorumluluğunu almak istemiyorum."

“İşlerin bu noktaya varacağını bilseydim Arden’de Dalt’ı dümdüz ederdim."

"Gerçekten de onu alt edebileceğine inanıyor musun?"

"İnan bana," dedi.

"Eh, bu mevcut sorununu çözmüyor."

“Doğru. Buna ayak uydurmam gerektiği gibi güçlü bir his var içimde."

Öndeki kadın defalarca bize doğru bakmıştı. Sanırım seslerimiz burası için biraz yüksekti.

"Başka iyi aday olmaması yazık," dedim, sesimi alçaltarak.

“Amber’den gelmiş biri için bu oldukça küçük bir yer gibi görünüyor olmalı."

“Lanet olsun, burası senin evin. Onu ciddiye almaya hakkın var. Ama sana böyle bir şey yaptığı için üzgünüm."

“Evet, sorunlar evde başlar, değil mi? Bazen bir yürüyüşe çıkmayı ve geri dönmemeyi düşünüyorum."

"Bunu yapsan ne olur?"

“Ya annem Dalt’ın çetesinin desteğiyle tahta kendi oturur ki bu, karşı, çıkacak herkesin idam edilmesi demektir, ya da oyunun beş para etmediğini söyler ve Kale ile yetinir. Emekli olmaya karar verirse, onu destekleyen koalisyon, Arkans’ı başa getirir ve her şey kaldığı yerden devam eder."

“Sence hangisi daha olası görünüyor?" dedim.

“Annem tahtı alır ve iç savaş çıkar. Kazansa da, kaybetse de ülkeyi harap eder ve kuşkusuz bu sürede bizi Altın Halka’nın dışında tutar. Adı geçmişken..."

“Bilmiyorum," dedim çabucak. “Seninle Altın Halka Anlaşması’nı konuşmaya yetkim yok."

“Bunu tahmin etmiştim," dedi Luke “ve sormak istediğim bu değildi. Yalnızca Amber’deki birilerinin, 'Hey, işi mahvettiler,' ya da 'Belki onlara biraz daha şans verebiliriz,' ya da 'İş yapabiliriz, ama Eregnor garantisini unutabilirler,' deyip demediğimi merak ediyorum."

Bana sahte bir sırıtışla baktı ve aynı şekilde karşılık verdim.

"Eregnor’u unutabilirsin," dedim.

"Bunu tahmin etmiştim," dedi. “Ya kalanı?"

"'Bekleyip görelim,' izlenimini edindim."

“Bu kadarını da tahmin etmiştim. İstemeseler bile hakkımda iyi bir rapor ver, olmaz mı? Bu arada, herhalde buradaki varlığın teknik olarak resmi değildir?"

"Kişisel," dedim," diplomatik açıdan."

Öndeki kadın ayağa kalktı. Luke içini çekti.

“Keşke Alice’in restoranına dönebilseydim. Belki Şapkacı bizim gözden kaçırdığımız bir şey görürdü," dedi. Sonra: “Hey! O adam nereden geldi? Tıpkı sana benziyor, ama..."

Arkama bakıyordu, ama rahatsızlığı çoktan hissetmeye başlamıştım. Ama Logrus’u çağırmaya zahmet bile etmedim, çünkü kendimi her şeye hazır hissediyordum.

Gülümseyerek döndüm.

“Ölmeye hazır mısın, ağabey?" diye sordu Jurt. Ya gözünü yenilemeyi başarmıştı, ya da yapay bir göz takıyordu ve artık kulağını görmemi engellemeye yetecek kadar saçı vardı. Serçe parmağı da kısmen büyümüştü.

“Hayır, ama öldürmeye hazırım," dedim. “Uğramana sevindim."

Alayla eğildi. Çevresinde hafif bir parıltı vardı. Benliğinin çevresinde ve içinde akan gücü hissedebiliyordum.

"Son tedavin için Kale’ye dönebildin mi?" diye sordum.

“Bunun gerekeceğini düşünmüyorum," dedi. “Artık bu güçleri kontrol edebildiğime göre, kendime verdiğim her görev için yeterliyim."

"Bu Jurt mü?" diye sordu Luke.

"Evet," diye yanıt verdim. “Bu Jurt."

Jurt, Luke’a hızlı bir bakış fırlattı. Kılıca odaklandığını hissedebiliyordum.

“Taktığın şey bir güç nesnesi mi?" diye sordu. “Bir bakayım!"

Elini uzattı ve silah Luke’un elinde irkildi, ama kurtulmadı.

“Hayır, teşekkürler," dedi Luke ve Jurt yok oldu. Bir an sonra Luke’un arkasında belirdi ve kolu Luke’un boynuna dolanıp boğmaya başladı. Luke kolu bir eliyle yakaladı, eğildi ve onu omzunun üzerinden fırlattı.

Jurt önünde sırtüstü yere düştü, ama Luke takip eden bir harekete girişmedi.

“O kılıcı çek," dedi Jurt “ve bırak, göreyim." Sonra bir köpek gibi silkelenip ayağa kalktı. “Ee?" dedi.

"Senin gibi biriyle uğraşırken silaha gerek olduğunu sanmıyorum," dedi Luke ona.

Jurt iki elini başının üzerine kaldırıp yumruk yaptı. Bir araya geldiler, bir an öyle kaldılar. Sonra ellerini ayırdı ve bir şekilde sağ eliyle, sol elinden uzun bir kılıç çekti.

"Bu gösteriyi turneye çıkarmalısın," dedi Luke, “şimdi."

“Çek şunu!" dedi Jurt.

“Kilisede dövüşme fikri hoşuma gitmiyor," dedi Luke. “Dışarı çıkmak ister misin?"

“Çok komik," diye yanıt verdi Jurt. “Orada bir ordun olduğunu biliyorum. Hayır, teşekkürler. Bir Tekboynuz mabedini kana bulamak özellikle hoşuma gidecek."

“Dalt’la konuşmalısın," dedi Luke. “O da tuhaf şeylerden zevk alıyor. Sana bir at ya da bir tavuk getirebilirim. Belki birkaç beyaz fare ve alüminyum folyo."

Jurt atıldı. Luke geriledi ve babasının kılıcını çekti. Hafifçe savurur ve öne uzatırken kılıç tısladı, çatırdadı ve duman çıkardı. Kendini geriye atıp kollarını sallayarak sendelerken

Jurt'un yüzünde ani bir korku belirdi. Luke onun midesini tekmeledi ve Jurt'un kılıcı uçarak geriye savruldu.

“Bu Werewindle!" diye soludu Jurt. “Brand’in kılıcını nereden buldun?"

"Brand babamdı," dedi Luke.

Bir anlığına Jurt'un yüzünden bir saygı ifadesi geçti.

"Bilmiyordum..." diye mırıldandı ve kayboldu.

Bekledim. Büyülü duyargalarımı her yere uzattım. Ama yalnızca Luke, ben ve biraz ötede durmuş, dışarı çıkmak için yaklaşmaya korkarmış gibi izlemekte olan kadın vardı.

Sonra Luke yere yıkıldı. Jurt arkasında duruyordu, ensesine dirseğiyle vurmuştu. Sonra, tutup kılıcı elinden alacakmış gibi Luke’un bileğine uzandı.

“O benim olmalı!" dedi. Ben yüzüğe uzandım ve iç organlarının çoğunu patlatıp, onu kanlar içinde bir jöle yığını olarak bırakacağını düşündüğüm bir saf enerji şimşeğiyle vurdum.

Ölümcül olmayacak bir güç kullanmayı yalnızca bir anlığına düşünmüştüm. Eninde sonunda ikimizden birinin diğerini öldüreceğini görebiliyordum ve o fazla şanslı olmadan bu işi bitirmeye karar vermiştim.

Ama şanslıydı. Kaynak’taki banyosu onu düşündüğümden daha sağlamlaştırmış olmalıydı. Kamyon çarpmış gibi üç kez döndü ve duvara

çarptı. Yere yığıldı. Ağzından kan geldi. Bayılacakmış gibi göründü. Sonra gözleri odaklandı ve elleri uzandı.
Ona fırlattığım güce benzer bir güç bana çarptı. Bu düzeyde, bu hızla kendini toparlayıp karşılık vermesi beni şaşırtmıştı. Ama darbeyi savuşturamayacak kadar değil. Sonra bir adım attım ve yüzüğün önerdiği güzel bir büyüyle onu ateşe vermeye çalıştım. Doğrularak, giysileri yanmaya başlamadan hemen önce kendine bir kalkan yapmayı başardı. İlerlemeye devam ettim ve çevremde bir havasız ortam yarattı. Onu delip nefes almaya devam ettim. Sonra yüzüğün önerdiği bir koçbaşı büyüsünü denedim ve ilk darbemden daha güçlü bir şeyle vurdum.
Darbe inmeden kayboldu ve arkasındaki duvarda üç metrelik bir çatlak belirdi. Her yere duyarga yolladım ve birkaç saniye sonra onu buldum. Yukarıdaki bir saçak silmesine çökmüştü. Başımı kaldırır kaldırmaz üzerime atladı.
Elimi kırar mıydı, kırmaz mıydı bilmiyordum, ama buna değeceğini hissediyordum, bu yüzden yükseldim. Orta noktada yanından geçmeye çalıştım ve sol yumruğumla boynunu ve çenesini kıracağını umduğum bir darbe indirdim. Ne yazık ki bu havalanma büyümü de kırdı ve onunla beraber yere yuvarlandım.
Düşerken kadının haykırdığını duydum. Sonra bize doğru koştu. Birkaç kalp atışı boyunca sersemlemiş bir biçimde yattık. Sonra Jurt karnının üzerine yuvarlandı, uzandı, büzülüp düştü, sonra yine uzandı.
Elleri Werewindle’ın kabzasına ulaştı. Parmakları üzerinde kapanırken bakışlarımı hissetmiş olmalıydı, çünkü bana bakıp gülümsedi. Luke’un küfrederek harekete geçtiğini duydum.
Jurt’e bir derin dondurucu büyüsü fırlattım, ama soğuk ona çarpamadan kayboldu.
Sonra kadın yine çığlık attı ve daha dönmeden sesin Coral’a ait olduğunu anladım.
Yeniden beliren Jurt, arkadan Coral’ın üzerine yığılır gibi oldu, o parlak, dumanlar tüten kılıçla kızın boğazını buldu.
“Kimse," dedi nefes nefese, “kıpırdamasın... yoksa ona... yeni bir gülümseme çizerim."
Kızı tehlikeye atmadan işini bitirecek hızlı bir büyü aradım.
“Deneme, Merle," dedi. “Geldiğini... hissederim. Yalnızca... beni biraz... yarım dakikalığına rahat bırak... daha uzun yaşarsın. O numaraları...

nereden öğrendin... bilmiyorum ama... seni kurtaramayacaklardı."

Nefes nefeseydi ve ter içindeydi. Ağzından hâlâ kan damlıyordu.

"Karımı bırak," dedi Luke ayağa kalkarak, “yoksa saklanabileceğin hiçbir yer bulamazsın."

"Düşmanım olmanı istemiyorum, Brand’in oğlu," dedi Jurt.

“O zaman dediğimi yap, dostum. Senden iyilerini indirmişliğim var."

Ve sonra, Jurt ruhu alev almış gibi çığlık atmaya başladı.

Werewindle Coral’ın boğazından uzaklaştı, Jurt eklemleri takılmış, ama ipleri hâlâ çekilmekte olan bir kukla gibi sarsılmaya başladı. Coral ona döndü, sırtı bana ve Luke’a dönüktü. Sağ elini yüzüne kaldırdı. Bir süre sonra Jurt yere düştü ve fetüs pozisyonunda kıvrıldı. Üzerinde kırmızı bir ışık oynaşıyordu.

Devamlı sarsılıyordu, dişlerinin takırdadığını duydum.

Sonra aniden, gökkuşakları eşliğinde, kan ve tükürük bırakarak, ama Werewindle’ı yanında götürerek gözden kayboldu.

Arkasından bir veda şimşeği gönderdim, ama ona ulaşamayacağını biliyordum. Tayfın diğer ucunda Julia’nın varlığını hissettim ve başka her şeye rağmen onu henüz öldürmediğim için memnun oldum. Ama Jurt -Jurt artık çok tehlikeliydi, bunu fark etmiştim. Çünkü ilk kez kendinden bir parçayı arkada bırakmadan dövüşmüş, hatta yanında bir şey bile götürmüştü.

Ölümcül bir şey. Öğreniyordu ve bu hiç de iyiye alamet değildi.

Başımı çevirdiğim zaman, Coral gözündeki kumaşı indirmeden önce kırmızı bir parıltı yakaladım ve Hüküm Mücevheri’ne ne olduğunu anladım, ama elbette, neden olduğunu anlamamıştım.

"Karısı mı?" dedim.

"Şey, bir tür... Evet," dedi Coral. ,

“O tür şeylerden biri işte," dedi Luke. “Siz birbirinizi tanıyor musunuz?"

DOKUZUNCU CİLT

SON

Yayınevi

İthaki Yayınları 211
Fantastik Kurgu 48
Amber Yıllıkları 9. Cilt
9- Gölgelerin Şövalyesi
Roger Zelazny
ISBN 975-8725-52-1
Özgün Adı: Voe Chronicles of Amber 9-Knights of Shadows
İngilizceden çeviren: Niran Elçi
Redaksiyon: Ümit Kayalıoğlu
1. Baskı İstanbul, 2003
Knights of Shadows ©ne Amber Corporation 1989
© İthaki Yayınları, 2003
Bu eser, yazar ve ajansı Ralph M. Vicinanza, Ltd. ile yapılan anlaşmaya dayanarak yayımlanmıştır.
Eserin telif hakları, Kesim Telif Hakları Ajansı A. Ş. aracılığıyla alınmıştır.
Yayın Koordinatörü: Füsun Taş
Sanat Yönetmeni: Murat Özgül
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Yeşim Ercan
Kapak ve İç Baskı: Kitap Matbaacılık
Cilt: Fatih Mücellit
İthaki Yayınları
Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 81300 Kadıköy İstanbul
Tel: 0216 330 93 08 Faks: 0216 349 14 35
penguenithaki@superonline.com www.ithakiyayinlari.com

Yazar Hakkında

ROGER ZELAZNY

1937 yılında doğdu. İlk öyküsü olan Passion Play 1962 yılında Anıazing Stories'de yayımlandı. Zelazny hızla ünlenerek 1965 yılında He W1JO Shapes ve The Doors of His Face, The Lamps of His Mouth ile Nebula ödülleri kazandı. Bunu 1966'da This Immortal isimli romanıyla Hııgo ödülü izledi. Işık Tanrısı (Lord of Light) da 1968 yılında Hugo ödülüne layık görüldü.

1976 yılında Home is tbe Hangnıan adlı eseriyle hem Hııgo hem Nebula, 1986'da Twentyty-Foıır Views of Moıınt Fuji, 1982'de Unicom Variation ve 1987'de Pennafrost ile Hugo ödülleri kazandı. 1995 yılında öldü.